

Devlet Krizi ve Devrimci Görev

Nesnel koşullar kötü değildir, kötü olan öznel koşullarımızdır, yetersizlik buradadır. Dolayısıyla her şey öncünün bugünkü politik koşullarda devrimci çizgisini üretmede ve devrimci örgütlenmesinde düğümlenmektedir. Bu nedenle sınıf mücadelesinde sabırlı fakat günün adımlarında aceleci olmak zorundayız.

sf. 3

Ekleni Değil Bağımsız Politika Kazandırır!

Demokratikleşme sorunu burjuvazi eliyle çözülemeyecek ve daima en yakıcı biçimde kendini dayatıp duracaktır. Dolayısıyla ezilen ulus ve ezilen inanç kesimleri gibi söz ve ifade özgürlüğü etrafında toplanmış büyük kalabalıkların demokratikleşme istemi ve beklentileri artan biçimde devam edecektir.

sf. 7

özgür gelecek için
Yeni

Demokrasi

*3 Ocak 2018

*Yıl:1

*Sayı:1

*Fiyat:2 TL

*www.yenidemokrasi.net

Tarihten Geliyor Geleceğe Yürüyoruz!

**“Ve Bir Kez Daha
Kara Bir Sis Çökse de
Kimse Durduramaz Yağmuru
ve Kimse Bitiremez Umudu!”**

Çelişki İçtedir, Sorunlarımızı Bilerek ve Kavrayarak Aşacağız!

sf. 12-13-14

GÜNDEM

“Tüm Toplum Tek Tipleştirilmek İsteniyor”

Yeni Demokrasi Gazetesi olarak insan hakları ihlallerini, hapsedilerdeki hak gasplarını, savunmaya dönük saldırıları ve son yayımlanan 696 sayılı KHK'yi avukatlarla ile konuştuk.

sf. 16

EMEK

İşçi Hareketinin Güncel Dinamikleri

İktidarın birtakım ağır sonuçlarına karşın göçmenleri "kucaklayan" politikaları buradan kavranmalıdır. Eğer son birkaç yılda üretimde ve genel olarak ekonomide ciddi bir gerileme yaşanmamışsa iktidar bunu en baste göçmen işçilere borçludur.

sf. 5

KADIN

Siyasal İslam, Kadın ve Muhafazakarlaşma

Kadınlar gerici saldırılara boyun eğmeyecek. Bedenine, emeğine, kimliğine sahip çıkacak. Ne gerici siyasal İslam'ın ne burjuva-feodal ataerkil sistemin prangaları kadınları tutsak alamayacak.

sf. 15

Yeni Demokrasi'den...

Yayın faaliyetimize verdiği zorunlu aranın ardından yeniden birlikteyiz. Yaklaşık bir yıldır, süreli yayın çıkarılmasa da başka araçlarla okurlarımıza ulaşma gayreti içinde olduk. Yayın çıkarma konusunda aradan geçen sürede böylesi bir çalışmayı yapamayacak durumda değildik. Araya giren zamanın tek nedeni uzun bir süreye yayılan iç tartışmaların noktalanması ve sürecin bitmesini bekleme yaklaşımımızdı. Nihai açıklama yapılmış, saflar netleşmiş ve geriye sınıf mücadelesinin görevleriyle donanmaya devam etmek kalmıştır. Bu görevlerden biri ve oldukça önemli ayaklarından biri olan devrimci yayının çıkarılması görevini yerine getireceğiz.

Bundan sonra gazetemiz "**Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi**" ismiyle yayın hayatına devam edecek. **Partizan'dan Yeni Demokrasi'ye, İşçi Köylü ve Özgür Gelecek'ten tekrar Yeni Demokrasi'ye uzanan yayın çalışmalarımız, Marksist-Leninist-Maoist çizgi ve İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini referans alarak yeniden devrimci basının güçlü seslerinden biri olacaktır.**

İki yılın üzerinde bir zamanı kapsayan iç sorunların, patlak verdiği andan bugüne öğrettiği, ders çıkarılmasını sağladığı onlarca nokta vardır. Bu dönemden çıkarılması gereken dersler bir tecrübe oluşturmasının ötesinde aynı hataları tekrar etmemeye neden olmalıdır. Açığa çıkan sonuçlara dair üzerinde durulması gereken noktalardan biri nasıl bir yayın faaliyeti sorununun doğru yanıtlanmasıdır. Burada tartışmaya konu edeceğimiz nokta ise yayının devrim mücadelesindeki rolü değildir. Bu kavranması gereken esaslardan biridir ancak yeterli değildir. Esas sorunumuz bu genel doğru anlayışı, ülkemiz devrim mücadelesinde somutlamak, kitlelerin kurtuluş mücadelesinde misyonunu oynaması gereken bir araç durumuna getirmektir. Bu anlaşılmadığında, doğru siyaset yaşama geçirilemediğinde, bunun için doğru önderlik edilemediğinde yaşanacak olumsuzluklara yakın tarihimizde tanıklık ettik.

Reformizmin güçlü rüzgarı tüm sahalarda etkisini gösterirken, devrimci-sosyalist basının da payına düşeni almış olması tesadüf değildir. Bu kuşatmada doğru çizginin korunması ayrı bir önem taşımaktadır. Niteliği örgütlü ve devrimci basın anlayışından beslenmeyen "muhalif basın", "özgür basın" gibi anlayışlarla ara-

mıza kesin ve net bir ayırım çizgisi çekmek durumundayız. Zira yayın çıkarma görevini "muhalif" olmakla sınırlandırdığımızda, ülkemizde sadece bu kimliği taşıyan yüzlerce "muhalif" olduğunu biliyoruz. Yine biz "özgür" basın çizgisine sahip değiliz. Proletaryanın ve tüm ezilenlerin mücadelesine Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyle ve onun siyasetiyle yaklaşıyoruz. 'Özgürlüğü' tanımlayan, 'zorunlulukla' ilişkisini belirleyen bu anlayıştır.

Ülkemiz gerçekliğinde değişik biçimleriyle reformizm, anarşizm ve düzeniciliğin öne çıktığı, kitlelerin devrim potansiyelinin reformist surlarda boğulduğu, direnci ve mücade-

lanmaksızın, emek özgürleştirilmeksizin çelişkiler yerini sistemi düzeltmeye, iyileştirmeye bırakmayacak ilk fırsatta emeği yeniden ve daha yoğun bir biçimde köleleştirmeye yönelecektir. Ülkemiz devrim mücadelesinde başgösteren düzeniçi anlayışların, proletaryanın politik iktidarını gerçekleştirilmesi, devrimden çıkarı olan sınıf ve katmanların sorunlarına çözüm üretebilmesi mümkün değildir. Politik iktidar sorunu, proletaryanın sınıf tavrına ve iktidar perspektifine sıkı sıkıya bağlıdır. En can alıcı yönü ise halk kitlelerinin sınıfsal çelişkileri ve gerçek sorunları üzerinden devrim talebinin yükseltilmektir. Bunun için reformizme ve her türden burjuva akıma karşı ideolojik mücadeleyi

dan uzaklaşması kaçınılmazdır. Bu durumda yayın faaliyetinin zenginleşerek kendini yeniden üretmesi mümkün olmayacaktır. Yayın çıkarmak ve dağıtmakla sınırları belirlenmiş bir çalışmanın ötesini hedeflemek ve bunun için irade ve ısrar göstermek zorundayız.

Yayın faaliyetimizde ideolojik hattı bilinmeyen yeni bir sayfa açmıyoruz. Tarihimizden ileri gelen uzun bir savaş ve mücadele birikimiyle çıkıyoruz. Dünün devamcısı ve takipçisi olarak yürüyüşümüze kaldığımız yerden devam ediyoruz. Doğrularımızı; kolektif, örgütlü devrimci yayın faaliyetini hayata geçirme iddiasıyla yayın faaliyetimizi devam ettiriyoruz.

Yeni Demokrasi; sahip olduğumuz 45 yılı aşkın mücadele tarihinin devamcısı ve temsilcisi olarak; yeni demokrasi, eşitlik ve özgürlük mücadelesinin sesi olacaktır.

Yeni Demokrasi; işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin egemen sınıflara karşı bitmek bilmeyen mücadelesinin sesi olacaktır.

Yeni Demokrasi; ezilen ulus ve milliyetlerin ağır bedeller ve nice direnişler pahasına yürütülen kurtuluş mücadelesinin sesi olacaktır.

Yeni Demokrasi; "Ezilenin ezileni" kadınların, ötekileştirilen LGBTİ bireylerin mücadelesinin sesi olacaktır.

Yeni Demokrasi; Ekonomik-demokratik hakları gasp edilmiş, geleceği ellerinden alınmış gençliğin yarınları kazanma mücadelesinin sesi olacaktır.

Yeni Demokrasi; Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm mücadelesinin yapı taşları olan devrim ve komünizm şehitlerinin devrettiği bayrağın taşıyıcı mevzilerinden biri ve devrimci tutsakların sesi olacaktır.

Yeni Demokrasi; Proletaryanın bilimsel ideolojisine düşman her türden burjuva akıma karşı kesintisiz ideolojik mücadelenin sesi olacaktır.

Yeni Demokrasi; kolektif, devrimci ve örgütlü basının gür sesi olacaktır.

la azmi kırıldığı bir dönemi yaşadık ve yaşıyoruz. Reformizmin ideolojik ve politik olarak kirli suyunun, ölü artıklarının bizim kıyılarına da ulaşmış olması tesadüf değildir. Tasfiyecilik ve reformizm, Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin eğiten, değiştiren, devrimcileştirilen ruhunu kavrayışımızdaki yetersizlikten, ideolojik mücadeledeki zayıflıklarımızdan güç alarak karşımıza çıkabildi. Komünist ilke ve amaçları aşındırma yönüne, rol üstlenmeye, mevcut gerçekliğimizde yaşam bulmaya başlamıştır. Saflarımızda boy veren tasfiyeciler, Proletarya Partisi'nin programatik görüşleri ve ilkeleri yerine örgütsel anarşizmi ve sınıf uzlaşmacılığını geçirmeyi hedeflemiş, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın temel tezlerini ve stratejik hattını tahrif etmekle işe koyulmuştur. Şimdi revizyonizmi ve reformizmi cilalayarak kendilerinden öncekilerin kurduğu tezgahta pazara çıkarılanların, kazancı ve geleceği, sistemin pazarında yokoluşları olacaktır.

Reformizmin dönem dönem daha da güçlendiği ülkemizde komünist hareketin kendi bağımsız çizgisini inşa etmesi, politik ve örgütsel görevlerini devrimden çıkarı bulunan halk kitlelerinin çelişkileri ve özlemleri üzerinden şekillendirmesi hayati önem taşımaktadır. Sömürü zinciri parça-

kesintisiz şekilde sürdürmek, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yönelen ideolojik saldırılara yanıt olmak zorunludur.

Bu yaklaşım nasıl bir yayın politikası izlememiz gerektiğini de bize gösteriyor. Yayın çıkarmayı amaçlaştırmaya dayalı bir politikamız olamaz. Esas olan işçi sınıfı ve ezilen kesimleri doğru temelde bilinçlendirme ve örgütlenme görevini yerine getiren bir yayın politikasıdır. Bu başarıldığı oranda kitlelerin gerçek sorunlarını görme, bu sorunlara doğru politikayla temas etme ve genel çağrılarının ötesinde somut çağrılarda bulunabilme şansına sahip olabiliriz.

Gazetemizin kolektifin sesi olma özelliğini sağlamak, her aşamasına kolektif emek vermekle mümkün olacaktır. Bu anlamda gazetemizi sahiplenme görevini sadece onun dağıtımını ve kitleye ulaştırılmasıyla sınırlı kavramamalıyız. Her okur ve dağıtımcı aynı zamanda gazetemizin yazarı, üretici ve bilgi kaynağıdır. Her okur ve dağıtımcı öneri ve değerlendirmeyle gazetemizin gelişimini sağlayan doğal editörlerdir. Bunlar kolektif bir yayının olmazsa olmazlarıdır. Yayının kolektif üretimi başarılmadığında kendini tekrar eden bir çalışmaya bürünmesi ve temel amaçların-

AKP'de Vücut Bulan Devlet Krizi ve Devrimci Görev

Uzun bir dönemdir AKP'de temsil olan egemen kliğin yönetim krizi yaşıyor. Söz konusu krizin uzun bir döneme yayılmasını 'kriz yönetimi' olarak da tarif edebiliriz. AKP'nin kriz yönetiminde, düzeniçi ve düzensiz alternatiflerinin başarısızlığına denk gelen belli bir başarıya sahip olduğu tartışmasız. Ancak bu 'başarının' da sonuna yaklaşıldığını gösteren işaretler fazlasıyla mevcut. Özellikle son KHK'de faşist paramiliter gruplara "cezasızlık" öngören madde ile birlikte bu yönetim krizi bir anlamda açıkça ilan edilmiş oldu.

Geldiği aşamada bir devlet krizi özelliği gösteren AKP iktidarının yönetim krizinin, başka bir ifadeyle "kriz yönetiminin" karşıtları nezdinde dününe bakmakta yarar var. Zira bir yönetimdeki kriz, karşıtı güçlerin konumlanması ve politik tutumlarını da içeren bir bütünsellik anlam bulur.

AKP iktidarının emekçi yığınlar nezdinde ilk büyük meşruiyet krizi TEKEL işçilerinin direnişi esnasında kendini göstermişti. AKP tarafından hızlı bir biçimde telafi edilebilen bu meşruiyet krizinin daha geniş ve kapsamlı bir biçimde kendini ortaya koymasına için Gezi/Haziran İsyanı'nın patlak vermesi gerekti. Haziran İsyanı'nda devrimci ve komünist güçler her bakımdan hazırlıksız ve güçsüzdü. Kürt ulusal hareketi "barış" ve "çözüm" politikalarını esas aldığı için bu süreci yürütmeyi umduğu siyasi iktidarı doğrudan karşısına almak istemiyordu. AKP dışı düzeniçi güçler -halen de süregeldiği gibi- iktidara talip olacak güç ve iddiaya sahip değildi. Yerli ve uluslararası sermaye için ise AKP henüz tüm miadı tükenmiş ve alternatifi bulunabilmiş bir iktidar değildi.

Ayaklanma devrimci iç savaşa doğru emareler gösterse de geniş kitleler bu yönelimi geliştirebilecek bir politik özneye sahip değildi. Doğallığında iç savaşı iliklerinde hissedilen ve birkaç yılı bulan ön süreçlerden sonra bunu kontrollü bir gerici iç savaş olarak halkın karşısına koyan, bu politik iddiayı gösteren yine AKP iktidarı oldu.

İktidar Haziran seçimlerini tanımaz ve ardı arkası kesilmeyen seçim hileleriyle meşruiyetini yeniden tesis etmeye çalışırken devrimci-demokrat güçler ise kendini tekrar eden legalist bir sokak ve parlamento hareketine eklemelendi, bunun alternatifini geliştiremedi. Gezi'nin kitle ve sokak po-

tansiyelinden beslenen, HDP'nin seçim başarılarıyla popülerleşen, fakat onu reformist ve düzeniçi hayallere hapseden süreç iktidarın gerici iç savaşa hazırlığı bakımından da işlevsel bir özellik taşıyordu.

İşçi sınıfının metal grevi başgösterdiğinde iktidar bu sefer temkinliydi ve işçi hareketini Gezi'yi desteklediği iddia olunan Koç gibi büyük sermayenin temsilcilerine karşı fırsata çevirmekten geri kalmadı. Grev ve direnişin, fabrikalara çevik kuvvetin girmesiyle adım adım bastırılması, Koç ve AKP özgülünde yeni düzlemde bir anlaşmanın da ilanıydı.

Halen enerjisini seçimlerle ve kendini tekrar eden sokak pratikleriyle harcayan devrimci-demokrat güçler ve "çözüm" beklentisini koruyan Kürt

ulusal hareketi bakımından sürecin yeterince öngörülemediği açıktı. Kobane Serhıldanı'nın sonlandırılması ve ardından ciddi bir askeri-stratejik hesap hatasıyla başlayan özyönetim ilanlarıyla, T. Kürdistanı'nda ve aynı zamanda Batı'da büyük şehirlerde direniş güçleri adım adım zayıflamaya başlamıştı.

15 Temmuz darbe girişimi sonrası muhalif tüm güçlerin ve rakiplerin ekarte edilmeye çalışıldığı bir saldırı ve tasfiye dalgası başladı. Pasif bir savunma halindeki devrimci-demokrat güçler bu süreci göğüsleyebilecek illegal-devrimci örgütsel olanaklara ve kitle gücüne yeterince sahip değildi. Dahası Gezi/Haziran İsyanı sonrasında hem üzerinde yükseldiği yeni potansiyeli hem de örgütsel yapılarını legalist, popülist, reformist bir rüzgarın akışına bırakan devrimci-demokrat güçler açısından "alışkanlığın ölü yükü" henüz ortadan kalkmış değildi. Bu en açık bir biçimde "Başkanlık

referandumu"na karşı alınan tutumda kendini gösteriyordu. Tüm baskı, hile, katliam ve saldırılara karşın yine de seçimlere dönük zorlama umutları yaratılabiliyordu.

Dünya dair bu özet "kriz yönetiminde" iktidarın esas gücünün, muhaliflerinin güçsüzlüğü ve politik krizden ileri geldiğini ortaya koyuyor. Ancak iktidar açısından muhaliflerinin görece güçsüzlüğünde bir değişiklik olmasa bile daha da derinleşen bir yönetim krizi sözkonusu. Bu krizin temel ayağında politik kriz olmakla beraber, ekonomik tıkanma ve sınır ötesi gelişmelerdeki handicap da temel etkenler durumundadır.

15 Temmuz darbe girişimini fırsata çeviren AKP iktidarı yarattığı "FETÖ" paranoyası ve tutuklama fur-

lıştırdı. Şu an iktidar açısından, aynı dış politikada olduğu gibi ekonomide de tutarlılıktan yoksun, günü kurtaran politikalar hakim hale gelmiş durumda. Kayıtdışılaşan ve sürekli olarak siyasi iktidarın popülist müdahalelerine maruz kalan ekonomi yönetiminin daha uzun süre dayanabilmesi pek mümkün görünmüyor.

Her açıdan egemen sınıfların ve devletin bir belirsizlik ve yönetim krizi yaşadığı ortadadır. Son KHK'deki bir madde üzerinden TUSİAD, Abdullah Gül ve Ümit Kocasakal gibi isimlerden farklı tepkiler gelmesi iktidarın artık her adımında sermayeyi ve diğer klikleri susturamayacağını gösteriyor. Diğer yandan ise AKP iktidarının yeni bir saldırı dalgasına, gündemi lehine çevirecek bir çatışmaya dünden daha fazla ihtiyacı var. Çünkü birçok yöntem tükendiği gibi ekonomiden siyasete ve uluslararası ilişkilere kadar tüm gelişmeler iktidara güvensizliği beslemeye devam ediyor.

AKP iktidarının krizi aynı zamanda sermayenin ve devletin krizidir. Krizin odağındaki iktidar partisi ve Tayyip Erdoğan'ın yeni bir çatışma ve gündem yaratmanın peşinde olduğu görülüyor. Düne bakarak iktidarın dönemsel politikalarının küçümsenmemesi gerektiğini bilmeliyiz. Özellikle son KHK'de devrimci tutsakları kapsayan tek tip elbise zorunluluğuna dair madde, iktidarın saldırı politikasının ve yaratmak istediği saflaşmanın kapsamına dair işaretler vermektedir. Özellikle günümüzde devrimci ideoloji ve varlığın taşıyıcı temel bir kolunu olan devrimci tutsaklara saldırı, dışarıda yapılan saldırı ve yaratılan politik atmosferin bir devamıdır aynı zamanda. **Devletin krizini görmeli ancak iktidarın kriz yönetme ve taktik politika üretme gücünü küçümsememeliyiz. Sınıf çalışmasına yoğunlaşılmalı, kitleleri bilinçlendirme faaliyeti aralıksız olarak sürdürülmelidir. Devrimci-illegal temelde örgütlenmenin, iç savaş olasılık ve gerçeğine göre stratejik bir perspektifle ve adım adım yürütülmesi gerekmektedir. Nesnel koşullar kötü değildir, kötü olan öznel koşullarımızdır, yetersizlik buradadır. Dolayısıyla her şey öncünün bugünkü politik koşullarda devrimci çizgisini üretmede ve devrimci örgütlenmesinde düğümlemektedir. Bu nedenle sınıf mücadelesinde sabırlı fakat günün adımlarında aceleci olmak zorundayız.**

yasıyla her kesimi savunma pozisyonuna itti. Ancak "FETÖ" söylemiyle yürüyen süreç en başta kendi örgütsel yapısı ve tabanında bir kaosun önüne geçemedi. En son Zerrab davası ve Man Adası belgeleriyle bu kaos ve iç korku daha da büyümüş durumda. ABD ve Avrupalı emperyalistlerle sürtüşmeye, tersinden ise Rusya ile ilişkiler geliştirmeye dönük, tutarlılıktan yoksun, günü kurtaran politikalar, kendi tabanında AKP'nin iktidardan düşebileceğine dair kaygıyı depreştirdi.

İktidarın yönetim krizini derinleştiren en temel etkenlerden birini, ekonomideki tıkanma ve ekonomi politikalarındaki belirsizlik oluşturuyor. Devlet varlıklarının Türkiye Varlık Fonu'na devredilerek iktidarın doğrudan kontrolüne geçmesi beklenen güveni yaratmadı. Ekonomideki örtülü yapı ve gizli ödenek sistemi güvensizliği depreştiren seçim merkezli ekonomi politikaları istikrarsızlığı daha da ge-

KT Deri'den işçiler anlatıyor 'Birlik ve Mücadele Zaferi Getirdi'

KT Deri'de süren örgütlenme çalışmaları sonucunda TİS imzalayan DERİTEKS üyesi işçiler ile Yeni Demokrasi Gazetesi olarak röportaj gerçekleştirdik. Örgütlenmede ki temel başarının birlik ve mücadelede ki ısrarın sonucu olduğunu vurgulayan işçiler ayrıca gazetemizin ilk sayısını da selamladılar.

Yeni Demokrasi: Merhabalar, KT Deri işçileri olarak yürüttüğünüz örgütlenme çalışmalarının ilk adımının sonucu toplu iş sözleşmesini imzaladınız. Bize öncelikle sendikal örgütlenme çalışmalarınızın nasıl başladığı hakkında bilgi verir misiniz?

İşçiler: İlk olarak elimize sendikamızda örgütlenme çalışmaları yürüten bir arkadaşımızın telefon numarası geçti, ne yapalım ne edelim diye düşünürken artık örgütlenmenin kaçınılmaz olduğunu fark ettik ve irtibatı geçtik. İrtibat sonucu ilk akşam dört arkadaş ve sendikadan arkadaşımızla bir toplantı yaptık. Başlarda cesaretimiz yoktu çünkü biz işçiler arasında kopukluk vardı. İşimizin zor olduğunu biliyorduk. Hele bir çalışmalara başlayalım gerisi gelir dedik. Çoğumuzda işten atılma korkusu vardı çünkü genelde örgütlenme çalışmaları bu şekilde son buluyordu. Ama baktığımızda çok kısa sürede örgütlenme çalışmalarımız başarı ile sonuçlandı.

Y.D: Kısa süre dediniz, ne kadar sürede yetki aldınız?

İ: İki ay sonrası biz TİS yetkisini almış bir pozisyondaydık. Ama o tarihten bugüne kadar örgütlenme çalışmalarımızın aksamadan devam ettiğini söyleyebiliriz.

Y.D: Peki daha önce işyerinde sendikal örgütlenme faaliyetleri oldu mu? Olduysa nasıl sonuçlandı?

İ: Evet geçmişte bu tarz faaliyetler iki defa olmak üzere gerçekleşmiş, yanılmıyorsam birinde 5-6 arkadaşımız sendikal oldukları için işten atılmış, birinde ise 10 kişiye ulaşılmış ve patron yine bu arkadaşları da işten atmış.

Bu durum da işçiler üzerinde ciddi bir özgüven eksikliği ve korkulara yol açtı. Örgütlenme çalışmalarımızda en büyük sorunlarımızda biri de bu oldu. Bu işyerinde gerçek anlamda ilk kez başarıya ulaşan faaliyet bizimki oldu. Bu nedenle coşkulu ve daha özgüvenliyiz.

Y.D: Kısa bir sürede başarıyla sonuçlanan bir sendikal örgütlenme faaliyetinizin olduğunu ifade ettiniz. Bu durumun işyerinde ki çelişkiler ve yaşadığınız sorunlarla bir bağlantının olduğunu söyleyebilir miyiz?

İ: Bizler kalifiye işçiler olmamıza

rağmen, çok düşük ücrete çalışıyorduk. Çoğu arkadaşımız yıllarını bu işe vermiş 30 yıllık işçiler var mesele aramızda ama aldığımız maaş; bu ağır çalışma koşullarına rağmen asgari ücretti. Bu konu işçilerde ciddi bir rahatsızlık yaratmıştı. Buna ilaveten kışın 30-40 günlük izine ayrılmak zorunda kalıyorduk, bu günlerin ücretleri yazın mesailerimizden kesilmeye çalışılıyordu. Bu durum da yine işçiler arasında benzer bir rahatsızlık yarattı ve bizleri örgütlenme konusunda tetikledi. Çünkü biriken sorunlarımıza çözüm bulmak yerine daha başka sorunlarla karşımıza çıkıyorlardı. Usta başlarının hakaretleri söz konusuydu, 45-50 yaşındaki işçilere bağırıp çağırıyorlardı. Biz onlara o

zaman da dedik şimdi de diyoruz biz kimsenin kölesi değiliz, biz alınteriyile çalışan ve birlikte üreten işçileriz. Bize bağırma hakları yok.

Bu ve bunun gibi bir sürü sorundan bahsedebiliriz. Örgütlenme çalışmalarımızda işçilere bu sorunları ancak sendikal olduğumuzda çözebileceğimizi ifade ettiğimizde ciddi anlamda bir karşılık bulduk. Bazı arkadaşlarımız %3 bazılarında ise %6 zam yapıyorlardı. Bunun dışında oldukça ağır bir çalışma temposu var bildiğiniz gibi deri iş kolu sektöründeki en ağır iş kollarından birisi. Otomatik bant sisteminin kendisi bu ağır iş koluyula birleşince ortaya inanılmaz bir iş yükü temposu çıkıyordu. Farklı farklı modeller oluyordu bu koşullar göz önünde bulundurulmadan "istediğim işi istediğim sürede alırım mantığıyla hareket ediliyordu. İşverenin ilk hamlesi işten atmak olsa bile bunu göze alalım ve örgütlenelim dedik. Mücadele etmekten ve örgütlenmekten başka bir çözüm yoktu bu tabloda. Gerçekten de çalışma koşulları olsun yöneticilerin bizlere yaklaşımları ve diyalogları olsun örgütlenme noktasında kısa sürede sonuç almamıza yol

açtı. İşçiler arasında ki birlik ve mücadele ruhunu arttırdı diyebiliriz.

Y.D: İşyerinde çalışan tüm işçiler DERİTEKS sendikasına üye mi peki? Sendika üyesi olmayan işçilerin çalışmalarınıza yaklaşımı nasıl oldu?

İ: Evet halen işyerinde çok az sayıda arkadaş halen sendikaya üye değil ama ilk faaliyetlerimizin başladığı günden itibaren arkadaşlarımız sendikaya üye olmasalar bile faaliyetimizi açığa çıkaracak hiç bir davranışta bulunmadılar. Biz yetki alma sayısına ulaşana kadar büyük bir dikkatle çalışmalarımızı yürüttük, sayıyı yakaladığımızda da işveren istediği hamleleri hayata geçiremedi açıkçası.

min etmediler. "Uzun süre devam etmez, üç beş kişi olurlar dağılırlar" denildi. Ama bizim birlikte oluşumuz onlara iyi bir ders oldu. İlk sendika duyularını aldıklarında buna cesaret edemeyeceğimizi düşünerek önemsemедiler. İş ilerleyince de "gerekirse kilit vururuz buraya yine de sendika sokmayız" gibi engellemele-re giriştiler. İmkansız gözüyle bakılan bir işyerinde iki ay gibi kısa bir sürede disiplinli çalışarak yetkiyi aldık. Demek istediğimiz şu ki bir işyerinde örgütlenmek isteyen işçiler varsa o iş başarılıdır. Buradan işçilere çağrımız budur yeter ki istensin ve birlik olunarak mücadele edilsin.

Y.D: Özellikle kadın işçilere bir soru sormak istiyoruz. Örgütlenme çalışmalarında kadınlar da tüm işçiler gibi belirli engellemelerle karşılaşılıyor. Kadın işçilerin yaşadığı sorunlardan örneklerle örgütlenme sürecinden bahsedebilir misiniz?

Kadın İşçiler: Kadınlar olarak çalışmalarımızın açığa çıkmaması için daha fazla dikkat etmemiz gerekiyordu bizler de öyle yaptık. Gizli gizli bantların arkasında makinelerin arkasında konuşuyorduk. Kadınların süreci biraz daha ağır ilerledi çünkü kadınların korkuları ve kaygıları daha fazla oluyor. Eşlerinin baskıları, borçları ödeme zorunlulukları, çocuk vb. derken aslında daha fazla sorunlarla boğuşmak zorunda kaldık. Bu nedenle de ilk başta çok az sayıda kadın arkadaşımızı sendikaya üye yapabildik. Kadın işçiler olarak daha korkusuz ve kaygısız hareket etmeliyiz diye düşünüyorum. Özellikle de kadınların birlik olması gerekiyor.

Y.D: Son olarak neler söylemek istersiniz?

İ: İşçiler ile patron arasında ki güç dengesini yalnızca birlikte mücadele ederek tersine çevirebiliriz. Diğer türlü patronun insafına kalmış bir şekilde çalışırız. Bizim KT Deri işçileri olarak en büyük kazanımımız birlik olmamız ve mücadele etmemizdir. Kendi gücümüze güvenip adım attıktan sonra başarılmayacak hiçbir şey yoktur. Yeter ki gücümüze güvenelim ve birlik olalım. Son olarak yayın hayatına başlayacak olan Yeni Demokrasi Gazetesi'ne KT Deri işçileri olarak başarılar diliyoruz ve röportajınızla sesimizi duyurduğunuz için teşekkür ediyoruz.

Y.D: Toplantınızda da belirtildiği üzere bu anlaşma ve sendikal faaliyet özellikle de deri ve tekstil iş kolunda çalışan işçileri de etkiliyor. Buradan doğru işçilere bir çağrınız var mı?

İ: Firma işçilerin gücünü en başta önemsemedi. Kesinlikle birlik ve beraberliği yakalayabileceğimizi tah-

“yaklaşıyor yaklaşmakta olan” İşçi Hareketinin Güncel Dinamikleri

İşçi sınıfına ve sınıf hareketine dair politika tartışmak ülkemiz ‘sosyalist’ hareketinin netameli konularından biri haline geldi. Söylemin ötesine geçemeyen bir işçi faaliyeti ya da sağ bir sendikalizmle sınırlı pratikler hakim oldu. Proletarya partisi olma iddiasındaki birçok yapı nezdinde, geldiğimiz aşama işçi sınıfının genellikle “ekonomi”, “çalışma hayatı” ve daha iyi durumda “sendikal örgütlenme” konusu ya da haberi olmasıdır. Teorisini ve mücadele stratejisini işçi sınıfına dayandıran, bunun güncel propagandası ve örgütlenmesini yapan politik yapılar bulmak bugün oldukça zordur. Köklü devrimci yapılar nezdinde dahi ciddi bir ideolojik savruluş söz konusudur. Bunun en bariz örneklerinden birisi işçi sınıfının “ezilenler” genellemesi karşısında çok rahat bir biçimde unutulabilmesidir.

Açık ki Türkiye devrimci hareketi işçi sınıfı içerisinde çalışmayı büyük oranda bırakmış durumdadır. **Bunun denk düştüğü bir ideolojik geriye düşüş yanında çalışmanın kendisine dair tıkanma ve tekrarın da etkisi vardır. İşçi sınıfının ideolojik bir ilgisizlikle karşılaşmasına paralel proleter kökenli kadrolarda da ciddi bir azalma yaşanarak sınıfsal-ideolojik bir boşluğun maddi zemini oluşmuştur.** İşçi sınıfına dair ilgisizlik ideolojik bir sorun haline almış olsa da soruna yol açan ve aydınlatılmamış maddi gerçekler vardır. Genel olarak işçi sınıfının yapısında yaşanan değişimleri devrimci hareket yeterince tartışmamış ve buna bağlı olarak da pratik çalışma sebatını ve yeteneğini gösterememiştir. Belli bir zaman sonra yapılamayan şeyler gündem olmaktan dahi çıkmaya başlamış ve yerini başka gündemlere bırakmıştır.

İşçi sınıfını kendi hareketi içerisinde kavramak gerekir. İşçi hareketine, örgütlenmeye, greve, direnişe dair her bir değerlendirme, hareket halindeki işçi sınıfı içerisinden yapılabilir, teori de kendi yönteminde bu hareketi kavrayarak şekillenmelidir. Örneğin, genel olarak ücretler ve çalışma şartları bakımından en alttaki işçilerin devrimci ideolojiyi benimseyeceği düşünülür fakat bu verili birtakım koşullarda ve bir yere kadar doğrudur. Oysa çoğu kez en alttakiler sınıf aidiyeti en az olanlardır. Fabrika işçileri belli ekonomik standartlara sahip olsalar da daha sınıf bilinçli olabilirler. Sınıf aidiyeti ve sınıf bilincine ulaşabilme koşulları farklılık arz edebildi-

ği gibi işçi sınıfının ‘hareket hali’ söz konusu olduğunda daha farklı değişkenler de devreye girebilir. Örneğin ücretler ve çalışma koşulları bakımından işçi sınıfının görece iyi durumdaki kesimleri daha kötü durumdaki kesimlerine göre daha güçlü ve bilinçli bir hareketin öznesi olabilirler. Aynı şey sendikalı işçilerle sendikasız işçiler arasında da geçerlidir. Tersinden belli ekonomik standartlara sahip işçiler, sınıf hareketinde bürokratik, reformist, sınıf uzlaşmacı eğilimlerin temsilcileri de olurlar. Harekete geçtiğinde en yıkıcı potansiyeli kölece şartlarda çalışan en güvencesiz ve örgütsüz kesimlerde bulabiliriz vb.

İşçi sınıfının değişik katmanları hem ekonomik koşulları hem de siyasi ve kültürel koşulları içerisinde değerlendirilmelidir. ‘Sınıfı’ teşkil eden, sınıflar mücadelesinde proletaryaya önder rolü kazandıran nitelikler tek başına işçinin ekonomik konumuyla şekillenmez. Siyasi bilinç, örgütlülük, sınıf kimliği, mekânsal ve kültürel koşullar da sınıf olabilmenin parçalarıdır. Dolayısıyla sınıf hareketinin güncel kesitlerinde bu özelliklerden birinin belirleyici bir özellik kazanması mümkündür. Kendinde belli bir mesleki özgüven ve saygıyı barındıran işçi kesimleri, kadro kaybı yaşadıkları, standartları daha aşağılara düşürüldüğü durumlarda hem ekonomik sebeplerle hem de politik-kültürel bir duruşla önemli bir işçi hareketine öncülük edebilirler.

Türkiye’de son dönemde patronları ciddi anlamda rahatlatan göçmen işçi faktörü vardır. Ağırlikle alt sektörlerde ve küçük işletmelerde çalıştırılırsalar da büyükler dahil tüm sermayedarların maliyetlerini düşürmektedirler. Diğer yandan sınıf içerisinde ücretler ve çalışma koşullarına yaptıkları baskı üretim alanında daha kölece koşulları beraberinde getirmektedir. İşsizlik kaygısını daha da güçlendirerek sınıfın pazarlık gücünü en aza indirmişlerdir. Çünkü belli bir vasıf ve standartta sahip çoğu işçi bilmektedir ki patron, kendisine verdiği ücretle iki göçmen işçiyi çalıştırabilmektedir. Dolayısıyla her an kapı önüne konabilirler.

Eğer son birkaç yılda üretimde ve genel olarak ekonomide ciddi bir gerileme yaşanmamışsa iktidar bunu en başta göçmen işçilere borçludur. İktidarın birtakım ağır sonuçlarına karşın göçmenleri “kucaklayan” politikaları buradan kavranmalıdır. Göçmen işçilerin ko-

şulları ağırdır. Fakat bu yerli işçilerin koşullarının ağır olmadığı anlamına gelmiyor. Koşullar genel olarak ağırdır, işçi sınıfı insani olmayan koşullarda çalışmaktadır fakat göçmen işçiler ise bir nevi savaş esiri gibi, salt yaşama hakkı tanınarak köleleştirilmektedir.

Ülkemizde işçi sınıfı hareketi üzerine siyaset üretenlerin artık göçmen işçiler faktörünü ele almadan doğru değerlendirmelere ulaşması mümkün değildir. İşçi sınıfının değişik kesimleri içerisinde değersizleşme, vasıfsızlaşma, rekabet, çelişki ve farklar her zamankinden daha fazladır. Bu sınıf çalışmasında belli bir zorluğu beraberinde getirirse de farklı potansiyellere de kapı aralayabilir. İşçi sınıfının kendisi, toplumda görülen tüm kaotik farklılıkları içinde barındıran bir şekilsizlikle malumdür. Ortak şekillenişin en güçlü zemini ücret ve çalışma koşulları bakımından en alt koşullarda eşitlenmektedir. Fakat bunun doğrudan ortak bir sınıf aidiyeti yaratmayacağı, bugün çok daha iyi görülmektedir.

İşçi sınıfının üzerinde işsizler ordusunun, göçmen işçilerin ve ekonomik tıkanmanın ciddi bir basıncı bulunmaktadır. Genel olarak 2017’de ve son dönemde, işçilerin örgütlenme, direniş ve eylemlerinde artış söz konusudur. OHAL koşullarında hem işsizlik korkusu hem de saldırıya uğrama riski bulunurken lokal de olsa birtakım hareketlerin gelişmesi önemlidir ve çeşitli emareler taşımaktadır. Birçok örgütlenme veya direniş girişiminde patronların halihazırdaki sömürü koşullarını daha da geriye çekmek istemeleri etkilidir. Denebilir ki bu işçiler maddi yaşam koşullarının ortadan kaldırılmasına karşı harekete geçmek zorunda kalmışlardır. İşçilerin direnişe geçmeden ya da örgütlenmeye

yönelmeden önceki koşullarının normalde de pek iyi bir standart olmadığı belirtilmelidir. Ülkemiz işçi sınıfı şu an bir anlamda “çalışıyor” olabilmek için mücadele etmektedir. Bugün gelişen lokal sendikalaşma girişimleri ve korumacı direnişler ileride daha da artacaktır. Çünkü ekonomik tıkanmanın popülist politikalarla aşılacağı, daha ciddi gerilemelerin sırada beklediği herkesçe bilinmektedir. Bu durum hükümeti gizli veya açık zamlarla emekçi halka yüklenmeye götürürken patronları ise işçilerin üzerine yüklenmeye kışkırtmaktadır. Patronlar, zorunlu gördükleri üretim alanları dışında işçi sınıfının hiçbir kesiminde işçilerin lehine belli bir standartta tahammül edememektedir. Bu durum orta düzeydeki işletmeler, fabrika işçileri nezdinde yeni hareketlenmelerin habercisi olarak da görülebilir.

İşçi sınıfının potansiyel hareketinin nasıl ve nerelerden patlak vereceğine dair somut veriler henüz yetersizdir. Fakat yaşamsal koşulların dayattığı bir zorlama ve ciddi bir birikim olduğu ortadadır. İşçi sınıfı, genel yapısıyla kocaman bir çelişkiler yumağı ve kaotik bir yığın halindedir. **Tüm dünyada belirtileri görüldüğü üzere ekonomik-demokratik talepli toplumsal eylemler ve işçi hareketleri gelişme göstermektedir. Ülkemiz özgülünde de benzer bir sürecin gelişme kaydedeceği belirtilebilir. Fakat ülkemizdeki siyasi koşullar, hükümet ve devletin yaşadığı politik kriz gelişecek her bir hareketi farklı bir tablonun içine dahil edecektir. İşçi sınıfı içerisindeki çalışma ve örgütlülüklerimizi güçlendirerek bugünden gelecekteki tabloya hazırlanmak, sürece devrimci temelde müdahale edebileceğimiz koşulları oluşturmak komünistler için bugün elzem bir noktadadır.**

İşçi Haklarını Patronlar Belirliyor Taşeron Kadro Yalanı

Esnekleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma ve AKP hükümetinin verdiği “müjdeli haberlerle” çalışma koşullarının gün geçtikçe daha da kötüleşmesi sömürüyü, iş kazalarını ve işçi ölümlerini artırıyor. Şimdi ise yine bir yalan: “Taşeron Kadro Müjdesi...” Ama bunun bir müjdeden çok altı boşaltılmış bir güvenceden, kadrolu sömürüden ibaret olduğunu biliyoruz.

Taşeron kadro düzenlemesi 696 sayılı KHK’de yer aldı. Bu maddeye göre başvuracak işçilerde ise aranan şartlar: “Bu kapsamda çalıştırılmalarına ilişkin olarak açtıkları davalardan ve/veya icra takiplerinden feragat edeceğine dair yazılı beyan”, “Herhangi bir sosyal güvenlik kurumundan emeklilik, yaşlılık veya malullük aylığı almaya hak kazanmamış olmak”, “En son çalıştığı idare ile daha önce kamu kurum ve kuruluşlarında alt işveren işçisi olarak iş sözleşmelerinden dolayı bu madde ile tanınan haklar karşılığında herhangi bir hak ve alacak talebinde bulunmayacağını ve bu haklarından feragat ettiğine dair yazılı bir sulh sözleşmesi yapmayı kabul ettiğini yazılı olarak beyan etmek.”

AKP hükümeti işçilerin haklarından vazgeçmesini şart koşuyor. Tüm bunlar yetmezmiş gibi eğer bu şartla-

ra uyuyorsa işçiler yazılı başvuruda bulunacaklar. Başvuranların şartlara uyup uymadıkları denetlenecek daha sonra birde yazılı ve/veya sözlü ya da uygulamalı sınava alınacaklar. ‘Bahsedilen’ kölelik koşullarında bu kadar şartın konulmasıyla patronların kendi istedikleri gibi bir kadro yaratmaya çalıştığı ortada. Özel sektördeki taşeron işçiler için tek bir söylem bile yok! Emekli olup taşeron işçi olarak çalışanlarda kadroya alınmayacaklar.

Burjuvazi tüm dünyada çalışma koşullarını esnekleştirmek ve güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırmak üzere kapsamlı bir saldırı yürütüyor. Yerli burjuvazide bunların en vahşi savunucuları haline bürünüyor. Sürekli istihdamın yerini giderek geçici, esnek ve güvencesiz çalışma biçimleri alıyor. Burjuvazi bu istihdam biçimleri sayesinde işçilik maliyetlerini aşağıya indiriyor, işçilerin sosyal haklarını buduyor, sürekli istihdamın risk ve maliyetlerinden kurtuluyor, işçileri bölüp parçalıyor ve işçilerin sendikalaşmasını muazzam ölçüde zorlaştırıyor, hatta imkânsız hale getiriyor.

Taşeron kadro müjdesi ile 450 bin işçinin kadroya alınacağını söylüyorlar. Kadroya alınan bu işçiler kadrolu olan işçilerin haklarından faydalanamayacaklar. Var olan haklarıyla kadroya alınacaklar. Ücretleri, sosyal hakları aynı kalacak. Ama adı kadro müjdesi olacak. Belediyede çalışan işçiler ise kadroya değil, belediye şirketlerine alınacaklar. Bu demek oluyor ki belediye şirketi işçisi olarak çalışacaklar; bu da kadro anlamına gelmiyor. Bu işçiler kadrolu belediye işçilerinin toplu iş sözleşmelerinden de yararlanamıyorlar, onlar için ayrı toplu iş sözleşmeleri yapıyor.

29 Ekim 2016 tarihli resmi gazetede yayınlanan 676 sayılı KHK, “Güvenlik soruşturması ve/veya arşiv taraması yapılmış olmak” şartı memurluğa atanmalara karşı getirilmişti ve şuan devlet kendi çıkardığı yasa-ya uymayarak taşeron işçilere de bu uygulamayı dayatıyor. Bununda keyfi tutumlara yol açacağı ortada... Sınavdan geçemeyen işçiler ise kadroya alınmayacak, taşeron şirket ihalesi de-

sona ermiş sayılacak, yani işsiz kalmış olacak.

Taşeronlaşma yalnızca alt işverenlerle değil, özel istihdam büroları eliyle de yürütülüyor. İster alt işveren yani taşeron şirket tarafından istihdam edilsin, ister kiralık işçi tedarik eden özel istihdam bürosu tarafından istihdam edilsin, işçi açısından taşeronlaşmanın özü değişmiyor. 2016 yılında Özel İstihdam Büroları yönetmeliği yürürlüğe girmişti. Şimdi taşeron kadro müjdesi diyenler 2016 yılında Özel İstihdam Büroları yönetmeliği ile bunun bir ayağını da örmüştü.

“Taşeron kadro müjdesi” burjuvazinin bir aldatmacasıdır. Taşeron sistemden beslenen patronlar bunun yok olmasını istemez, ne şartlarda devam edeceğini belirler.

15-16 Haziranlar’ı yaratan işçi sınıfı yine bu kopuşu gerçekleştirmelidir. Sermayeye köle olduğumuz, onun verdikleriyle yetindiğimiz sürece kaybetmekten başka bir seçeneğimiz yok. Örgütlendiğimiz ve gücümüze güvendiğimiz sürece kazanacağımız kocaman bir dünya var!

Taşeron köleliktir, köleliğe teslim olmayacağız!

Emeğin En Büyük Toplu Sözleşmesi

Asgari Ücret Yine Sefalet

Asgari ücret 2018 yılı için net 1603 lira olarak belirlendi. TÜİK tarafından açıklanan bir işçinin aylık maliyeti olan 1893 liranın bile altında kaldı. Patronlara asgari ücret desteğinin yeni yılda da süreceğini belirten hükümet, işçi düşmanlığını sürdürürken patronlara da kol kanat germeye devam ediyor. İşçileri temsilen masaya oturan Türk-İş ise %20’lik ücret artışı teklifinin ötesine geçemedi.

İşçi sınıfı için en önemli süreçlerden biri asgari ücretin belirlenme sürecidir. Çünkü asgari ücret yalnızca asgari ücretle çalışacakları ilgilendirmiyor, kayıt dışı çalışanları, asgari ücretin durumuna göre ücretlerinin düzeyi belirlenen tüm işçileri doğrudan etkiliyor. Bu geniş etkisi nedeniyle asgari ücret, işçi sınıfının burjuvaziye karşı en büyük toplu sözleşmesi anlamına gelmektedir ve işçiler için hayati önem taşımaktadır.

Beş işçi temsilcisi (Türk-İş), beş pat-

ron (TİSK), beş hükümet üyesinden oluşan Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nun yapısı “demokratik katılım ve temsil”den çok uzaktır. Sendikalar adeta figüran rolü oynamaktadır. Türk İş’in buradaki rolü olacak ve yaratılacak mücadeleleri bulunduğu yeri ile önünü kesmek için bir araç olarak kullanılmaktan öteye gidemiyor. Komisyon tarafından belirlenen miktar, işçilerin talebi olan insan onuruna yaraşır bir ücret olmanın çok gerisindedir.

İlk toplantıda ise Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı’nın işçi ve patronlardan “fedakârlık” istemesiyle başladı. İşçilerin açlık sınırının altında çalıştıkları sefalet ücretinde ve 2017 yılının ilk 11 ayında 1851 işçinin iş-

cinayetlerinde öldüğü, patronların ise teşviklerle, fonlarla desteklendiği bir sistemde zaten işçiler için zorunlu bir “fedakârlık” söz konusu olurken, patronlar için hükümetin fedakârlıkları söz konusudur. Her fırsatta ülkenin ve ekonomisinin büyüdüğünü, kişi başına düşen gelirin arttığını, krizlerin teğet geçtiğini söyleyenler, işçi ve emekçilerin ücret artışı söz konusu olduğunda “fedakârlık” beklemekte, sadaka zamları yapmaktalar.

Uluslararası sermayenin talepleri üzerinden küresel sömürünün gereksinimlerine göre belirlenen asgari ücret, emek sömürüsünün en yalın ifadesidir. Gıda, barınma, sağlık ve eğitim gibi temel ihtiyaçları bile karşılamaktan uzak olan ücret, işçilerin

ihtiyacına göre değil patronların çıkarına göre belirlenmektedir. İşçi temsilcisi(!) Türk-İş’in bile istediği %20’lik ücret artışıyla zaten anlaşılacak olan ücretin sadece 84 lira fazlasına denk geliyor. Yani Türk-İş, TÜİK’in bile belirlediği aylık bir işçinin maliyetinden sınıfta kalmıştır.

Asgari ücret yaşanabilir, insan onuruna yaraşır bir ücret olmalı ve vergiden muaf tutulmalıdır. Asgari ücret bir ailenin geçinebileceği düzeye çekilmelidir. Egemenler işçilere açlık sınırının da altında bir ücreti “reva” görüyor. Bu işçiler için artık ekonomik mücadele olmanın ötesinde, siyasi mücadeleye evrilerek iktidarı alma bilincine dönüşmelidir. Burjuvaziye karşı sınıf duruşu gösterilmeli, sendikalarda ise bürokratizme karşı savaş açılmalıdır.

Birleş, Örgütlen, Asgari Yaşama Diren!

(Bir DDSB’li)

Eklenti Değil Bağımsız Politika Kazandırır!

Abdullah Öcalan dışarıyla olan diyalogun kesildiği tarihten bugüne ağır bir tecridin muhatabıdır. Demokratik Kürt Ulusal Hareketi anlam ve önemini kavranması için Öcalan'a yaklaşımın Kürt halkına yaklaşım olduğunu çok önceden ilan etmişti. Yaklaşık bin yıllık bir devlet deneyimine yaslanmış Türk hâkim sınıfları açısından genelde sembollerin özelde de Öcalan'ın rolünü kavramak hiç de güç değildi. Egemenler Öcalan'a tutsaklığının ilk 7-8 yılı boyunca PKK ve önderliğindeki Kürt Ulusal Hareketi'nin tasfiyesi ve bir tehdit olmaktan çıkartılması hedefiyle yaklaştı ve bu hedef için kullanışlı bir araç haline getirmeye çalıştılar. Öcalan düşünsel bir dönüşüm yaşamakla birlikte Kürt Ulusal Demokratik haklarına ihanet etmemiş Kürt halkını ve onun örgütlü gücü olan PKK'yi Kürt Ulusal Hareketi'ni bu hakların kazanımının yegâne garantisi olarak görmeye devam etmiş, Türk hâkim sınıflarının hesabını boşa çıkarmıştır.

Kürt ulusunun boyunduruk altında tutulması ve ulusal haklar üzerindeki ilhak devam ettikçe ezilen ulusun kurtuluş hareketi gibi bu hareketin bastırılması, etkisizleştirilmesi, teslim alınması gibi hâkim ulusun hâkim sınıflarının saldırı politikası da devam eder. Bu diyalektik ilişki ulusal sorun özgülünde oluşan belli hareket yollarının sonucu kurulmuştur. Oslo sürecinin başlatılması ve akamete uğramasından kısa bir süre sonra aynı sürecin bir başka biçim altında "çatışmasızlık" olarak devam etmesi süreci iki yönlü müdahale edilmesinin sonucudur. Türk hâkim sınıfları demokratik niteliğini koruduğu sürece silahlı Kürt hareketini tasfiye etmeyi Kürt halkının örgütlülüğünü dağıtmayı öncelikli olarak ele alır. Oslo ve çatışmasızlık sürecine bu temel amaç doğrultusunda girmiştir. Öcalan diyalogun sürdürülmesi gibi kesilmesi de aynı amaca dönük bir hamledir.

Çatışmasızlık sürecinin bitirilmesi, abluka, katliam ve vahşet temelli bir saldırıya geçilmesi MGK'nın Ekim 2014 toplantısından alınan bir karardır. Seçim dönemine girilmiş olması nedeniyle kararın uygulanması için en elverişli koşullar beklenmiş, Öcalan ağır tecrite alınarak KUH'un Kürt halkının önüne boyun eğme seçeneği koyulmuştur. Buna cevap özyönetimlerin ilanı ve hendek-barikat direnişine geçilmesi olmuştur.

BÖLENLERİN BÖLÜNME KORKUSU DERİN OLUR!

Faşist Türk devletini çatışmasızlık

“Demokratikleşmek bu yüzden faşist diktatörlüğü yıkmaktan geçer. Bunun diğer bir anlamı devleti parçalamaktır ki bu DEVRİM demektir. Ama herhangi bir devrim değil, YENİ DEMOKRATİK DEVRİM!”

sürecini bitirmesi ve ablukanın, katliam ve vahşetin damgasını vurduğu bir saldırı sürecine geçmesini belirleyen etkenlerin başında Suriye'deki gelişmeler bulunmaktadır. Suriye parçalanmaya doğru giderken PYD önderliğindeki Kürt Ulusal Hareketi kitlelerin yüksek bir fedakârlığı ve kahramanlığıyla YPG'nin destansı direnişiyle yangınlar ortasında yeni bir Rojava inşa etmeye siyasal, sosyal, kültürel, ekonomik ve askeri alanda toplumu yeniden kurmaya girişmiştir. Rojava'daki hem bu gelişmeler hem de Kobanê direniş ve zaferinin ezilen uluslar ve halklar nezdinden yarattığı heyecan, prestij Türk hakim sınıflarındaki bölünme korkusunu boyutlandırdı. Her benzetmede olabilecek eksiklerin bilinciyle durumu I. EPS (Emperyalist Paylaşım Savaşı) koşullarında Osmanlı Devleti ve Ermeni Soykırımı ile benzeştirebiliriz. Soykırım birbirine karşıt iki olgunun çakışmasıyla yaşam buldu. Bunlardan biri ittihatçıların, pan turanist/islamist politikaları ve bunun Alman Emperyalizmi'nin Kafkaslar politikasıyla örtüşmesi, ikincisi ise İngiliz ve Fransızların gayri-müslimlerle ilişkisi Ermeni-Rum ulusunun kendi kaderini tayin mücadelesi. Özetle imparatorluk özgülünde var olan genişleme ve daralma dinamiği Ermeni halkımızın soykırımına doğru bir süreci işletmiştir. Suriye'de başlayan ve gerici karaktere evrilen iç savaş Türk hakim sınıflarını nasıl da iştahlandırmıştı biliyoruz. Histerik Esed nağraları "Emevi Camii'nde öğle namazı" ajitasyonu ve yeni Osmanlılık kavramı yaygın kullanımı vs. gelişmenin bir yönünü oluştururken, Kobanê direniş ve zaferi ve Serêkani hamlesi kantonlar ve uluslar arası saygınlık vs. gelişmenin diğer yönünü oluşturuyordu. Yani imparatorluk bakiyesi TC'nin önüne yeniden bir genişleme ve daralma koşulları çıkmıştı. Genişleme politikasını(olasılık olarak) gerçekleştirebilir kılacak koşullar geride kalmıştı. Faşist Türk hâkim sınıfları ve devleti için Rojava'daki gelişmelerle birlikte daralma esas kaygı haline almış ve bu eğilimin baskısıyla da "çöktürme planı" devreye konulmuştur. Türkiye'de devrimci durumun yükselme eğilimini koruyor ve kitlelerin devletin çekim merkezinden uzaklaşıyor olması Kürt Ulusal Hareketi'nin örgütsel ve askeri gücünün sürekli büyümesi gibi olgular hâkim sınıflar açısından çatışmasızlık süre-

cini bitirmeyi zorunlu kılan gelişmelerdi.

HAYIR, SS, BİZ SİZİ BİTİRECEĞİZ!

Faşist devlet çatışmasızlık sürecini yukarıda bahsettiğimiz iki başlıca nedenden dolayı bitirmiştir. Bugün bu nedenler elbette ortadan kalkmıştır. Fakat bir gerileme ve değişime uğradığından şüphe yok. Yani hem Suriye'nin geleceği sorunu netleşmeye başlamış, bölünme korkusunun koşulları önemli ölçüde ortadan kalkmış hem de Türkiye'de devrimci durumda bir gerileme yaşanmıştır. Türk egemen sınıfları Türkiye halkının sorunlarını yönetmede zorlanıyor. İşçi sınıfı ve diğer emekçi katmanlarla birlikte ezilen ulusun, ezilen cins ve inanç kesimlerinin talepleri daha yakıcı bir karakter kazanmıştır. Bu koşullar altında faşizme sarılmak tek çıkış yolu oluyor. Öte yandan egemen sınıf kliklerinin kendi aralarındaki çelişkilerde yönetilir olmaktan çoktan çıkmış oldukça keskinleşmiştir. İki koldan biriken bu enerji hâkim sınıflarının iş başındaki kliği için esaslı bir fay hattıdır. OHAL'in uzatılması ve son çıkartılan 696 sayılı KHK, bu kliğin fay hatlarının kırılabilirliği karşısında yaşadığı paniğin yansımasıdır. Ne diyordu KHK'nin ilgili maddesi "... Darbe teşebbüsü ve terör eylemleri ile bunların devamı niteliğindeki eylemlerin bastırılmasında yer alan sivillerin cezai sorumluluğu yoktur". İş başındaki klik bir darbe beklentisi içinde olmalı ki bunun koşulları zaten mevcut. Karamamenin bir tarafında da olası bir darbe girişimi için paramiliter güçlerin kurulması, hazır tutulması var; diğer tarafta ise aynı paramiliter güçlerin iş başındaki kliğe, onun uygulamalarına, faşist devlete tepki duyan, en temel taleplerin çözümünü isteyen büyük kitleler ve onların örgütlü gücü olan komünist, devrimci, yurtsever yapılara karşı devreye konulması var. Her halükarda yönetememe sorunun daha bir derinleşmesi söz konusu ve iş başındaki klik faşizmin genel geçer biçim ve tarzlarıyla egemenliğini sürdürmeyeceğini gayet iyi biliyor.

Bugün ki Türkiye gerçekliğinde yeni bir çatışmasızlık sürecinin ekonomik ve siyasi koşulları mevcuttur. Fakat iş başındaki klik açısından böyle bir sürecin başlatılması egemenliğini riske atacağı için çatışmasızlık gibi bir ikli-

me girmesi şimdilik pek olası görünmüyor. İHA'lara ve SİHA'lara bağladıkları büyük umutlar vardı. S.Soylu bunu gizlemiyor, İHA'lı SİHA'lı savaş tekniği ve cepheye sürdükleri paralı askerleriyle Mart-Nisan aylarında komünist, devrimci ve yurtsever hareketlerin gerilla güçlerini yok edeceklerini söylüyordu. Bu Soysuz düpedüz olmayacak duaya âmin diyor. PP ve dost partilerin gerilla güçlerinin diğer yıllara göre son 2 yılda daha fazla kayıp vermesine rağmen düşman sonuç alamamış üstelik özellikle Kürt Ulusal Hareketi'nden gelen etkili vuruşlarla ağır kayıplar yaşamıştır.

“BİR SÖZ DİYECEKSEM, SESİMLE DEĞİL DE DURUŞUMLA”

Kürt Ulusal Hareketi çatışmasızlık sürecinin havucuna ne de kuşatma ve vahşet saldırının sopasına teslim olmamış, direnme ve savaşa güç ve kararlılıktan taviz vermemiştir. Çatışmasızlık sürecinden çıkartılan derslerle ilgili olarak KUH kaynaklı değerlendirmelere henüz ulaşamadık. Örneğin Türk hâkim sınıflarının demokratik bir dönüşüm gerçekleştirme sorununu çatışmasızlık sürecinin bitirilmesi üzerinden nasıl değerlendiriyorlar bilmiyoruz. Çatışmasızlık süreci Kürt Ulusal Sorunu'nun anayasal çözüme ulaşması gibi stratejik gördükleri bir amaç için başlatılmıştı. Demokratik Ulus ve Demokratik Cumhuriyet'e tam da bu yolla ulaşacağı savunuluyordu. KUH bugün "çöktürme" saldırısı altında Kürt ulusal sorununun nasıl ve hangi hedefle çözüleceği sorununu özeleştiril bir değerlendirmenin konusu yapmalıdır.

Şüphesiz aynı süreçten PP'nin de çıkaracağı dersler olmalı. Keza faşizmin uygulamaya koyduğu çöktürme planı ve devamındaki gelişmelerden de. Proletarya Partisi Kürt Ulusal Sorunu'nun ülkenin demokratikleşmesine paralel çözüme kavuşacak bir sorun olduğunu söyleye geldi. Ülkenin emperyalizme bağlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip olması, bu yapı üzerinden yükselen egemen sınıfların gericileşmiş ve çürüten, can çekişen, emperyalizmin ülkedeki uşakları ve onların çıkarlarına bağlanmış olmaları nedeniyle ülkeyi demokrasiyle değil faşizmle yönetmek zorundadırlar. Demokratikleşmek bu yüzden faşist diktatörlüğü yıkmaktan geçer. Bunun diğer bir anlamı devleti parçalamaktır ki bu **DEVİRİM** demektir. Ama herhangi bir devrim değil, **YENİ DEMOKRATİK DEVİRİM!** O halde Kürt Ulusal Hareketi'nin dostu, müttefiki olarak Proletarya Partisi YDD mücadelesi içerisinde

söz edilir bir düzeyde güç olmalı ki KUH'u etkileyebilsin ve çözümün adresini düzen içinde değil devrimci çözümde arayabilsindi.

Politikanın kitlelerin elinde maddi bir güce dönüşeceğini Marks söylemişti. Kürt Ulusal Sorunu'nun özgünlüğünü kavramak başlıca meselelerimizden olmalı. Bu sorun kavrandığı ölçüde doğru politika ve taktikler üretilir. Bunun yolu Kürt halkına ve Kürt coğrafyasına basmaktan geçer. PP Kürt Ulusal Sorunu'nun çözüm gücüdür. Bu sorunu en doğru temelde çözüme kavuşturacak programa sahiptir. Bu

programın Kürt halkıyla buluşturulması ve onun saflaştırılması görevi yakıcı biçimde geçerliliğini koruyor. Bu noktada mesafe alınmadıkça hariciden gazel okuma durumu varlığını sürdürecektir. Dolayısıyla Kürt Ulusal Sorunu PP'nin sorunudur. Ve güçlü adımlar atmak onun sorumluluğu gereğidir. Ancak bu yapılırsa Kürt halkına görev gerçekleşir olur.

Yukarı da belirttiğimiz görev doğrultusunda süreklileşmiş ve sistemli bir çalışmanın ve savaşın olmayışı Kürt halkı içerisinde güç olamama sonucunu üretmiştir. Kürt Ulusal Hareke-

ti'nin bir eklentisi durumuna gelmekle Kürt Sorunu'nu dışlamak gibi iki başlıca tehlike bu gerçeklik içinde uç veriyor. Yakın zamanda PP içerisinde ortaya çıkan tasfiyeciler KUH'a eklenme biçiminde gerçekliği bahsettiğimiz sorundan kaynaklanıyor. Denilebilir ki sorunu kendi dışına atmaktansa KUH'a eklenti olmak yeğdir. Hayır yapılması gereken bağımsız politikalarına ve görevlerine sahip çıkmak bir özne olarak pratiği adımlamaktır.

Türk hâkim sınıflarının tüketeceği ilerici barutu hiç olmadı, olmayacak-

ta. Yani demokratikleşme sorunu burjuvazi eliyle çözülemeyecek ve daha en yakıcı biçimde kendini dayatıp duracaktır. Dolayısıyla ezilen ulus ve ezilen inanç kesimleri gibi söz ve ifade özgürlüğü etrafında toplanmış büyük kalabalıkların demokratikleşme istem ve beklentileri artan biçimde devam edecektir. PP'nin Yeni Demokratik Devrim bayrağını daha kararlıca ve daha görünür biçimde ama hep yürüyerek dalgalandırmasının, saate ve güne sarılmanın zamandır.

Gerilen İpler, Kürtler ve Belirsizliğe Yelken!

Buazizi'nin 2011 yılında çaktığı kıvılcımla K.Afrika ve Ortadoğu'yu saran halk ayaklanmaları başladığında halkın sokaklara dökülen öfkesi hem bölge tiranlarını hem de bu tiranların emperyalist efendilerini titretmişti. Ancak ayaklanmaların sönümlenmeye uğratılarak yenilgi almasının ardından sahaya sürdükleri DAİŞ ve türevi örgütlerle emperyalist devletlerin bölgeye dair politikalarında ve emperyalist bloklar arasındaki bölgesel rekabetle daha keskinleşen bir sürece girildiğine tanıklık olduk.

Suriye bu rekabetin ana sahası olduğu kadar Rus-Çin bloğunun bölgedeki en nüfuslu, en güçlü işbirlikçi devleti olan İran'a bir sıçrama tahtası idi. Gelinek noktada ABD açısından bu planın tutmadığı görülse de süreç bölgedeki bir dizi taşlarında hareketlenmesine neden oldu. Süreç henüz bir nihayete varmasa da harekete geçen taşların etkisiyle bölge dengelerinde yeni aktörleri açığa çıkardığı gibi kimi var olan aktörlerin de güçlenmesini beraberinde getirdi. Kürtler özellikle Suriye denklemine özneleşerek öne çıkan aktörlerden biri olduğu gibi Irak Kürdistanı'nda da bir dizi yeni kazanımlar elde etmişti. Ancak 25 Eylül Bağımsızlık Referandumu sonrası Irak Kürt Bölgesel Yönetimi bu

kazanımları koruyamadığı gibi Kürtler için bir dizi yeni tehlikenin de kapısını araladı. Bu süreçte;

IKBY 25 Eylül Bağımsızlık Referandumu sonrası merkezi Irak Yönetimi'nin 16 Ekim'de başlattığı askeri operasyon sonrası IKBY'nin 2003'te ABD'nin Irak işgaliyle Saddam Hüseyin'in devrilmesi sonrası elde ettiği tüm toprakları ve Irak'ın birçok önemli kentini DAİŞ'in ele geçirmesi sonrası ortaya çıkan tablodaki siyasal ve psikolojik kazanımlarını kaybetti ya da büyük zarara uğradı. IKBY'nin kontrolünden çıkan tartışmalı bölgelerde Kerkük gibi önemli bir petrol şehri, dev petrol yatakları havaalanları, sınır kapıları gibi önemli ekonomik girdisi olan kaynakların yanı sıra onlarca Kürt kasaba ve köyleri de bulunuyor. Dahası konu henüz IKBY ve merkezi yönetim arasında sonuca bağlanmış değil. Dolayısıyla sürecin, yoksulluk ve siyasi hesaplar arasına sıkıştırılmış Kürt halkına daha nelere mal olacağı henüz netleşmiş değil.

Şüphesiz Irak Kürdistanı'nda yaşananlar ve 25 Eylül sonrası ortaya çıkan tablo yalnızca o topraklarda yaşayan Kürtleri ilgilendirmiyor. Suriye'deki gelişmelerle kesişen süreçle birlikte dört parçada ilhakçı devletlerin Kürt halkına dönük baskı, tehdit ve saldırganlığını artırdığı gözlemlen-

nirken özellikle TC'nin Suriye üzerinden Kürt halkına dönük hesapları içte olduğu gibi sınır dışında da İran, Irak ve Suriye rejimleriyle işbirliği yapıp Kürt ulusal mücadelesini tamamen etkisizleştirme ya da imhaya dönük bir içerik taşımaktadır. Emperyalist blokların Suriye üzerinden verdikleri hegemonya mücadelesi sürecinde -ki bu süreç henüz bitmiş değil- TC'nin hesaplarının bölgedeki diğer aktörler ve direniş güçlerine, emperyalist devletlerin bölgeye dönük planlarının uyumsuzluğuna çarpıp sıkça hezimetle sonuçlandığını görsek de bölge gerçekliğinin her an dengelerin değiştiği, ittifakların dağılıp yeni ittifakların aralandığı ya da kurulabildiği dolayısıyla dostun düşman, düşmanın dosta dönüşmesinin her zaman zeminini olduğunu unutmamak gerekir. Nihayetinde Ortadoğu, istikrarsızlığın istikrar, ateş, barut ve kan kokusunun yaşamın "doğal" bir parçası haline getirildiği bir coğrafya olarak varlık bulmaya devam ediyor. Dolayısıyla TC, Kürt halkı ve ulusal mücadelesine saldırı söz konusu olduğunda her türlü zemini kullanma hatta suni zeminler yaratmak için fazlasıyla mesai harcamaktadır. Ayrıca süreçte Kürt halkı ve ulusal kurtuluş mücadelesiyle birlikte bölge halkı için daha büyük tehlikelerde söz konusudur.

Bu tehlikelerin en önemlisi emperyalist devletlerin bölge üzerinden yürüttüğü hegemonya mücadelesinin TC'nin de dâhil olduğu bölge devletlerinin bloklaşarak içinde yer aldığı büyük bir "bölgesel" savaş ihtimalidir. Nitekim bölgede ABD kontrolünde başta Körfez ülkeleri olmak üzere tehlikeli bir savaş bloklaşması da ölmeye başladığı görülmektedir. Yine Rusya ve Çin bloğunun bölgedeki etkinliğini artırma yönlü attığı her adım ve ABD'nin bunu siyasi ve ekonomik yollarla engelleyemediği ya da dengeleyemediği koşullarda bölge her geçen gün karanlık bir sa-

vaşa daha fazla yaklaşıyor demektir. Dolayısıyla artık orduların sahaya sürüldüğü koşullarda yazılı ya da gelenekselleşmiş yerleşik bütün, kural, denge ya da hakkın çiğnenmesine katliam ve saldırıya açık zemin sunulduğu anlamına gelmesi gerçeğiyle yüz yüze demektir.

TC'nin tarihine hatta bu güne barksak böylesi bir zeminde Kürt halkına ya da Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine dönük nasıl bir politika izleyeceğini tahmin etmekte hiç zorlanmayız. Bütün bu gerçekler Kürt halkının ulusal birliğini sağlamasını ve her türlü saldırı ve katliam politikalarına karşı örgütlenmelerini zorunlu kılmaktadır.

25 Eylül Bağımsızlık referandumu sonrası ortaya çıkan durum her ne kadar Kürt ulusal kazanımlarında geriye gidişi getirirse de bu durum tersine çevrilemez değildir. Üstelik olumsuzun olumluya çevrilmesi tamda içinde bulunulan durumdan faydalanılarak sağlanabilir. Var olan zemin kendi siyasal çıkarları uğruna arkasında bile durmadığı bir eyleme girişen Barzani ve işbirlikçi çetesi KDP'nin emperyalizm ve bölge gericiliğiyle kol kola girmiş kendi halkına düşman halini, Kürt halk kitleleri içerisinde teşhir edip etkisizleştirmek ya da bu etkide kırılma yaratmak için önemli bir fırsat sunuyor. Kürt siyasal özneleri ya da aktörleri var olan durumu ulusal birliğe ve bunun üzerinden ilerlettikleri etkili bir siyasal hatta dönüş-türebildikleri oranda var olan süreci iyi yönetip tersine çevirebilir, kendi kaderini tayin etme noktasında yol alabilirler. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi son günlerde bir bütün bölge siyaseti açısından "barış" arayışları çokça dillendirilip adım atılıyor gibi görünse de bölge dengeleri açısından gerilen fay hatları "barıştan" ziyade daha karmaşık ve kanlı bir sürecin işletilme olasılığının oldukça güçlü olduğuna işaret ediyor.

Tarihten Geliyor Geleceğe Yürüyoruz

*Yasadır anımsatalım:
Tohum ekenlerin, fide dikenlerin
Kimse durduramaz yağmurunu
Güneşini kimse kesemez...*
Gülten Akın

Onbeş günlük periyotlarla çıkacak Yeni Demokrasi yayın hayatına başlıyor. Yeni Demokrasi gazetesini çıkarmak bir tercih değil zorunluluk olarak ortaya çıkmıştır. Bu gerçek içinden geçtiğimiz sürecin dayatıldığı bir durumdur.

Yeni Demokrasi bir geleneğin sembol yayınlarından birisidir. İlk olarak 1987 yılında yayın hayatına başlamıştır. Yeni Demokrasi, Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm mücadelesi perspektifiyle şekillenmiş, Marksizm-Leninizm-Maoizmin ideolojik perspektifinden meseleleri yorumlamaya çalışan, en geniş halk yığınlarına siyasal ve toplumsal çelişkileri bu perspektifle anlatmayı hedefleyen bir yayın çizgisine sahiptir. Sınıf mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenmiş, işçi sınıfının çıkarlarını esasa alan, anti-faşist, anti-empyalist, anti-feodal, anti-şovenist kesimler başta olmak üzere sömürücü egemen sınıfların yarattığı sorunlar karşısında mücadele yürüten tüm sınıf ve katmanların çıkarlarını savunan, onlara ses olmayı soluk olmayı ve mücadelelerini Demokratik Halk Devrimi ile birleştirmeyi amaçlayan bir çizginin savunucusu, icracısı ve sesidir.

Yeni Demokrasi Gazetesi, 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Cunta öncesi Partizan adıyla çıkan geleneğin sürdürücüsü olmuştur. Daha sonra bu gelenek Özgür Gelecek, İşçi Köylü ve daha sonra tekrar Özgür Gelecek isimleriyle yayın hayatını kesintisiz sürdürmüştür. Yeni Demokrasi 30 yıldır kesintisiz devam eden bir yayın çizgisinin adeta sembollerinden birisi olma özelliğine de sahiptir. Bu bağlamda Yeni Demokrasi ismi ile yeniden yayın hayatına başlamış olmak yaklaşık 25 yıllık uzun aranın yeniden başlaması olarak görülmemelidir. Bugün, yeniden Yeni Demokrasi ile yayın hayatına başlamak, 45 yıllık bir geleneğin ve 30 yıllık kesintisiz bir yayın çizgisinin bu isimle devam et-

mesinden başka bir şey değildir.

ZORUNLULUK KAVRAYIŞI DERİNLEŞTİRİR!

Yeni Demokrasi Gazetesi'nin yeniden çıkması bir tercih değil, zorun-

“Ve Bir Kez Daha

Kara Bir Sis Çökse de Kimse Durduramaz Yağmurunu ve Kimse Bitiremez Umudu!”

mi, tecrübesi ve değerleri uzun süre, bunun yaratılmasında katkısı olan kolektifin ana gövdesini oluşturan, mücadele geleneğinin devamcıları ve sürdürücülerine karşı adeta bir yıpratma savaşına da dönüştürülmüştür.

siyan, bir önceki sayfa ile bir sonraki sayfa arasında ciddi ideolojik çelişkilere düşmekten çekinmeyen bir cehalet ve eklektikle örülen bir yayın çizgisidir bahsettiğimiz. Bu durum adeta kendi doğruları ile kolektifin doğrularını harmanlayan, tıpkı hizibin yapısı gibi yayın çizgisinin de beş benzemezi andıran görüntüsü ile kolektifin krizine benzin döken bir tablo oluşturmuştur. Kolektif içinde ayrışma olmadan kendine yakın olanların haberi ve yakın olmayanların haberi şeklinde tasnifler yaparak bir seçicilik söz konusu olmuştur. Bunun

Yayınlar kolektifin iradesine kapatılmış, kolektifin ortak belirlediği ideolojik-siyasi çizgiden uzaklaşmış, bu alanda bulunan kişi ve gönüllülerin kendi dünya görüşü, grup çıkarı ve siyasi-ideolojik bakış açısıyla şekillenmiştir. Kolektif içinde süren iki çizgi mücadelesi süresince adeta Özgür Gelecek adıyla çıkarılan kolektif yayın belirsiz, şekilsiz, otonomcu, kolektifin çizgisine uyumsuz, eklektik bir hattı kendi içinde örmüştür, örgütlemiştir. Kaypakkaya çizgisinin ideolojik-siyasi hattını yok sayan, ona sadık kalmayan, zorunlu ve mecbur olunan kavramları, politik-ideolojik yaklaşımları dahi bazen sistemleşmiş yazılarla, bazen satır aralarında yad-

yanında hizipçiliğinin bıraktığı tavır ve tutumlardaki boşluklarda kolektifin etkinliklerini kendi etkinliği gibi sahiplenmekten çekinmeyen pragmatizmden de geri durulmamıştır. Her açıdan eklektik ve tutarsız bir hat ve yönelim bu sürece yayın çizgisinde hakim olmuştur. Yine reformist ve legalist çizgiye demirleyen bu anlayış haber anlayışı ve misyon yayıncılığını geri plana atmaktan da geri durmamıştır. Gelişmelere “zora dayalı biçimlerle” müdahale eden ve propaganda yapan devrimci eylemleri yok saymış, sayfalarını kapatmıştır.

Bu anlamda geleneğimizin bir parçası olan Özgür Gelecek Gazetesi özellikle 2016'dan itibaren net bir şekilde ideolojik politik olarak kolektifin karşısına dikilmiş, onu yadsımış, hizipçi yaklaşımın sesi, soluğu ve borazanı olmuştur. Tek yanlı yayıncılık, bir tarafa tümüyle kapılarını ve sayfalarını kapatan tutum gizlenmeden saklanmadan hayata geçmiştir. Bu tabloya rağmen ayrışma netleşmeden her ne kadar kendi çizgisine yönelse de disiplinin gereği ve sorumluluk bilinciyle bu yayın geniş kitlelere ulaştırılmış, çalışması kolektif tarafından aksatılmamıştır. Ancak süreç ve gelişmelerle beraber “şizofrenik aklın uydurduğu” senaryolarla yayının dağıtım ağını oluşturan mekanizmalara karşı akıl almaz bir sınırlanmış am-

bargo uygulanmıştır. Yayınlar kısıtlanarak verilmeye başlanmış, faaliyet bu şekilde sabote edilmeye çalışılmıştır. Yine yalan dolanlarla süslü ve tüketici çizginin üretebileceği maddi gerekçeler ile Yurt Dışı yayın bürosu by-pass edilmiştir. Her aşamasında kolektif yayını kendi mülkü gibi gören bir küçük burjuva mülkiyetçilik zihniyeti ortaya çıkmıştır. Adeta bir muhtariyet alanı yaratılmış, keyfiyetçi şekilde kendi belirlediği kurullarla yayını GASP eden bir hat oturtulmuştur.

Yaşanan ayrışma sonrası ise hizipçi anlayış, burjuva hukukuna sığınarak onu dayanak yaparak resmi yasal hakların elinde olmasını kalıcı bir gaspa dönüştürmüştür. Yayın isminin elinde olmasından dolayı bu alanı ve yayını kolektiften koparmıştır. Kolektifin ortak yarattığı, belirlediği çizgiyi süreç boyunca berhava etmeye çalışan bu yaklaşım, yasal dayanakları kendi gaspçılığının bir silahı haline çevirmiştir.

DÜNDEDEN DAHA İLERİ YARINDAN DAHA GERİ!

Gelinen noktada kolektifin yeni bir yayın çıkarması elzem ve kaçınılmaz olmuştur. İşte bizi zorunlu olarak Yeni Demokrasi çıkarmaya sürükleyen sebep budur. Özgür Gelecek Gazetesi'nin her ne kadar 2015 ortalarından 2016 Aralık sonuna kadar yayın çizgisinde ciddi sapmalar görmüş olsak da resmileşmemiş ayrışma gerçekliğine dayanarak bu zaman dilimi içindeki yayınları kolektifin ve aynı zamanda geleneğimizin değeri ve parçası olarak görüp sahipleneceğiz. Ancak 2016 Aralık sonundan itibaren çıkan hiçbir Özgür Gelecek ve bağlı yayınları geleneğimizden görmüyor, kolektifin dışında kalmış sağ tasfiyeciler hizipçi oluşumun parçası olarak değerlendiriyoruz.

Yeni Demokrasi olarak yayın hayatına başlarken misyon ve sorumluluğumuzu yeniden tanımlamayacağız. Misyonumuzun ve sorumluluğumuzun 45 yıldır esasta tanımlandığını, 30 yıllık kesintisiz yayın çizgimizin, son iki yılda adeta aşındırılan ve kesintiye uğratılan kısmı çıkarırsak, sürdürülmeyi esas aldığının altını çizelim. Bu bağlamda biz bir geleneğin yeni isimle ve belirlenmiş çizgiyle devamcıyız. Ancak içinden geçtiğimiz sürece özgü olarak da yayın çizgimizi, görev ve sorumluluğumuzu tanımlamak zorundayız.

Kolektifin yaşadığı ayrışma ve sorunlara paralel olarak öncelikle yayın çizgimizde daha titiz, kolektifin siyasi ideolojik çizgisine uygun olarak bir yayıncılığı her şeyden önce tutacağımızı belirtmeliyiz. Zira yayının kimliği ve kişiliği Kaypakkaya çizgisin-

de, kolektifin belirlediği yönelim ve doğrultuda geniş kitlelere ulaşmak, onları seferber etmek ve örgütlemektir. Bu görevi yerine getirmeksizin yapılacak habercilik ya da gazetecilik misyon ve sorumluluğu, amaç ve hedefi karartacaktır. Yayın işçi sınıfının, ezilen halk katmanlarının, Kürt ulusunun ve ezilen milliyetlerin, Alevilerin ve ezilen dini inanç gruplarının, ezilen cins olan kadınların, ötekileş-

“Yayının en önemli görevlerinden birisi de unutulmamalıdır ki örgütlenmeye hizmet eden bir araç olmasıdır. Yayın çelişkiler, sorunlar ve politik gündemlere dair proletaryanın sınıf bakış açısından, devrimin ihtiyaçları doğrultusunda proletaryanın partisinin yaklaşımını geniş kesimlere ulaştırma aracıdır.”

tırılan ve yok sayılan LGBTİ'lerin, halk gençliğinin bağımsızlık, özgürlük ve kurtuluşuna yönelik yaklaşım, mücadele ile gerçekleşecek ve ortak tarihsel çıkarları doğrultusunda bir çizgiyi benimser. Ezilen geniş toplumsal kesimleri Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizm yolunda bir araya getirmek, onların gündemini en doğru ve etkin şekilde sentezleyerek aktarmakla yükümlüdür. Bu görevi yerine getirirken, tarihsel hafızamızın ve devrimci deneylerin yol göstericiliğinde, dünyada faşizme, emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı yürütülen mücadeleleri enternasyonal ruhla sahiplenme ve yerküredeki haklı direnişleri çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına duyurma sorumluluğuyla ve bilinciyle çıkıyoruz!

Yayının en önemli görevlerinden birisi de unutulmamalıdır ki örgütlenmeye hizmet eden bir araç olmasıdır. Yayın çelişkiler, sorunlar ve politik gündemlere dair proletaryanın sınıf

bakış açısından, devrimin ihtiyaçları doğrultusunda proletaryanın partisinin yaklaşımını geniş kesimlere ulaştırma aracıdır. Her ne kadar iletişim teknolojisinin gelişmesi ve buna paralel iletişim ağlarının ve hızının genişleyip olabildiğince yaygınlaşması durumu söz konusu olsa da, basılı yayınlar kitlelerle doğrudan ilişki kurmanın bir aracı işlevini hala sürdürmektedir. Bu anlamda basılı yayın

kitlelerle kurulan organik bir ilişki biçimidir. Geniş kesimlere gitmenin, onlara ulaşmanın etkili bir öznesi ve aynı zamanda aracıdır. Ancak iletişim teknolojisinin özellikle internet aracılığıyla oluşan medya ve haber ağının yaygınlığı düşünüldüğünde yayının buna göre kendisini şekillendirmesi gerektiği de göz ardı edilmemelidir. Geniş kesimlere politikayı taşımak, fikirleri aktarmak, ideolojik tutumu yansıtmak Yeni Demokrasi'nin hedeflerindedir. 15 günlük periyodun haber taşıma ve haberi ulaştırma da hantal kalacağı açıktır. Bu bağlamda haber aktarımı işlevi gören bir yayından daha öncelikli olarak gelişmelere bakış açısı ve perspektif sunan bir misyon ve sorumluluğun yayının omuzlarında olduğunun bilincindeyiz.

KAOS VE KARMAŞANIN DİNAMİZMİ!

Yayınımız çıkarken sınıf mücadelesinin içinden geçtiği evrenin oldukça

önemli olduğu görülmelidir. Özellikle içinde bulunduğumuz bölgede tam anlamıyla bir karmaşa ve savaş iklimi söz konusudur. Uzun süredir devam eden bu durum özellikle Türk egemen sınıflarının yönelimini ve politikasını etkileyen, belirleyen bir karaktere sahiptir. Politik atmosfer ve buna paralel politize olma durumu oldukça gelişkin ve güçlüdür. Bu tablo da yayınının çıkışı önemlidir. Zira kolektifin iç sorunlarından sıyrılıp gelişmelere dair yoğunlaşması, sınıf mücadelesinin esaslı sorunlarına en güçlü şekilde kafasını ve benliğini verebilmesi, tüm örgütlülüklerin aynı ruh ve bilinçle şekillenmesi, boğucu ve yıpratıcı iç sorunlardan hızla sıyrılıp devrimci sürecin beklediği önderleşme rolünü oynamaya yönelik adımlara odaklanması gerekmektedir. Kuşkusuz kolektif içindeki sorunlar ve ayrışma da sınıf mücadelesinin görevleri arasındadır. Bu sorunlarında bir politize olma durumu yarattığı göz ardı edilmemelidir. Ancak salt buna yoğunlaşmak, bu gündemle şekillenmek sürecin doğru temelde politize edilmesinde sıkıntıları kaçınılmaz kılacak, tek yanlılık çürütücü bir karakter kazanacaktır.

Özellikle sadece Nisan 2017'den itibaren yaşananlar dahi gelişmelerin yarattığı boyutu anlamak için yeterli olacaktır. Gerçekleşen Cumhurbaşkanlığı referandumunda mühürsüz oyları geçerli kılarak oy hırsızlığı ve hile ile meydan okuyan ve Mann adası off-shore hesabıyla yapılan milyon dolarlık küçük “ticaretler” ve de Rıza Sarraf'ın her şeyi itiraf etmesine uzanan büyük hırsızlık ve skandallarla oluşan tablo... İki yıldır kesintisiz süren Kürt halkına yönelik imha operasyonları, katliamlar ve şehirlerin un ufak edilmesinden HDP'ye ait tek bir belediye bırakmayan politika ve HDP eşbaşkanları da dahil onlarca milletvekilinin tutuklanması... KHK'ler ile onbinlerce emekçinin işten atılması ve onun yetmediği nokta da tutuklama operasyonları ile yıldırımaya yönelik saldırganlık... Eğitimde yaşanan “İslam-Türk sentezi” format değişikliğinin tam hız devam etmesinden, medeni kanunda nikah kıyma yetkisinde yapılan değişiklik... Bunun yanında Suriye'de sistematik bir şekilde özellikle Kürtlere yönelik savaş tamtamlarının çalınmasından cihadist güçlerin içerde paramiliter güç olarak konumlandırma çabasına... AKP gençliğinin gizlemeden saklamadan yaygın şekilde silahlandırılması 22 ilde faaliyet gösteren paramiliter Halk Özel Harekât “derneği” faaliyetleri... Ve artık her devrimin vazgeçilmez hedefi olan devrimci ve komünist güçlerin tasfiye edilmesi çabası ve hatta reformist kesimlerinde artık hedefe konulması... OHAL

TARİHTEN GELİYOR GELECEĞE YÜRÜYORUZ!

yasalarıyla örgütlenmeye, grevlere ve her türlü sokak eylemine konulan yasak ve ağır baskı... Uzatılabilecek upuzun bir saldırı listesi ve bir de keşfedilip uygulanmayı bekleyen yeni saldırı kampanyaları söz konusu.

Bunun yanında Türk egemen sınıfları içinde de bir yarılma ve çatışma süreci açık ve daha saldırgan bir biçime bürünerek devam ediyor. Muhalefetin ve iktidarın “şovenizmle” bezeli birbirini ihanetçi ve “milli olmamakla” suçlaması rutin hale gelmiş durumda. Kemal Kılıçdaroğlu ve İçişleri bakanı Süleyman Soylu birbirinin boğazına ip geçirmenin lafını etmekten geri durmayan bir gerginlikle saldırı halindedir. Aynı şekilde egemen sınıfların ABD-AB emperyalistleriyle de süre giden politik bir gerginliği söz konusudur. Buna ek olarak özellikle Ortadoğu’da ki savaş ikliminde “kelebek etkisi” yaratan gelişmeler, değişen ve sürekli değişen taktik ittifaklar Türk egemen sınıflarının ve faşist diktatörlüğün ateşini arttıran ve politik krizi derinleşen etkenler olarak görülmelidir.

Bu zincire eklenmesi gereken bir başka halkada ekonomik parametrelerdir. Devasa boyutta uluslararası tekellere dayanarak açılan kredilerle “müteahhitlik” işlerine dayalı yatırımın yarattığı yalancı büyüme ve bu “kamusal” müteahhitlik işlerin tüm açıklarının devletin bütçesine kesilen faturası ile altından kalkılamayacak boyutta yansması olacak potansiyel kriz birikimi yaratılmıştır. İktisadi krizin süregelen olduğu Türkiye koşullarında, içinden geçtiğimiz koşullarda bu krizin daha kapsamlı ve yıkıcı olacağını öngörmek içten bile değildir.

Ancak Türk egemen sınıflarının esaslı olan sorunu politik krizdir. Özellikle 2012’den bu yana süren bir politik kriz söz konusudur. Bu politik krizi aşmanın kolay olmadığı açıktır. Bu

krizi yönetmek için ise şovenizm oldukça etkili bir araç olmaktadır. Bu Şovenizm esasta Kürt düşmanlığı üzerinden yükseltilirken, yer yer Tayyip Erdoğan’ın AB ve ABD karşıtı söylemleriyle de desteklenmektedir. Bunun yanında Ortadoğu’daki krizin çapının büyüklüğü ve dağılma eğilimine girmiş devletler gerçeği Türk egemen sınıflarının kendi politik krizlerinin üstünü örtmek için iyi bir olanak sağlamaktadır. Nihayetinde özellikle çok uluslu, çok mezhepli toplumsal yapı politik krizi derinleştiren bir öge olarak karşımıza çıkmaktadır. Ezilen sınıfların, Kürt ulusunun ve Alevi inancına mensup katmanların sistemle olan çelişkisi derin ve sarsıcı bir boyuttadır. Öfke ve kin toplumun bir kesimi için faşist diktatörlüğe karşı (özelde Tayyip Erdoğan ve AKP’ye karşı) zirve noktasındadır. Ancak buna paralel olarak gelişen bir sınıf kavgası ve mücadelesi söz konusu değildir. Kürt halkının da son dönemde mücadelecilik dinamiğinde bir kırılma yaşaması, diğer toplumsal kesimlerin cesaretini kıran bir etki yaratmaktadır. Ancak bu mücadelenin yükseleceği nesnel zemini ortadan kaldırmamaktadır. Zira bahsettiğimiz politik kriz kontrol ediliyor olsa da, daha derin çatlaklar yaratarak ve sürekli yeni halkalar ekleyerek ilerlemektedir. Hem bölgesel gelişmeler, hem de egemen sınıfların temsilcilerinin içinde bulunduğu durum belirsizliği esas hale getirmektedir. Belirsizliğin olduğu yerde anı kurtarmak esas hale gelmektedir. Türk egemen sınıflarının yapabildiği tek şey ise anı kurtarmak şeklinde olmaktadır. Esasta ne Ortadoğu’ya yönelik bir vizyon ve gelecek tasavvuru, ne de kendi geleceklerine yönelik bir perspektif ve berraklık söz konusu değildir. Önünü görememe esas durumdadır. Ki askeri darbe söylentilerinin, emperyalist güçlerin ne yapabileceğine dair senaryoların, Ortadoğu’daki sistem de-

ğişikliğinin nasıl tezahür edeceğine dair analizlerin ardı arkası kesilmediği gibi, esasında açmazlarla dolu çözüme dair “senaryo çöplüğü de” oluşmuş durumda.

ORTAK RUH VE EYLEM BİRLİĞİ İÇİN; RENKLİ, YARATICI, REALİST, ÖRGÜTÇÜ VE UMUTLU OLALIM!

İşte tam da bu koşullarda geleceğe dair daha umutlu bakabilecek, devrimci ve komünist güçlerin içinden geçilen süreçte zayıf ve yetmezlik içeren hallerine rağmen, nesnel durumun yarattığı keskin çelişkilere

dayanarak sürece geniş bir perspektiften bakmayı başaracak bir dünya görüşüne ve net tutuma ihtiyaç vardır. Yeni Demokrasi bu tutumun adı olacaktır.

Karamsarlıktan değil tarihsel perspektiften ve geleceği kazanmaya mahkum bir ideolojik yaklaşımdan sorunlara yaklaşacaktır.

Gerçeğe hükmedecek, onunla kavga etmeyecek, ancak onu daha ileri düzeye çekme kararlılığı ile sorunlara bakacaktır.

Olmuş olanın, başa gelenin boğucu, yıpratıcı ortamına mahkum kalmayacak, onun içindeki ileri yanı ve halkayı kavrayarak ve gündem yaparak ilerleme kararlılığında olacaktır. “Her şerde bir hayır vardır” yaklaşımından kopmayacaktır.

Eksiklikler ve zaafı örten, onunla uzlaşan, ona boyun eğen, oluruna bırakan bir “seyre dalmacılık” içinde olmayacaktır. Misyon ve sorumluluğunu bu tutumun karşısına koyacaktır.

Dostlarıyla omuz omuza mücadele ederken, ideolojik mücadelede açık ve net olacaktır. “Çekişme olmadan pekişme olmaz” yaklaşımını koruyacak, “çabuk dost olanın çabuk düşman olduğunu” (terside doğrudur) asla unutmayacaktır. Dostlarını sınıfsal nitelikleriyle ve siyasal özellikleriyle ele alacak ve tüm sorunlara bu sınıfsallıktan bakacaktır.

Yeni Demokrasi, diyalektiğin emrettiği sınıfsallık ve uygulanabilir olma metoduna sınıfsız sarılacaktır. Temsil ettiği emekçilerin ve sınıf bilinçli proletaryanın bakış açısından kopmama mücadelesini esasa alacaktır. Kimliksiz, kişiliksiz, renksiz ve kokusuz politik tutuma düşmeyecektir. Ancak uygulanabilir olan, devrimin

ihtiyaçlarını gözeterek esneklikten ve konumlanıştan uzaklaşmayacaktır.

Eklektik, bütünlükten yoksun, kolektifin yaklaşımı yerine kendi öznel yaklaşımların etkinliğine karşı; tutarlı, ortak bir ses olmayı, ortak bir ruh ve eylem birliği içinde şekillenmeyi sağlayacak titizlik ve hassasiyet içinde yayın çizgisini oluşturacaktır. Bu çizgi tek düze değil, renkli; basmakalıp değil yaratıcı; mükemmeliyetçi değil realist; kendiliğindenci değil örgütçü; umutsuz değil umutlu olacaktır.

Yeni Demokrasi, 1987’de çıkarken 1980 AFC’si sonrası devrimci-komünist çizginin ve kararlılığın öldürülemediğini haykırdı. Karanlık bir dönemin arkasından yükselme eğilimi gösteren sınıf mücadelesine yanıt olma hamlesi olarak vizyonunu ve perspektifini belirledi. Şimdi, kolektifin içinde bulunduğu olumsuz koşullarda yayın alanında yaşanan yasal dayanaklı “gaspçılığa” karşı zorunlu ve zorlu bir sorumluluğu üstlendi. Bu sorumluluğu 45 yılın birikim ve deneyimini kuşanarak, İbrahim Kaypakaya yoldaşın yaratıcı ve üretken düşünsel sistematiklerini ve çizgisini sahiplenerek ve elimizde Marksizm-Leninizm-Maoizm gibi sorun çözmeye muktedir bir silahın olduğunu kavrayarak üstleniyoruz.

Bu görevi yerine getirme gayretinde, 45 yıllık geleneğe emek veren, can kan taşıyan tüm birikimlerin ve devrimci duruşta ısrar edenlerin yapıcı katkı, öneri ve eleştirilerine açık olacağımızı ilan ederek; tüm Kaypakaya güzergahına gönül verenleri, dostlarımızı, yoldaşlarımızı, aydınlarımızı, 1972’de karanlığa karşı çakılan kıvılcımı, büyüterek ateşe çevirenlere ve bugün bu ateşi devrimci yangına çevirmek için, harlamaya çalışan dirençli, kararlı bedel ödemeyi göze almış, Türkiye’de sınıf bilinçli proletaryanın öncü kurmayının sürdürdüğü devrim, sosyalizm ve yüce komünizm davasına ses olmaya çalışanlara, Yeni Demokrasi’ye destek olmaya çağırıyoruz!

ÇELİŞKİ İÇTEDİR, SORUNLARIMIZI B

Proletarya Partisi'nin içinde yaşanan ayrışmaya paralel bir iç değerlendirme sürecine daha açık şekilde girilmelidir. Zira sağ tasfiyeci grup artık hareketimizin dışına çıkmış bir olgudur. Bu bağlamda hizip süreci boyunca hareketimizin sorunu nasıl ele aldığı, önderlik çizgisinin ne olduğu, eksikliklerinin neyi içerdiği kapsamlı bir irdelemeye konu olmalıdır.

Bunu oldukça önemli görmekteyiz. Zira sağ tasfiyeci hizipçiliğe karşı hareketimizin etrafında kenetlenmemiz ve sahiplenmemiz hareketimizin eksikliklerine gözümüzü kapatmayı getirmemelidir. Bu eksikliklere odaklanmadığımızda gelişimin ana dinamiğini yakalamamız mümkün olmayacaktır. Bunun yanında sağ tasfiyeci grubun hareketin içinden çıkması gerçekliğine yoğunlaşarak bu süreci bir sağlama ve daha geniş perspektiften hareketin sorunlarına eğilme fırsatı olarak görmekteyiz.

Dolayısıyla gelişmeleri ve süreci, hareketin mahkum ettiği sağ tasfiyeci hizipçilikten çok bu süreçte hareketin eksikliklerine yönelik bir değerlendirme ve iç yönelim olarak ele alacağız.

İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİ KAVRAYIŞINDAKİ AÇMAZLAR

Hareketin yaşadığı önderlik krizinin esasta KP'nin bir krizi olduğunu görmekteyiz. Yine bu süreçte şunu tespit ettik ki; KP'yi birarada tutan şey yazılı hale gelmiş tüzük ve hukuk yanında, onun kadar önemli olan ve yazılı olmayan "güven" meselesidir. Zira devrimci ve komünist partilerde güven olgusunun ortadan kalkması onu birarada tutan tüm değerlerin, mutabakatların, ortaklıkların kaçınılmaz olarak parçalanmasına neden olmaktadır. Güven meselesi ise ideolojik-politik bağlama oturtulması gereken, sınıfsal temelleriyle irdelenmesi gereken bir durumdur. Zira bahsettiğimiz bir duygu durumu olarak güven sorunu değildir. Amaç ve hedef birliğine yönelik güven meselesidir. Hareketimizin sınıf mücadelesindeki konumlanması ve onun sorunları karşısındaki zayıflığı temelde hareketimize, önderliğe ve çizgisine yönelik belli bir güvensizliği yaratmıştır. Bu güvensizlik hareket içinde bir süredir önderlik kademesine de yansıyan çeşitli merkezkaç eğilimleri de ortaya çıkarmıştır. En önemlisi de çelişkileri çözme noktasındaki başarısızlık ve bunun yarattığı güvensizlik köklü bir liberalizmi, idareci mantığı yaratmıştır. Ortaya çıkan tabloya baktığımızda

zaafların ve yetmezliklerin biriktiği ancak bunun yönetme adına, kopuş olmasının kaygısıyla idare edildiği, deyim yerindeyse sümenaltı edildiği sağ oportünist ve liberal yaklaşım ortaya çıkmıştır. Bu tablo kuşkusuz kendi içinde sol sekterizme de evrilmiştir. En önemli sorun bu ikiz kardeş arasında salınan bir KP ve önderlik hatıdır. Bu sorunlu hat kendi içinde ve özellikle eşitler arasında liberalizm, sağcılık ve uzlaşmacılık; hiyerarşi ilişkisi içinde ise alta doğru sol ve sekter yaklaşımlar şeklinde yansıma bulmuştur. Bu durum KP'nin dejenerere olmasına neden olan bir bürokratik maddi zemin yaratmıştır. Bunun tüm yansımalarını pratik faaliyet ve sosyal ilişkiler içinde tespit etmek mümkündür. Sıkı bir disiplinle KP önderliği kendi gerçekliğini gizlerken, yukardan aşağıya doğru ve tabana kadar uzanan bir kapalı devre sistem yaratmıştır.

Bu anlayış KP'yi amaç haline getiren, örgütü ve önderliği fetişleştiren bir anlayış olarak tezahür etmiştir. Bunun uç noktada yansıdığı alanlar söz konusudur. Genel olarak ortaya çıkan durum ise KP'yi, niteliğinden bağımsız olarak faal 'kadrolarına' mahkum kılan bir gerçekliktir. Kendi olmaksızın faaliyetin yürümeyeceğine inanan bir küçük burjuva kişilikler grubu ve anlayışı ortaya çıkmıştır. "KP'yi göz bebeği gibi koruma" anlayışının yerine "KP'nin zaaflarını ve eksikliklerini göz bebeği gibi koruma" anlayışı ikame edilmiştir. Bu sol ve bürokratik tutum, KP'nin yaşadığı krizde 'isyan bayrağını' çekerek anarko-liberal bir hatta demir atmıştır. Bu durum eşyanın tabiatına uygundur. Özellikle sağ tasfiyeci gruba yakından bakıldığında bu küçük burjuva ideoloji ve anlayışların en belirgin biçimde burada vücut bulduğunu görürüz. Bu da KP'nin komünist kişilikler yaratması ve şekillendirmesi gerekirken küçük burjuva sınıfsal kişilikleri KP içinde korumasından kaynaklanmıştır.

Kuşkusuz aynı zaaflar ve eksiklikler hareketimizin içinde belli oranda hala devam etmektedir. Sağ tasfiyeci grubun ortaya çıktığı zemin hareketimizin zeminiydi. Sorunumuzu iki çizgi mücadelesinin basit bir sonucu olarak açıklamak, hareketimizin burjuva çizgiden şimdilik arındığı yanılsamasına bizi götürecektir. Bu durum hareketimizde hala varlığını sürdüren bürokratik, küçük burjuva mülkiyetçi, faaliyetini harekete dayatan ben-merkezci yaklaşımlarla mücadele etme zeminini zayıflatacaktır. Ancak daha da önemlisi hareketin içinde boy ve-

ren sağ tasfiyeci bu küçük burjuva ve dejenere atmosferi kavramamızı zorlaştıracaktır. Hareketimiz tasfiyeci anlayışta tespit ettiği her sorun ve zaafı kendi içinde yüzleşmeye öncelik vermelidir. Zira doğru çizgiyi inşa etmeye yoğunlaştıkça bu hastalıklı yanların tanımlanması da daha nitelikli bir muhteva kazanacaktır.

Nihayetinde hareketimizde proletarya ve burjuvazi arasındaki mücadelede proleter anlayış hakim hale gelmiştir. Ancak proleter çizginin güçlü ve devrimci bir karakterle önderliğini pekiştirmesine ihtiyacı vardır. Çünkü hareketimiz proletaryanın ideolojisini temsil etse de sorunları, zaafları ve eksiklikleri söz konusudur. Çünkü hareketimiz halen MLM ideolojii kavrama, onu hayata geçirme ve derinleştirmede ciddi sorunlarla yüz yüzedir. Hareketimiz sağ tasfiyeci hizbe karşı mücadeleyi kazanmış olsa da komünist özelliklerini henüz istenilen düzeyde geliştirmiş değildir. Ancak uzun süredir oluşmuş kültür, şekillenmiş, çalışma tarzı, politika yapma biçimi, kadro politikası, iktidar bilinci, önderlik kavrayışı keskin bir kavganın ve bu sorunları aşmanın manivelası olmalıdır. Bu kavrayış oturtulmadığı noktada hareketin önderleşme ve iktidarlaşma sorunu devam edecektir.

Hareketimizin bu süreçte çıkarması gereken **birinci ders; açık, sürekli ve yoldaşça iki çizgi mücadelesidir.** Üstü örtülen her sorun hareketin canına ot tıkayan bir karaktere hızla evrilmektedir. Güven duygusu açık ilişkilerin, hesapsız bir mücadelenin ve kavgayı yükseltme kaygısının ortaklaştırılmasıyla mümkündür. Hareketimiz MLM'nin ortaya koyduğu KP anlayışına uygun olarak güveni pekiştirecek bir iki çizgi mücadelesini sistemli ve sürekli bir hatta oturarak gerçekleştirmelidir. Buna dayalı örgüt içi ilişkiler hareketimizi güçlendirerek ileriye taşıyacak, sağlıklı ayrışmalara zemin sunmadan doğru bir KP anlayışını hakim kılacaktır.

ESEN RÜZGARLARDAN ETKİLENMEYECEK KOMÜNİST TUTUM

Proletarya Partisi, kadro ve kitleleriyle birlikte belli bir düzeyde liberalize olma hali içindedir. Uluslararası ölçekte sosyalizm ve komünizm davasına yönelik saldırganlığa karşı hareketimiz, hem çizgisini hem de etrafında kenetlenmiş kadro, üye, militan ve kitlelerinin donanımını yeterince sağlamlaştıramamıştır. Bu saldırgan dalganın etkisiyle devrime dayalı siyasi çizgiye inançta ciddi bir aşınma

ve zedelenme yaşanmıştır.

Proletarya Partisi kuruluşundan bu yana enternasyonal proletaryanın kurtuluşuna dair genel ideolojik savunusuyla sınıfı geçmiştir. Marksizm-Leninizm ve Maoizm bayrağını her türlü saldırıya karşı korumayı başarmıştır. Bu bağlamda MLM dünya görüşüne inanan ciddi bir kesim de yaratmıştır. Birçok saldırıya, ideolojik ablukaya, faşist baskı ortamına rağmen hareketimize gönül vermiş, emek vermiş, üyesi ve kadrosu olmuş bu kesim MLM dünya görüşünden vazgeçmemiş, ısrarcı olmuş ve kararlı bir duruş sergilemiştir. Hareketimizden kopmuş, örgütlü mücadeleden uzaklaşmış geniş kesim hala bu bakış açısıyla meselelere bakıyor, buna uygun bir biçimde siyasetle ilişkiliniyor. Kabaca tabloya baktığımızda hareketten çeşitli nedenlerle uzaklaşmış geniş kesim içinde anti-komünist unsurun yok denecek kadar az olması hareketimizin, ilişkilendiği kesimleri enternasyonal proletaryanın dünya görüşüne, asgari ve azami amaç birliğine güçlü şekilde ikna ettiğinin göstergelerinden biri olarak değerlendirilmelidir. Bu küçümsenecek bir durum değildir. Tam tersine Proletarya Partisi'nin hanesine olumlu yazılması gereken bir olgudur.

Proletarya Partisi bu başarısının yanında örgütlü çalışmaya güvenen, genel siyasi çizgide sebat eden, devrimin yolu ve yönteminde ikna olmuş proleter devrimci kadrolar yaratmada yetersiz kalmıştır. Bunun nedeni de siyasi çizginin yeterince geliştirilememesinde ve devrimi örgütlemeye yaşanan yetersizlikte aranmalıdır. Demokrat, sosyalist, MLM'yi savunan ancak harekete ve hareketin devrimci çizgisine aynı şekilde güvenmeyen geniş bir kesim mevcuttur. Çeşitli neden ve gerekçelere dayansa bile Proletarya Partisi'nin faal kadroları, üyeleri ve militanları da benzer bir sorundan muztariptir. Bunu çıplak

BİLEREK VE KAVRAYARAK AŞACAĞIZ!

YAŞASIN
MARKSİZM
LENİNİZM
MAOİZM!

gözle dahi tespit etmek mümkün olmuştur.

Fakat bu tabloda faaliyette karşımıza çıkan bir durum vardır. O da kenetlenmiş, hedefe odaklanmış, amaç birliğini sağlamış bir yapılanmanın yeterince sağlanamamasıdır. Bu durum aynı zamanda siyasi çizginin yeniden üretilmemesi, güncel uyarlanamaması, gelişmelere doğru ve kararlı bir politik yönelimle yanıt olunamamasıyla ilintilidir. Bu durum hareketimizin üstesinden gelmeyi başaramadığı bir sorun olarak tespit edilmelidir.

Bu durumun yarattığı zaaf ve yetmezlik Proletarya Partisi'nin etkilediği kesimleri, faaliyetçileri, kadroları tasfiyeci çizgiye karşı uyanık hale getirememesiyle sonuçlanmaktadır. Bu bağlamda özellikle derinlikli bir ideolojik savrulma ve sorun karşımıza çıkmaktadır. Sol rüzgarın estiği dönemde solculaşan, çizginin ve beklentilerin sekterleştiği; sağ rüzgarın estiği dönem ise liberalize olan, demokrasibilik salıncağına heves eden bir savrulma yaşanmaktadır. Hareket içinden geçtiği dönemde sağcı ve liberalize olmuş iklimin etkisine açık hale gelmiştir. Çizginin inşa edilmesindeki soruna karşı liberalize olmuş arayışlar hükümlerini kurma mücadelesine girişmiştir. Özellikle uzun sürece yayılan, demokrasi ve devrim mücadelesini tedrici bir yol ve yöntemle inşa edilebileceğine inanan, düzeyi ve seviyesi düşmüş sınıf mücadelesinin zayıf karnından bu akımı besleyen eğilimler oluşmuştur. Maalesef bu hareketin geleneksel tabanına kadar sirayet etmiştir. KP'nin çalışma tarzının, siyaset üretme biçiminin, içinden geçilen dönemin hastalıklarına karşı aktif ideolojik mücadele hattının örülebilmesi legalize, kitle kuyrukçuluğuna dayalı, parlamenterist, tasfiyeci bir rüzgarın etkilerine zemin sağlamıştır. Kolektifin kitlelerin gerçekliğine ve eğilimine dayanarak doğru siyaset üretme zorunluluğu,

kitlelerin var olan eğilimine ve geri yanlarına teslim olmaya dayanan bir kitle çizgisine itelenmek istenmiştir.

Mao'nun "kitlelerden kitlelere" çizgisi adeta baş aşağı edilmiş, KP'nin rolü ve önderliği silikleştirilmeye çalışılmıştır. Estirilen reformist rüzgara karşı durmak bir yana bu rüzgarla yelkenleri doldurma esas hale getirilmeye çalışılmıştır. Bunun adı ise "politika" ile "ideoloji" şeklinde ayrı lokomotifler örgütlenme şeklinde pazarlanmıştır. Tersinden ise değişen koşullar yer yer göz ardı edilmiş, dogmatizme düşülmüş ve "tabanımız buna hazır değil" gibi bahanelerle geleneksel olanda ısrar edilmiştir. Bu sağdan ve soldan gelen yaklaşımlar olarak süreçte etkili olmuştur. Ancak nihayetinde sağcı rüzgar hareket içinde yelkenlerini şişirmiş, hareketin çizgisine ve anlayışına yönelen bir cüret kazanarak kemikleşmiştir. Bu cüret kuşkusuz sürecin yarattığı politik iklimden ve onun güçlü olan yapısından beslenmiştir. Sağ tasfiyeciliğin beslediği ana kaynaklardan birisi de burasıdır.

Hareketimizin çıkarması gereken ikinci ders ise; devrimci çizgisini üretecek yoğunlaşma ve cüretli yaklaşımları gösterme zorunluluğudur. Aksi takdirde esen rüzgarın etkisinde kalması ve hastalıkların bünyeye daha güçlü girmesi kaçınılmaz olmaktadır. İçinden geçtiğimiz dönemde de "yenilikçilik" kılıfıyla bilindik sağcılığın ve yeni tipte reformizmin (sivil toplumcu zihniyet) oluşması adeta kaçınılmaz olmuştur. Olumsuz olan ise özellikle yurtdışında bu çizgi etrafında kenetlenen bir hareket tabanının varlığıdır. Kuşkusuz bu durum liberalize olmuş bir hareket tabanı ve örgütlülüğü gerçekliğine dayanmaktadır. Bu tabloyu görmek ve müdahale etmek bir yana, hareketimiz izlediği politik hat ile tabanın bu siyasal etkiye girmesine vesile olmuştur.

DOĞRU ÖNDERLİK VE YÖNLENDİRME HAKİM OLMAYI GEREKTİRİR!

Proletarya Partisi'nin bir diğer önemli sorunu ise diyalektik materyalist yöntemle şekillenmiş yeterli oranda kadrolara sahip olmamasıdır. Bu durum hareketin adeta kronik sorunudur. Gençlik ve deneyimsizlik gibi bir sorun yaşanmadığı çok açıktır. Zira 45 yaşına girmiş bir KP için kadrolarının gençliği ve deneyimsizliği nesnel olarak kabul edilebilecek bir durum değildir. Ancak daha da önemlisi hareketin ciddi deneyim ve

birikimi olmasına karşın sürecin yönünü kavrayacak kadrolarda yetersizlik mevcuttur. Bu eksende hareket ve önderliği, gelişmeleri okuyabilen, kolektifi canlı ve dinamik bir organizma haline getirecek sorumluluğu taşıyamamıştır. Kolektifin önemli bir birikime dayanan kadro politikası hayata geçirilememiş, kendiliğindencilğe düşülmüştür. KP önderliği ve üyeler arasında ki ideolojik-politik ilişki sıradanlaşmış, bu durum KP önderliğini sıradanlaştırdığı gibi, KP üye ve kadrolarını da örgüt karşısında sıradanlaştırmıştır. Kitle-KP ilişkisi, KP-önderlik ilişkisini ve önderlik-üyeler ilişkisini doğru temelde kuramayan bir KP gerçekliği vardır. Bu tablo kadro politikasında kendiliğindencilğe ve çizgiye göre değil kişiye göre şekillenmeye dayalı bir tablo geliştirmiştir. KP'nin kadro yapısı aşırı duygusal ve küçük burjuva sınıf karakterinin bireyciliğine göre şekillenebilmiştir. Tarihsel sorumluluk ve bilinç kararmakta, duruma, gelişmelere hakim olarak sürece yön verme ve şekillendirme kararlılığı, korumacılıkla boşa düşmektedir.

Proletarya Partisi bugün en büyük sorunlarından birisi olarak bunu kabul etmelidir. Kişiyeye göre şekillenmiş, duygusal saiklerin yönlendiriciliğiyle hareket eden bir yön söz konusudur. Özellikle bu durum hakimiyet kurma sorunuyla doğrudan ilintilidir. Canlı ve dinamik bir organizma yaratılmadığı, diyalektik materyalist düşünüş tarzına uygun çok yönlülük geliştirilemediği için esasta tek yanlılık ve doğal olarak bir hakimiyetsizlik söz konusudur. Bu durum gelişmelerin ve politik sürecin kavranmasından, kadroların tanınmasından, faaliyetçilere hakim olunmasına ve geniş kitlelerin çelişkilerinin ana halkalarının kavranmasına kadar uzanan bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bir kadro ve önderlik esas olarak soruna, gelişmelere ve örgütlülüğe hakim olma, sorunları tam ya da tama yakın tespit etme üzerine bir şekillenmiş ve çalışma tarzı benimsemelidir. Bu durum gerçeğin bilgisine hakim olma kaygısını ve onun yönlendiriciliğine tabi olma iradesini açığa çıkaracaktır. Bugün hareketimiz kimi kadrolarını dahi yeterince tanımamak gibi bir gerçeklikle yüz yüzedir. Söz konusu hakim olmama durumu süreci yönetme ve yönlendirme de sorunların çıkmasına kaçınılmaz olarak yol açacaktır. İşte kolektifin başına gelen olumsuzluğun bir nedeni de bu durumdur. Hakim olunamayan kadrolar,

hakim olamayan kadrolar, hakim olmayan KP üyeleri ve hakim olunamayan bir örgütlülük gerçekliği... Yukardan aşağı ve aşağıdan yukarı oluşan tablo maalesef budur. Çalışma tarzını diyalektik materyalizmin emrettiği şekilde çok yönlü oluşturmamayan, denetim ve müdahaleleri zamanında ve yerinde yapmayan, ortaya çıkan sorunları, dile gelen zaafı örgüt hiyerarşisi içine hapseden tek yanlılık; önderliğin KP'yi tanıyamamasına ve hakim olamamasına, KP'nin de önderliği ve çizgiyi inşa edememesine ve hakim olamamasına neden olmaktadır. Bugün ortaya çıkan duruma baktığımızda, çizgiye ve harekete dair yürüyen tartışmalara kulak kabarttığımızda yanlışların doğru olarak kavrandığı, doğruların ise yanlış görüldüğü bir gerçekliği bize sunmuştur. Bu kadrolarımızın gerçekliği yanında aynı zamanda KP çizgimizin diyalektik materyalist bakış açısı ve onun yönlendiriciliğinde tabana doğru mal edilemediğini göstermiştir.

Çıkarılması gereken üçüncü ders ise; Proletarya Partisi'nin, öncelikle kadro politikasını ve kadrolarının esas sorunlarını tespit ederek bir hareket tarzı içinde olması zorunluluğudur. Davaya kesin bağlılık, disiplinli olma, kendi başına yönünü bulabilme, kitlelerle sıkı bağ gibi temel özellikler yanında sorunlara çok yönlü bakabilen ve hakim olan bir çalışma yöntemi kadro olmanın temel gerekleridir. Bu özellikler ve yetenekler kadrolar ve faaliyetçilere kazandırılmalıdır. Kuşkusuz en başta da önderlik kurumunda bu kesin bir kararlılıkla hayata geçmelidir. Aksi takdirde politik saiklerle şekillenmiş, gelişmeleri ve sorunları kavrayan, tutum ve konumlanışını buna göre alan bir ideolojik-politik dinamik yaratılamaz. Bugün yukardan aşağı harekette bu şekillenmiş ve nitelik sorunu söz konusudur.

ESAS-TALİ MESELELERİ AYRIŞTIRMA VE YÖN VERME SORUNU

Proletarya Partisi, yönetme yeteneğini köreltmemiş, basit sorunların üstesinden gelme kabiliyetini yer yer gösteremediği için sorunlar karmaşık hale geldiğinde çelişkileri çözmek yerine erteleme ya da üstünü örtme yöntemini izlemiştir. Hareket, çelişkileri doğru temelde ele alıp yöneten yaklaşımlardan uzaklaşmıştır. Özellikle acelecilikle kendiliğindencilik arasında bir yerde durulmaktadır. Sorunları doğru temelde tahlil edip tasnif etme ve niteliklerini belirleyerek bunların

doğru zaman ve yöntemle çözümlenmesinde ciddi sorunlarla yüz yüzedir. Şöyle ki verili koşullar içinde esasa tekabül etmeyen, hatta tolere edilebilecek meseleler çok ciddi ve hızla çözümlenmesi gereken sorunlar olarak kavranmakta, bu bağlamda aceleciliğe düşülmekte ve çoğu zaman sol sektör eğilimler gelişmektedir. Bu durum esas ve tali ayrımını yapma noktasında ki subjektivizmden kaynaklanmaktadır. Esasında o anda ve koşulda sınıf mücadelesine zararı çok az olacak, hatta olmayacak düzeydeki zaaf lar büyütece tabii tutulmakta ideolojik ve politik miyopluk kendini göstermektedir. Bu durum ideolojik planda sol sektörün kaynağı olmaktadır. Müdahale edilen ve en olması gereken biçime büründürülmeye çalışılan çelişki esasında sert ve katı bir mücadele konusu haline gelmekte ve adeta esaslı bir sorun gibi ele alınmaktadır. Bu durum ihtiyacı karşılamayan yıkıcı sonuçlar çıkarmaktadır. Bu durumlarda ruh hali ve şekilleniş sanki o anda devrimi gerçekleştirme noktasındaymışız ve acil çözüm bekliyormuşuz yoğunlaşmasına dönüşmektedir. Çelişki doğru çözümediği, gerçekliğe ve ihtiyaca uygun müdahaleyle ele alınamadığı için esas sorunlar adeta tali konuma bu yoğunlaşma içinde gelmektedir.

Yine aslında esasa tekabül eden, acil olan kimi sorunların çözümü ise geriye atılmakta; tali planda ele alınan bir yaklaşım sergilenmektedir. Örneğin ilke ve kurallara uymayan KP üyeliği, yine kadroda görülmemesi gereken bir zaafın soruşturma ve cezalandırılmasının ertelenmesi ya da ülkenin politik gündeminin savaş iklimine el verdiği koşullarda oldukça ekonomik, sosyal bir sorunun kampanya şeklinde ele alınması gibi... Yani tek tek çelişkilere örgütün sorunlarının tespit edilmesine ve politika yapma biçimine kadar uzanan bir sorundan bahsediyoruz. Bunun esas ve tali ayrımını yapma noktasında yaşanan yetmezlik ve eksiklikten kaynaklandığı açıktır. Bu durum kendiliğindenciliğe ve uzlaşmacılığa evrilerek kitleleri ikna edici politikaların belirlenmesini, esaslı sorunları tespit ederek örgütsel yoğunlaşmanın gerçekleşmesini engelleyen bir durumdur.

ZAMANLAMA VE KAMUOYU OLUŞTURMADA EKSİKLİK

Tüm bu eksik ve yetmezlikler hareketin süreci yönetmesinde, sevk ve idare etmesinde, doğru zamanda ve doğru anda müdahaleler geliştirmesinde sorunlar yaşanmasına neden olmuştur. Kendi lehimize dönüştüreceklerimiz, gücümüz ve olanaklarımız ölçüsünde çelişkiyi çözmemiz gereken noktada ya geç kalma durumu söz konusu olmuş ya da yanlış zamanlama ile er-

kenden müdahaleler gerçekleşmiştir. Bu bağlamda hareketin süreci yönetme de ciddi sorunlarını net ve kesin olarak tespit etmek gerekmektedir. Örneğin yurtdışında hizip çıktığı noktada gerçekleşen toplantıya alan önderliği tarafından zamanında ve anında müdahale edilmemesi hizipçi anlayışı güçlendirmiş, KP'nin otoritesi ve iradesini zedelemiştir. Bu durum hizibin daha atak ve etkin olması için yeni ve güçlü koşulların yaratılmasına neden olmuştur. Yine zama-

de bir geri yaklaşımla olumlanmıştır. Bu bağlamda atılan adımların hangi siyasi çizginin, yönelimin ürünü olduğuna dair kavrayış oluşturulamamıştır. Bu tablo yapılan hamlelerin siyasi muhtevasının kavranmaması, bu bağlamda bir ileri bilinçle ele alınmamasından kaynaklıdır. Yine tartışmaları siyasal-ideolojik eksene oturtma noktasında derinlemesine incelemeye dayalı çalışmalar hareket nezdinde gerçekleşmemiştir. Bu noktada ikna edici, anlaşılır ve somut bir

BU ÇELİK ALDIĞI SUYU UNUTMAYACAK!

“Hastalığı doğru teşhis ederek tedaviye yönelmeli, apaçık gerçeğinin geniş kitleler ve tabana malolarak ortaya çıktığından hareketle bu kesimlerle birlikte devrimci hattı, yapısal ihtiyaçları ve faaliyetleri yeniden inşa etmeye yönelmelidir. Bunun önemli olduğu kanaatindeyiz. Zira kitleler harekete yardım etmekten, sorunlarının üstesinden gelmesine yardımcı olmaktan geri durmayacaktır.”

ında, tam bir irade ile gerçekleşmesi gereken şeyler gecikmeli gerçekleşmiş ya da kimi öngörüler gerçekliğe uygun şekillenmemiştir.

Bunun yanında özellikle yaygaracılığı göğüsleme ve karşılamada etkin bir duruş gösterilmemiştir. Bu süreçler kamuoyunu peşinde sürüklemeyi de kapsmalıdır. Hareket doğru bilgiler ve sorunun gerçek özü etrafında kamuoyu oluşturmayı derli toplu bir plan dahilinde yapamamıştır. Bu bağlamda özellikle diğer siyasi yapılarla ilişkileri inşa etme, derdini anlatmada ciddi hiçbir girişim ve planlama yapmamıştır. Atılan adımlar tekil ve etkisi kendinden menkul olmuştur. Bu bağlamda bunun önemi ve kıymetini görmeyen, daha dar sorunlarla boğuşan, onunla ilgilenen bir durum içine girilmiştir.

Hareket sorunun siyasi-ideolojik boyutunu en başta etrafında kenetlenen faaliyetçiler olmak üzere geniş kesimlere doğru kamuoyu oluşturacak şekilde mal edememiştir. Süreç boyunca iki çizgi mücadelesine zemin sunacak, doğru hesaplaşmayı yakalayacak hamleler ve doğru taktikler geliştirmesine rağmen bunu dahi doğru temelde anlatamamıştır. Bu anlatamama hali kimi yoldaşlarımızda uzlaşmacılık, teslimiyetçilik olarak kavranırken; kimi yoldaşlarımız da “ne olursa olsun birlik olsun” şeklin-

olgu şeklinde faaliyetçilerimiz, kolektifimiz ve sorunu izleyen geniş kesimler şekillendirilememiştir. Bunun nedeni hareketin yaşadığı ayrışmanın nedenlerine dair inceleme, araştırma ve kafa yoruşun eksik olmasıdır. Bu durum doğal olarak sorunu salt örgütsel ayağa indirgeyen tartışmalarla yürütülmüştür.

Ancak son tahlilde hareketin özellikle sorunun “KP anlayışından” kaynaklandığına dair açıklamaları, müdahaleleri sorunu daha anlaşılır hale getirmiştir. İki çizgi mücadelesinin konusu olacak her türlü ideolojik-siyasi ayrışmanın bu çerçevede gerçekleşmesinin ana sebebinin, KP anlayışı ve KP'nin tarihsel rolüne dair kavrayışla ilintili olduğu; önderlik tartışmasının da örgütsel krizin de buradan beslendiği tespit edilmiştir. Bu noktada bugün ideolojik-politik ayrışmanın nedenine dair bu tespit, KP tarafından daha derinlikli incelenmesi, KP anlayışı ve KP'nin tarihsel sorumluluğuna dair incelemelerin yoğunlaştırılması, açık ve net bir bilinçle tutum oluşturan ve kavrayış düzeyini ilerleten bir yönelim belirlenmelidir.

Proletarya Partisi nihayetinde bir sorunun ve yaşanan bir ayrışmanın üstesinden gelmeyi başarmıştır. Ancak sadece örgütsel olarak zayıflamamıştır aynı zamanda ideolojik gerçekliğini, siyasal düzeyini tespit edecek

bir durumla karşı karşıya kalmıştır. Örgütsel zayıflama giderilebilir, hatta belirleyici bir engel değildir. Ancak ideolojik ve politik düzeyine dair gerçeklik yer yer iç karartıcı, umudu kırıcı bir görünüm arz etmektedir. KP'nin bu gerçekliği kesin, kararlı bir biçimde ve amasız, fakatsız kabul etmesi gerekir. Hastalığı doğru teşhis ederek tedaviye yönelmeli, apaçık gerçeğinin geniş kitleler ve tabana malolarak ortaya çıktığından hareketle bu kesimlerle birlikte devrimci hattı, yapısal ihtiyaçları ve faaliyetleri yeniden inşa etmeye yönelmelidir. Bunun önemli olduğu kanaatindeyiz. Zira kitleler harekete yardım etmekten, sorunlarının üstesinden gelmesine yardımcı olmaktan geri durmayacaktır.

Ancak kitlelerden beklentiye komünist öncüden beklentiyle aynılaştırmamak da gerekmektedir. Komünist öncü bu durumu doğru ve yaratıcı bir kitle çizgisiyle kaynaşma ve politize etme fırsatı olarak görmelidir. Nasılsa kitleler sorunlarımızı biliyor diye Bolşevik-Maoist parti anlayışı ve disiplininin asla taviz verilmemelidir. Diğer yandan kitlelerin ideolojik, siyasi yaratıcılığına ve sunacağı katkılara da gözlerimizi kapatmamalıyız. Daha fazla dinleyen, anlamaya çalışan ve dikkate alan bir duruş içinde olmalıyız. Doğru KP anlayışı, doğru ideolojik şekilleniş ve tarih bilinci bu dönem için yaratılabilir ve geniş kesimlere mal edilebilir. KP açığa çıkmış gerçekliği karşısında bunu gizleyecek bir küçük burjuva kibirle davranmamalıdır. Bunun bir fırsat ve olanak olduğunu görmelidir. Bu olanak devrimci önderliği, siyasal önderliği inşa etmenin kaçınılmazlığı olarak kavranmalıdır.

Proletarya Partisi bu ayrışma ile uzun süre içe yönelmiştir. Artık sınıf mücadelesinin hareket için bir dönem esas ayağı haline gelmiş bu yoğunlaşmadan, geniş kitlelerin devrime seferber edilmesi gereken yöne doğru yüzünü dönmeye, yönelimini açık ve net bir şekilde belirlemeye başlamalıdır. Dünya ve Türkiye'deki gelişmeler baş döndürücü bir hızla ilerlemektedir. Kitlelerin sınıfsal, sosyal çelişkileri daha fazla keskinleşmekte, yüzünü devrimci mücadeleye dönen bir nesnellığe sahiptir. Bu durum varolan ayrışmanın olumsuz ruh halinden koparak, bu yoğunlaşmadan sıyrılarak devrimin ve kitlelerin ihtiyacına yönelen bir devrimci hatta dönmeyi kaçınılmaz bir şekilde dayatmaktadır. Bu görev ve sorumluluk başta KP önderliği olmak üzere tüm KP'nin görevidir. Yaratıcı ve doğru politika belirleme, bunu gücü oranında yaşama geçirme ve kitlelere ulaştırma zorunluluğu ortadadır.

Siyasal İslam, Kadın ve Muhafazakârlaşma

Egemenlerin siyasi-ekonomik krizleriyle birlikte yönetememe krizleri de her geçen gün daha fazla büyümekte. Krizleri büyüdükçe saldırganlığı da artmakta. Bir taraftan yaşadıkları krizin faturasını halka çıkarmak isteyen egemenler her tür yasa-hukuku rafa kaldırıp OHAL ve KHK'larla çıkarttıkları "torba yasa"larla işçi, emekçi, yoksul halkın kazanılmış hakları gasp edilirken siyasi, ekonomik, sosyal alanda düzenlemelerle var olan hakların ve kazanımların sürekli gerisine çekilmekte. İşlerinden, geleceklerinden edilmekteler.

Diğer taraftan da toplumsal yapı siyasal İslam'a göre dizayn edilmekte. Aileden, sokağa, kamusal alana, sağlıktan, eğitime, toplumsal yaşam adım adım dini normlara göre örgütlenmekte. Düşünmeyen, sorgulamayan, hak aramayan, kadercı ve şükürcü muhafazakâr bir toplum yaratılmaya çalışılmakta. İmam hatiplere dönüştürülen okullardan, haremlik-selamlık uygulamalara, müftülere verilen nikâh yetkisinden, arabuluculuk sistemine yaşamın birçok alanında ülke "imamlar cumhuriyeti"ne dönüştürülmüş durumda.

Tüm bu saldırılar karşısında ise hak aramanın önü kapatılıp yasaklar ve baskılarla kitleler susturulmaya çalışılmakta. Kitleler kutuplaştırılırken devletin her tür çeteleri ortaya salınıp şiddet ve devlet terörüyle alanlar tutulmaya, şiddet, baskı, katliam ve yasaklar kitlelere kanıksattırılmaya çalışılmakta. Toplum sindirilirip örgütsüz hale getirilmeye çalışılmakta.

Biliyoruz ki devlet kendi bekasının önünde ciddi bir engel olarak gördüğü kesimleri her daim hedef alır ve bu engelleri ortadan kaldırmak için bütün olanaklarını sınırsızca kullanır.

Tüm topluma uygulanan baskı, şiddet ve sömürden en büyük payı ise kadınlar almaktadır. Toplum adım adım siyasal İslama göre dizayn edilip, muhafazakârlık artırılarak gerici değerlerle şekillendirilirken kadının üzerindeki baskı ve sömürde var olan burjuva-feodal ataerki toplumsal yapıyla da bütünleştirilerek daha da derinleştirilip büyütülmekte.

Öyle ki bu ülkede aşağı bir cins olarak görülmenin sonucu olarak kadının öldürülmediği şiddete, tacize, tecavüze uğramadığı gün yoktur. Toplumsal cinsiyet rollerine uygun olarak kadının yaşamı ve bedeni üzerinde tahakküm kuran egemen sistem toplumsal normlarla birlikte çıkardığı yasalarla var olan egemenliğini pekiştirip garanti altına alma yoluna giderken kadını da, siyasal toplumsal ve ekonomik yaşamdan soyutlayıp sistemin ihtiyaçlarına göre konumlandırarak kendi kontrolünde kölece bir yaşama mahkum etmeye çalışıyor.

Baktığımızda egemenlerin muhafazakâr İslamcı kliğinin temsilcisi olan AKP'nin iktidara gelmesiyle birlikte 14-15 yıl boyunca uyguladığı kadın düşmanı politikalarıyla bir taraftan kadınların kazanılmış haklarını adım adım gasp ettiğini, siyasal İslam nötrlüğüne göre kadınların yaşamlarının daha fazla kontrol altına alındığını görüyoruz. 2000'lerden sonra %1400 oranında artan kadına yönelik şiddetin OHAL'le birlikte %1500'lere ulaştığına, kadın işsizliğinin arttığına, çalışan kadınlarında evlerine döndürüldüğüne tanıklık yapıyoruz. Dini, feodal değer yargılarıyla kadınlar daha fazla baskı altına alınırken giyimlerinden yaşamlarına her alanda toplumsal baskı, şiddet ve gerici linç saldırılarına maruz kaldıklarına şahit oluyoruz. Kuşkusuz bu tablonun kaynağını yaratılmak istenen İslamcı-muhafazakâr toplum projesinde aramak isabetli olacaktır. Ve maalesef bu projede haklarıyla birlikte kadınlarda bir bütün tüm insanlarla tehlikeli bir eşikte bulunuyorlar.

Kadınların karşı karşıya kaldığı bu bütünlüklü saldırıyı örnekendirerek açacak olursak: Son aylarda gündemimizi oldukça meşgul eden ve kadınların bütün itirazlarına rağmen resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe giren müftülük yasasında kadına dönük bu yaklaşıma yeni bir halka eklenmiştir.

Bu yasa toplumu muhafazakârlaştırarak, toplumsal hayatta dinsel değerleri yaşamda etkin kıлып öne çıkaran bir yerde durmaktadır.

Toplumun muhafazakârlaştırılması egemenlerin daha fazla sömürsü için önemlidir. Zira muhafazakârlık bir yanıyla biat eden bir toplum hedeflerken bir yanıyla da esasta kadını toplumsal hayattan soyutlayan onun bilgi ve becerisini geliştirmenin önünü tıkayan özcesi kadını güdükleştiren bir olgudur.

Bu noktada son süreçte TV ekranlarında yapılan yayınlardan devletin din görevlilerinin camilerde ya da dini toplantılarda verdiği vaazlarda; kadının giydiği kıyafetten tutalım da yürüyüşüne, hal ve hareketlerine, dövülebileceğine, şeytan olduğuna dair verilen fetvalara, sistemin sacayağı olan aileyi, evlilikleri korumak ve boşanmaların önüne geçmek için oluşturulan "arabuluculuk" uygulamalarına kadar onlarca yöntem ve saldırı toplumun muhafazakârlaşmasına yönelik adımları oluşturuyor. Bu adımların merkezinde de dinin siyasallaştırılması vardır. Yani

d e v -

letin ya da var olan iktidarın, toplumun dini değerlerinden ve hassasiyetlerinden faydalanarak toplumu istediği yönde şekillendirip iktidarını koruyup güçlendirme isteğidir söz konusu olan.

Bu politikaların bütünü ise kadın düşmanı bir yerde duruyor. Çünkü hem dinin hem de sistemin kendisi erkek eksenli yani onun çıkarlarını gözetken kadına "ana, bacı, eş, namus, mülk" olmanın ötesinde, esasta değer vermeyen bir niteliğe sahip.

Ancak kadınlar tüm bu gerici saldırılara boyun eğmeyecek. Bedenine, emeğine, kimliğine sahip çıkacak. Ne gerici siyasal İslam'ın ne burjuva-feodal ataerki sistemin prangaları kadınları tutsak alamayacak. Yine sistemin zincirlerini kırıp hem kendi hem toplum üzerinde yaratılan ablukayı da ilk parçalayan kadınlar olacak.

“Bugünkü İktidar Tüm Toplumunu Tek Tipleştirmek İstiyor”

15 Temmuz'da darbe girişiminin ardından ilan edilen Olağanüstü Hal (OHAL) ve Kanun Hükmündeki Kararnameler (KHK) ile devrimci-demokrat-yurtsever dinamikleri sindirmeyi hedefleyen AKP iktidarının kendi çıkardığı yasaları da çiğnediği biliniyor.

Yeni Demokrasi Gazetesi olarak insan hakları ihlallerini, hapisanelerdeki hak gasplarını, savunmaya dönük saldırıları ve son yayımlanan 696 sayılı KHK'yi Asrın Hukuk Bürosu avukatlarından İbrahim Bilmez, Özgürlükçü Hukukçular Platformu'ndan Avukat Maviş Aydın ve Avukat Gül Altay ile konuştuk.

1-OHAL perdesi ile devrimci, demokrat, yurtsever dinamikler başta olmak üzere tüm toplumsal kesimlere dönük bir saldırı söz konusu... Defalarca uzatılan OHAL ve iktidarın önemli diğer dayanağı olan KHK'lere yönelik ne söylemek istersiniz?

Av. Gül ALTAY: 45 gün içerisinde kaldırılacağı söylenen OHAL 5. kez uzatıldı. OHAL'in en önemli özelliği Cumhurbaşkanı başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulu'nun yetki kanununa ihtiyaç duymadan ve konu sınırlaması olmaksızın OHAL kararnameyi çıkarabilmesidir. OHAL'de çıkarılan KHK'lerin Resmi Gazetede yayımlandığı gün onay için TBMM'ye gönderilmesi gerekir, ancak bu usul KHK'nin yürürlüğe girmesini etkilememektedir. Kanun şeklinde yapılan bu düzenlemeye karşı da anayasaya aykırılık iddiasında bulunarak dava açılmamaktadır. Ancak belirtmeliyiz ki OHAL'i ortadan kaldırmaya yönelik tedbirleri içeren KHK dışında kalıcı düzenleme yapılmaması gerekmektedir. Oysa art arda çıkarılan KHK'lerle OHAL sonrasını etkileyecek düzenlemeler yapılmaktadır. Bu düzenlemelerle yaşam hakkı, adil yargılanma hakkı, masumiyet karinesi, işkence ve kötü muamele rutinimiz haline gelmiştir.

Hukuken OHAL ilanı için de tehlikenin mevcut veya pek yakın olması gerekmektedir. Türkiye'de böyle bir durum söz konusu olmadığından hukuken OHAL meşru değildir. Yakın tehlikenin varlığında dahi dokunulmayacak temel haklar vardır. Ayrımcılık yasağı, kişi olarak tanınma hakkı, yaşam hakkı, işkence yasağı, kulluk ve kölelik yasağı, din, vicdan, düşünce, kanaat özgürlüğü, suç ve cezaların kanuniliği, geriye yürümezliği, masumiyet karinesi, borç nedeniyle

hapis yasağı, adil yargılanma hakkının asla askıya alınmaması bu haklar kapsamındadır. Böyle bir tehlike olmamasına rağmen defalarca OHAL ilan edilerek savaşta bile askıya alınmayacak haklar yoğun bir biçimde ihlal edilmekte, kararnamelerle ülke yönetilmektedir. Asıl amaç tehlikeyi bertaraf etmek değil olağan dönemde sahip olunmayan yetkilere sahip olma arzudur. Taşeron işçilere kadro düzenlenmesi, kamuda çalışanların ihraç edilmesi, Kürtçe yayın yapan TV'lerin ve gazetelerin kapatılması her türlü gösteri ve toplantının yasaklanması vs. OHAL'le ne ilgisi olabilir?

OHAL'de bir yandan askeri ve siyasi operasyonlar yapılırken diğer yandan bu operasyonlara tepkileri bastırmak için yeni yasal düzenlemeler getirilmektedir. AKP yeniden tek başına iktidar olmak istediğinden savaş politikasını yeniden devreye koymuştur. Ancak bu tek başına AKP'nin iktidarda olma arzusu ile açıklanamaz. Bir bütün olarak devletin bekası için OHAL'e ihtiyaç duyulmaktadır. Geniş kesimleri manipüle etme niteliğine sahip olan AKP de bu görevi layıkıyla yerine getirmektedir.

Özetleyecek olursak OHAL ve uygulamaları darbe girişimi bahanesiyle tüm muhalefeti susturan OHAL sonrasını da etkileyecek şekilde faşist düzenlemeleri kalıcı hale getiren fiili bir tiranlık rejimine dönüşmüştür. Öyle ki egemen klikler arasındaki çatışmanın dahi sınırlandırılması söz konusudur.

2- KHK'ler uygulamada ne gibi hukuksuzlukları beraberinde getiriyor?

Av. Gül ALTAY: Aslına bakarsak KHK'lerin de hukuken meşruiyetleri yoktur. Anayasa'nın 121. maddesine göre KHK'lerin resmi gazetede yayımlandıkları gün meclise getirilmeleri ve bir ay içinde onaylanması gerekirken kararnamelerin hiç biri meclisten geçmedi. Bu nedenle aslında KHK'ler yok hükmündedir. Türkiye'de artık “kuvvetler ayrılığı ilkesi” açıktan yok sayılmaktadır. Yargı ve yasama, yürütmeye bağlanmış durumda ve “tek adamlık” olarak belirtilen sistemin alt yapısı hazırlanıyor. Bu yapılırken kitler arasındaki kutuplaşma derinleştirilmektedir.

Montesquie kuvvetler ayrılığı felsefesi şunu özetlemektedir. “Egemenler halkı kolay yönetmek için halkı birbirine düşürür ve bölerler. Ezilenlerin

de halkın da egemenlerin baskısından kurtulması için egemenin kuvvetlerinin bölünmesi gerekir”. Kuvvetler ayrılığı dünyanın hiçbir yerinde tam olarak uygulanamadı ve sınıflı toplumlarda uygulanması da mümkün değildir. Kısmen uygulanan ülkeler olsa da günümüzde demokrasilerin gelişmediği ülkelerde kuvvetler ayrılığı tamamen rafa kaldırılıyor. Türkiye'de de savunulan rejim şekli, böyle bir rejim. Yasamanın, yargının ve yürütmenin tek elde toplandığı bir döneme doğru giriyoruz. MİT yasasında birkaç yıl önce yapılan değişikliğe göre dokunulmazlık getirildi, askerlere ve komutanlara da dokunulmazlık getiriliyor. KHK'lerle güvenlik güçlerine idari, mali ve cezai dokunulmazlık getirilerek keyfi davranışların önü açılmıştır. Asker ve polis “OHAL'de istediğimizi yaparız bize dava açamazsınız” keyfiyeti ile hareket etmektedir. Son KHK ile düzenlenen TTE, “düşman ve savaş hukuku”nun, “infaz hukukuna, hapisanelere” yansıyan bir uygulamasıdır.

OHAL KHK'leri bölgesel ve zamansal olarak da sınırları aştığı için olağan KHK'lerdir aslında ve yargısal denetime tabi olması gerekir. Bu nedenle Resmi Gazete'de yayımlanmayan veya keyfiliğe yol açacak denli geniş ve/veya yargısal denetimleri kapatan bir OHAL KHK'sinin (uygulama itibarıyla) ihlallere yol açması olağan olmaktadır.

3-OHAL ile birlikte saldırıların odak noktalarından biri de hapisaneler cephesi oldu. Hapisaneler geçmişten bugüne özellikle de devrimci-yurtsever tutsaklara yönelik saldırı ve katliamlarla gündeme geliyor. Fakat OHAL süreci, hapisaneler üzerindeki saldırıyı kat be kat arttırdı. Bize bu süreçte müvekkillerinize uygulanan hak gasplarını anlatabilir misiniz?

Av. Maviş AYDIN: OHAL süreci ve bu süreçte uygulanan KHK'ler ile insan hakları, kişi hak ve özgürlüklerini rafa kaldıran eskiden de var olan ve keyfi ve hukuksuz uygulamalar oldukça yaygınlaştı. Sokaktaki herhangi bir insana bile devlet ve polis eliyle uygulana hukuksuzluklar çok fazla. Hapisanelerde özellikle politik tutsaklara dönük KHK'ler ile yaratılan hukuksuzluğun da ötesinde türlü türlü ve keyfi uygulamalar çok yaygın. Ve bu hukuksuz keyfi uygulamalar önce politik tutsaklar üzerinden ger-

çekleştirilmeye çalışılıyor. Dolayısıyla içinden geçtiğimiz dönem en çok politik-yurtsever-devrimci tutsakları etkileyen bir süreç oldu. Devlet-polis eliyle uygulanan işkence yöntemleri oldukça fazla ve her bir uygulamanın da hapisanelere yansması yine işkence yöntemleri ile gerçekleşiyor. Çıkarılan çeşitli düzenlemeler ile savunma hakkı kısıtlanmış durumda. Muhalif hemen hemen herkes içi boş suçlamalar sebebiyle hapisanelerde. Özellikle 15 Temmuz süreci bahane edilerek işkence uygulamaları meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Hapisanelerdeki müvekkillerimizin bedel ödeyerek elde ettikleri hakları OHAL ile birlikte gasp edilmiş durumdadır. Kitapları içeriye alınmıyor, mektup hakları, sosyal etkinliklere çıkarmaları engelleniyor, türlü bahanelerle tedavi hakları gasp ediliyor. Siyasi tutsakların olduğu hapisanelerde bu kısıtlamalar farklı farklı uygulanıyor. Her hapisane yönetimi kısıtlamalar konusunda ayrı inisiyatif kullanarak şartları keyfi olarak daha da zorlaştırıyor. Örneğin bazı hapisanelerde müvekkillerimize gazeteleri verilirken bazılarında hiç verilmeyebiliyor. Müvekkillerimizin görüşlerinde ziyaretçi sınırlaması getirilerek haftalık telefon hakları engelleniyor. Kimi hapisanelerde hem hükümlü hem de tutuklular 15 günde bir telefon hakkını kullanırken kimi hapisanelerde bu sadece tutuklular için 15 günlük süre şeklinde uygulanıyor ve hükümlüler yasal olan bu haklarını haftalık kullanabiliyorlar.

Müvekkillerimiz ailelerine haber verilmeyen ve eşyalarını dahi yanlarına almalarına müsaade edilmeden başka hapisanelere sürgün ediliyorlar. Savunma hakkı engellenerek tutuklu müvekkillerimizin yargılamalarının yapıldığı şehirden uzaklaştırılması oldukça yaygın bir uygulama. SEGBİS yöntemi ise başlı başına bir işkence aracı olarak kullanılmakta.

Kadın müvekkillerimiz hapisane giriş çıkışlarında insan onuruna aykırı muamelelere maruz bırakılıyorlar. Ring araçlarında taciz ve işkence bir cezalandırma yöntemi olarak bilinçli uygulanıyor. Erkek gardiyanlar tarafından kadın müvekkillerimiz çıplak aramaya maruz bırakılıyorlar. Özellikle duruşma bitimi hapisanelere dönüşte müvekkillerimiz çok ağır fiziki işkence görüyorlar. İşkence gören müvekkillerimizin doktor raporuna bunu yansıtılmaları ne yazık ki müm-

ve iktidar eliyle uygulanan baskılar da artmış oldu.

Bu süreçte avukatlara yaklaşım müvekkillerine yaklaşımla adeta özdeşleştirildi. Hakkında suç şüphesi olan müvekkillerin avukata erişebilmesi engellenerek avukatların görev-

lerini yapmalarına engel olunuyor. Gözaltında müvekkili olan ve kaba tabirle 'fişlenmiş' avukatlar bu süreçte emniyete alınmıyorlar. Haklarında soruşturma yürütülen ve sonunda beraat edeceğinden emin olduğumuz avukat arkadaşlarımız savcılık kanalıyla müvekkillerinin soruşturmalarında avukatlık yapmaktan yasaklanmış durumdadır. Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne giden her avukat için ellerinde bulunan yasaklı avukat listesinde adı var mı yok mu kontrolü yapılıyor.

Muhalef kimlikleri ile bilinen avukatlar hakkında gizli yürütülen soruşturmalar var. Bu soruşturmalarda sadece gizli tanık ifadesi ile avukat arkadaşlarımızın birçoğu tutuklandı ve hala tutuklu durumdadır. Avukatların ev ve ofislerinde hukuka aykırı aramalar yapılıyor. Avukatlık ofisinde arama da savcı ve baro temsilcisi bulunması zorunluluğu uygulanmıyor. Yine KHK'lerle Özgürlükçü Hukukçular Derneği (ÖHD) ve Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) kapatıldı.

Hukuksuz deliller avukat soruşturmalarında da yaygın olarak kullanılıyor. Polisin avukata karşı hukuk dışı tutumu yüzünden müvekkille özellikle gözaltı esnasında ulaşmak ve hukuki destek vermek oldukça zorlaşmış durumda. İstanbul'da bulunan adliyelerde avukatların savcılar ile iletişim kurabilmelerinin imkanı yok. Çoğu zaman savcı katipleri ile sadece telefon üzerinden iletişim kurarak dosyaları hakkında bilgi edinebiliyorlar. İktidarın kirli ve hukuksuz politikaları müvekkillerimizin hukuksuz uygulamalara maruz bırakılmalarına sebep oluyor. Bu uygulamaları ve müvekkiller açısından yarattığı haksızlıkları mahkemelerde ifade eden avukatlar duruşma salonlarından atılıyor

5- Son yayımlanan KHK ile TTE saldırısı yasalasılmış oldu. Yasa gereği tutsaklar duruşmalara tek tip kıyafet ile çıkarılacak. Bu dayatma ile savunma hakkı şüphesiz engellenmiş olacak. Bu durumun yargı süreçlerine ne tür etkileri olacak?

Av. İbrahim BİLMEZ: Son KHK ile getirilmek istenen bu düzenleme 12 Eylül Faşist Cunta zihniyetinin 2000'li yıllardaki tezahürüdür. Aslında tüm toplumu tekipleştirmek mili-

terleştirmek isteyen bugünkü iktidarın insanları susturmak, sindirmek amacıyla atmış olduğu yeni bir adımdır. Bu politikalarını hayata geçirmek için de kendilerince toplumun en korumasız, dört duvar arasına kapatıldıkları için imkanları en kısıtlı olan kesimlerinden, tutsaklardan işe başlamaktadırlar. Böylece dışarda kendilerini "özgür" sananlara da hapishaneler üzerinden bir mesaj verilmek istenmektedir. Dışardaki hak ve özgürlükleri her geçen gün kısıtlanan milyonlara hapishaneler hatırlatılarak, kitlelerin atılmış ve atılacak haksız hukuksuz adımlara, uygulamalara ses çıkarmamaları hedeflenmektedir.

12 Eylül döneminde de darbeciler siyasi tutsaklara tek tip elbise uygulamasını dayatmış ama sonuç alamamışlardı. O dönem tutsaklar bu hukuksuz uygulamaya karşı canları pahasına bir mücadele vermiş ve kazanmışlardır. Kimi tutsaklar bu uygulamayı, kendilerine zorla giydirilmek istenen bu kıyafetleri mahkemelerde parçalayarak protesto ederken kimileri de can kayıplarıyla sonuçlanacak açlık grevleri ve ölüm oruçlarına katılmışlardır. Bugün de siyasi tutsaklar, böyle bir dayatma karşısındaki tavırlarının ne olacağını, bu konudaki tartışmalar yeni başladığında kamuoyuna ilan etmişlerdi. Bu hukuka aykırı uygulamayı kabul etmeyeceklerini birçok defa açıklamışlardır. Bu uygulamanın zorla hayata geçirilmek istenilmesi durumunda hapishanelerde ve mahkemelere gidişlerde ve mahkemelerde ciddi sorunların, işkenceye varacak hak ihlallerinin yaşanacağını söylemek için kahin olmaya gerek yok. Böyle bir durumda zaten bağımsızlık ve tarafsızlık konularında çok kötü bir imaja sahip olan mahkemelerden kimse adil bir yargılama yapmasını beklememelidir. Tek tip kıyafet tartışmaları ve yaşanacak olası sonuçları mahkemelerdeki yargılamaların önüne geçecektir. Hatta bu kıyafetle mahkemelere gelmek istemeyecek tutsakların yargılanma hakları bile ellerinden alınmış olacaktır. Bu tek tip kıyafet uygulaması, insanları peşinen suçlu ilan edip teşhir eden bir uygulama olduğu için masumiyet karinesini de ortadan kaldırmaktadır. Bu kıyafetleri giyen insanlar henüz yargılanıp mahkum edilmemişken topluma suçlu olarak lanse edileceklerdir. Bu uygulamanın AIHS'nin 6. Maddesi aykırı olduğu bir gerçektir. Hükümet bu uygulamadan derhal vazgeçmelidir.

6- Son olarak 696 sayılı KHK ile kimi paramiliter gruplara yasal güvence sağlayan 121. maddeyi hukuki açıdan nasıl anlamak gerekir? Daha önce buna benzer kanun uygulamalarıyla karşılaşıldı mı? Ya da kanuni güvence olmasa da bu tür gruplar gayr-i resmi bir biçimde güvence altında değil miydi?

Av. İbrahim BİLMEZ: Son kararnamenin 121. maddesindeki düzenleme, kelimenin gerçek manasıyla siyaseten de, hukuk tekniği ve mantığı açısından da korkunç bir düzenlemedir. Fakat ne yazık ki bu devletin tarihi açısından bir ilk değildir! Bizler 121. maddede kullanılan dili, 1930'larda Ağrı İsyanı sırasında çıkarılan 20 Temmuz 1931 tarih ve 1850 sayılı "İsyan mıntıkasında işlenen ef"alin suç sayılmayacağına dair kanun"da kullanılmış olan dilden çok iyi hatırlıyoruz. Bu KHK'nin dili 1930'ların, 12 Eylül 1980'lerin dilidir. Hukuk tekniğinden biraz anlayan herkes bu düzenlemenin ne anlama geldiğini ve nelere yol açabileceğini kolayca anlayacak ve haklı olarak kaygıya kapılacaktır. Bu anlamda yükselen tepkiler karşısında Hükümet yetkililerinin bu maddenin sadece 15-16 Temmuz 2016 günlerinde darbecilere saldıran sivilleri kapsadığını söylemesi bir şey ifade etmemektedir. Kaldı ki bir darbeyi bastırmak, suçu engellemek veya suçluları yakalamak isteyenlerin "meşru müdafaa hakkını" ve "zorunluluk halini" kullanabilecekleri Anayasa ve kanunlarda hüküm altına alınmıştır. Bu yüzden başka bir hali ifade eden bu düzenleme derhal geri alınmalıdır. Çünkü söz konusu maddenin dili yoruma yer bırakmayacak bir şekilde "bugün" ve "gelecek" için de anlaşılmaya ve kullanılmaya son derece müsaittir. Mesela düşünce ve ifade özgürlüğü çerçevesinde bir protesto gösterisinde bir araya gelen yurttaşlara saldıracak ırkçı-faşist gururular çok kolay bir şekilde bu insanları "darbeci, devlet-millet düşmanı, terörist" zannettiklerini ileri sürerek 121. maddedeki korumadan yararlanmayı talep edebileceklerdir.

Bu düzenlemenin, özellikle hükümet politikaları sonucunda toplumun son derece kutuplaştırılmış olduğu bir iklimde yapılmış olması ayrıca düşündürücüdür. Bunun bilinçli yapıldığını düşünmememiz için hiçbir sebep bulunmamaktadır. Esasında halihazırda bir devlet geleneği olarak şoven gruplar cumhuriyet tarihi boyunca kolluk ve yargı eliyle hep korunagelmışlerdir. Bir devlet politikası olarak "cezazsızlık" yönteminin nasıl kullanıldığını toplumsal davalardan çok iyi biliyoruz. Maraş'ı, Sivas'ı, Uludere'yi, 90'ların faili meçhul cinayetlerini bir çırpıda saymak bunun için yeterli olur herhalde. Hükümetin böyle özel bir düzenleme yapmasının sebebi olsa olsa bu gruplara daha fazla, sözde legal koruma sağlayarak sırtlarını sıvazlamak ve mesaj vermektir. Bu durumda, yakın gelecekte bu grupların daha fazla kullanılabileceği, sivil insanlara saldırı ve linç olaylarında artış olabileceği konusunda kaygılanmak yersiz olmayacaktır.

kün değil. Tacize varan uygulamalar sebebiyle rahatsızlığını dile getiren görüşçülere anında görüş yasağı konularak müvekkillerimiz ziyaretleri engelleniyor. Geceleri gardiyanlar tarafından (kimi zaman da içeriye özel hareket girebiliyor) toplu olarak koğuş baskınları yapılıyor. Temizlik eşyalarına varıncaya kadar hemen hemen her türlü malzemelerine güvenlik bahane edilerek el konuluyor. Disiplin cezaları yaygınlaştırılarak müvekkillerimizin infazları yakılıyor ve yine tabiri caizse sudan sebeplerle disiplin cezaları verilerek koşullu salıvermeden yararlanmaları engelleniyor. Aile görüş yasağı, iletişimin kısıtlanması, hücre cezası uygulamaları çok yaygın. Daha önce yasada mevcut olan aile üyeleri dışında tutukluların 3 ziyaretçi ile görüş hakkı tamamen kaldırılmış durumda.

4- AKP iktidarı son dönemde devrimci-demokrat-yurtsever avukatlara ciddi bir baskı ve tutuklama furçası uyguluyor... Bu saldırıları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Av. Maviş AYDIN: OHAL ile artan hak ihlalleri yüzünden muhtemelen önümüzdeki süreçlerde Türkiye uluslararası mahkemelerde ciddi yaptırımlarla karşılaşacaktır. Bunun faturası ise şüphesiz kabarık olacaktır. Çünkü ihlaller en çok devlet kurumları eliyle işleniyor. Öte yandan yaşanan hak ihlallerine devletin hukuk kurumlarının müdahalesi keyfi olarak iktidar eliyle engelleniyor artan hak ihlallerinin yargılamalara doğrudan yansıdığı herkes tarafından gözlemlenebiliyor. Kuvvetler ayrılığı ve yargı bağımsızlığı tamamen bertaraf edilmiş durumda. Buna karşı mücadele eden kişi ya da kurumlar "hızlı" gelişen haksız ve hukuksuz uygulamalarla karşılaşılıyorlar. Mevcut sistem içinde ilk akla gelen mücadele yöntemi elbette ki hukuksal mücadeledir. Devrimci-demokrat yurtsever avukatlar kişisel ve mesleki sorumluluklar üstlenerek mücadele etmek zorunda. Bunu yaparken bu hukuksuzluklara maruz kalmamak elbette ki mümkün olmuyor. Çünkü yanlış, keyfi işletilen bir hukuk sistemine karşı olması gerekenin ne olduğunu ifade ediyorsun. Yani mevcut iktidarın işini zora sokuyorsun. Hal böyle olunca bu işin mücadelesini yürüten devrimci demokrat yurtsever avukatlara devlet

Filistin'de Gerçeğin Sesi, İki Yüzlülüğün Laneti!

Birleşmiş Milletler'in 29 Kasım 1947'de Filistin'in bölünmesini içeren 181 nolu kararı Mayıs 1948'de Siyonist bir devlet olan İsrail'in kuruluş ilanıyla fiilen hayata geçmiş oldu. İsrail'in kuruluş ilanı emperyalizmin, Ortadoğu'nun zenginliklerinin talanına, işgal ederek oluşturduğu yeni bir devletle de bölgedeki varlığını ete kemiğe büründürmesi demektir. Emperyalizm bölgenin kalbine sapladığı bu bıçakla aynı zamanda kendisine sağlam bir bölge karakolu kurmuş oldu. İsrail özellikle bu tarihten sonra ABD emperyalizmi tarafından ekonomik, siyasi ve askeri olarak sürekli desteklenmiştir.

Siyonizmin basit bir yurt özleminden çok öte, dinsel öğretilerden beslenen ancak içinde bulunduğumuz çağa ait olan başka halklarla birlikte yaşamayı reddeden, Nil'den Fırat'a uzanan sınırlarıyla büyük İsrail'i kurmayı hedefleyen faşist-ırkçı bir politik öğe olarak emperyalizmin Ortadoğu'ya dönük planlarına yoğunluk taşımasıyla da Balfour deklârasyonundan bugüne emperyalizmin her dönem açık desteğini alan bir yerdedir.

Nitekim emperyalizmin 2. Paylaşım Savaşı dönemine kadar Filistin'de İngiliz emperyalizminin planı işletilirken savaş ve sonraki süreçte bölgede artan etkinliğiyle birlikte ABD emperyalizminin planları doğrultusunda ilerlendi. 14 Mayıs 1948'de Filistin topraklarının büyük bölümü gasp edilerek kuruluşu ilan edildi. Filistin'i kendi topraklarına dahil etmek ve İsrail'i kendileri için bir tehdit olarak gören Arap devletleri İsrail'e savaş açmış ancak bir müddet sonra bu savaşta (1. Arap-İsrail Savaşı) Filistinli direnişçiler emperyalizmin işbirlikçisi ve hizmetkârı durumundaki bu iktidarlarca yalnız bırakılmış, savaş sonrası işgal edilen Filistin topraklarının oranı %77'ye çıkmıştır.

1956 2.Arap-İsrail savaşı İsrail'in bölgeye yerleşmesini getirmişti. Haziran 1967 2.Arap-İsrail ise Arap devletlerinin tam bir yenilgisiyle sonuçlanarak 416 bin Filistinli yeni mülteci dalgası ortaya çıkmış, Siyonistler işgal ettikleri toprakların sınırlarını iyice genişletmiştir. Ayrıca işgal ettikleri topraklara Yahudi yerleşim birimleri kuran Siyonistler buraları Yahudileştirme, işgali bu yanı sıra da sağlama alma politikasını uygulamaya başladılar. 1973'de İsrail'in Beyrut'a saldırısıyla başlayan 2.Arap-İsrail savaşı ise iniş çıkışlarıyla 1982 yılına kadar devam etti. Bu savaş sonunda İsrail'in hiçbir zaman uygulamadığı

ama FKÖ'nün Lübnan'ı terk ettiği ve dağılma sürecine girdiği bir anlaşma imzalanarak sona erdi.

1948'de ve öncesinde Siyonistler büyük katliamlar gerçekleştirerek içlerinde kadın, çocuk ve yaşlıların da olduğu binlerce insanı katletti. Ancak Filistin direniş tarihinde Filistin halkına karşı işlenen suçların ortakları ya da bire bir sorumluları arasında emperyalist ve Siyonist İsrail olduğu kadar gerici Arap rejimleri de yer alır.

1948-1967 yılları arasında İsrail işgali dışında kalan toprakları paylaşma derdine düşen bu gerici yönetimler on binlerce Filistinlinin kanını ellerine bulaştırmıştır. Ürdün bu dönemin baş aktörlerindedir. Sadece 1970 yılında Kral Hüseyin'in, Filistin mülteci kamplarında giriştiği katliamlarda (Kara Eylül) yaklaşık 30 bin kişi katledildi. 1976 yılında bu defa katliamın adresi Lübnan idi; Tel-el Zaatar Katliamı, 1982'de Sabra-Şatilla mülteci kampları ve binlerce ölü, sürgün. On yıllardır süren direniş ve Siyonizmin kesintisiz işgal ve katliam politikasını, yarattığı terörü de eklemeyi unutmamak gerekir. 80'li 90'lı ve 2000'li yıllardan bu yana da hem emperyalizm hem Siyonist İsrail hem de bölgedeki işbirlikçilerinin bu tutumlarında olumlu anlamda bir değişim yaşanmadı.

Filistin direniş tarihi öncesini bir kenara bırakırsak Siyonist işgal kadar eskidir. Özü itibarıyla bütün bu direniş tarihi boyunca emperyalizm ve yerel işbirlikçileri her zaman Filistin halkının ve direnişinin karşısında yer almıştır. Filistin halkının akan her damla kanından, gözyaşından, acısından ve trajedisinden emperyalizm ve yerli işbirlikçileri suçludur.

Şimdi bugün Trump'un ABD büyükelçiliğini Kudüs'e taşıma kararına

karşı bu işbirlikçi devletlerin kopardıkları yaygaraya bakıp bölge ve Filistin halkının bu sahtekârlığa inanmalarına beklemeleri ikiyüzlülüğün dibe vurmuş halidir. TC bu noktada en fazla öne çıkan devletlerden biridir. TC'nin Siyonist İsrail'le ilişkilenişi 1950'lerin ikinci yarısından itibaren stratejik bir hâl almaya başlamıştır. 1990'lı yıllarda zirve yapmıştır. AKP döneminde ise TC Filistin'in hamiliğine soyunarak sahtekârlıkta dibe vurmuş, Mavi Marmara vb. olaylarla

İsrail Kudüs'ün batısını 1948'de, doğusunu ise 1967'de işgal etmişti. 1980'de de Kudüs'ü başkenti ilan etmiş. Ancak uluslararası alanda kabul görmediği için uygulamaya sokamamıştı. Buna karşın 2002'de Yaser Arafat'ın Kudüs'ü Filistin'in ebedi başkenti olarak tanıyan bir yasayı imzalaması Filistin yönetimi tarafından yapılan bir hamle oldu.

ABD'nin Kudüs'e büyükelçilik açma kararı ise Trump'dan çok önce 1995'de Bill Clinton döneminde çıkarılan "Büyük Elçilik Yasası"na dayanır. Ulusal güvenlik gerekçesiyle sürekli ertelenip Trump dönemine kadar uygulanmayan kararın bu dönem güncellenerek pratiğe geçirilmesi hedeflenir. Belli ki Bill Clinton döneminden bu yana uygulama koşulu olmayan karar gerek Filistin Ulusal Kurtuluş mücadelesinin içinde bulunduğu durum, bölgedeki genel konjonktür emperyalizmin kaosu esas alan bölgedeki siyaset tarzı birleştiğinde Trump yönetimince bu defa "uygulanabilir" bir plan olarak değerlendiriliyor.

Trump'un bu adımı atmasındaki en önemli etkenlerden biri olarak iç politikada yaşadığı tıkanıklık, iktidarı ile bağlantılı soruşturmalar nedeniyle yaşadığı sıkıntılarda Siyonistlerin desteğini sağlamak için attığı söylese de esasında bu karar yukarıda da ifade ettiğimiz gibi ABD'nin 70 yıllık Filistin politikasıyla yani Siyonizme verdiği destekle uyumlu olduğu kadar bugün Ortadoğu'nun içinde bulunduğu siyasal ve askeri durumuna karşı ABD'nin izlemiş olduğu politikalar ile uyum içindedir. Bu yanı sıra ABD tutarlı bir politika izlemektedir. Dolayısıyla ile dün olduğu gibi bugün de Siyonizme verdiği desteği hem ekonomik, hem askeri, hem de siyasi olarak sürdürecektir. Bu onun emperyalist karakteri gereği doğasına uygundur. Tıpkı TC'nin dâhil olduğu halk düşmanı gerici bölge devletlerinin Filistin halkına ya da onun mücadelesine karşı göstermiş oldukları ikiyüzlü ve düşmanca tavırları gibi.

Trump'un ABD büyükelçiliğinin Kudüs'e taşınması kararına gelirse, bu karar öncelikli olarak ne ABD ne de Siyonist İsrail'in gündeminde bırakılmı barışı yine emperyalist bir çözüm olan iki devletli çözümün de olmadığının açık ilanıdır. Hedef Filistin'in bir bütün işgalidir. Bununla birlikte bu karar ABD'nin 70 yıllık Filistin politikasında yeni olmayan fakat bölgedeki şiddet sarmalını derinleştirecek bir adım olması boyutuyla da tehlikelidir.

Bütün bu koşullar altında Filistin halkının özgürlüğünün reformist, uzlaşmacı ve işbirlikçi önderliklerle mümkün olmadığı hepimizin mâlumu. **Bu görev en başta Filistin ve bölgenin devrimci, komünist partilerinin omuzlarındadır. Bölgede geliştirilecek anti-emperyalist mücadelenin yükseltilmesi ve bölge halklarının Filistin halkıyla dayanışması sağlanmaktadır. Tek devletli eşit ve özgür bir Filistin'i yaratmak ancak bu yolla mümkündür.**

Cenevre, Astana: Dön Baba Dön Diplomasisi!

Ortadoğu'da dengeler ve ilişkiler çok hızlı değişiyor, ancak değişmeyen tek şey savaş ve gerginlik. İstikrarın sürekli olduğu tek şeyde bu durum. Suriye ve Irak eksenine oturmuş bir yoğunlaşma uzun süredir söz konusu. Adeta bu yoğunlaşma da Suriye ve Irak öncelik olmada nöbetleşe bir değişim içindedir.

Emperyalist güçlerin ve bölge devletlerinin şeytanlaştırma da ortaklaşmaları tek şey İŞİD ya da onun türevleridir. Bu gerici ve barbar güçlerin, "ortak düşman" ilan edilmesi uzun süre emperyalistlerin kendi aralarındaki ve bölge devletlerinin çıkar mücadelesinin iyi bir örtüsü oldu. Gerçekleştirecekleri her hamleyi bir birlerini hedef alma ya da daha doğrudan siyasi amaçlarını gerekçe göstererek yapma yerine "İŞİD ve türevleri olan terör unsurlarıyla mücadele" kapsamına alındı. Bunlarla nerdeyse açık ve en güçlü ilişkiye sahip Katar ve Türk egemen sınıfları dahi "mücadelelerinde" bunu gerekçe yapmaktan çekinmediler. Türk hakim sınıflarının Suriye'ye yönelik Fırat Kalkanı operasyonunda kamuoyuna ilan ettiği gerekçe budur. Elbette Türk hakim sınıflarının, müdahale için uluslararası geçerliliği olan bu maymuncuk dışın da bir de hakiki gerekçesi vardır o da Kürt düşmanlığı. Onun Esad karşıtlığı da Şii düşmanlığı da Cihadistlere dair "yalancı" kaygısı da geçici ve dönemsel olabilir, kalıcı, gerçek ve yapısal olan esas korkusu, düşmanlığı, hesapları, kaygısı ve karşıtlığı Kürtler'dir.

İŞİD VE CİHADİST HAREKETLER ZAYIFLARKEN SÜRECİ KARŞILAMAK!

Ortadoğu'yu kasıp kavuran, tüm emperyalist güçlerin bölgede askeri

ve siyasi varlığına "meşruiyet" katan İŞİD tehlikesinin ciddi boyutta sürklase edildiğini görüyoruz. Bu ve türevleri barbar sürüsünün gerçekten tehdit ettiği ve bunlarla hakiki bir savaş yürüten yegane iki güç söz konusu Suriye'de Kürtler (ve kısmen Suriye Rejimi), Irak'ta ise Şii milisler. Bu bağlamda Musul ve Rakka gibi bu güçlerin iki ana merkezinin bugün bu güçlerden temizlendiği koşullar söz konusu. Suriye'de sadece İdlib'de Tahrir eş-Şam Heyeti (HTS) adlı vahşet güçlerinin sıkışmış bir halde Cihadistlerin en güçlü örgütlenmesi olarak varlığını koruduğu bilinmektedir. Cihadistler gerek Irak gerekse de Suriye'de alan tutacak, kontrol sağlayacak olanakları kaybetmiştir. Ancak bu güçlerin örgütlülüğünün tümüyle dağıldığı, kendini var etme sorunu yaşayacağı da düşünülmemelidir. Yüzlerce farklı örgütlenme biçimi ile Selefî ve Cihadist anlayış bölgede "bir mücadelecî" yapı olarak varlığını koruyacaktır. Zira bunun toplumsal, sosyal ve siyasal zemini, buna olanak sunacak mezhebi çelişki ve koşullar söz konusudur. Şu aşamada bir önceki güç ve olanaklarını kaybetmeleri ve ciddi bir sıkışma içinde oldukları gerçekliği söz konusudur.

Hemen geçerken belirtelim ki özellikle Suriye ve Irak cephesindeki yoğunlaşmış savaşın Filistin-Lübnan ve Arap Körfezi'ndeki çelişkileri geri plana çeken durumu söz konusu olmuştur. Ancak bu cephede yeni hamlelerin ve çelişkilerin ön plana doğru kaymaya başladığı görülmektedir. Körfez sahasında Suudi Krallığı'nın içeride gerçekleştirdiği operasyonlar, Yemen'de Husilerle tırmanan gerginlik (devrik Yemen liderinin Husiler tarafından öldürülmesi) ve Lübnan bağlamında yaptığı hamleler dikkat çekicidir. Lübnan ve Filistin adeta

içiçe geçmiş bir yapıya sahiptir. Burada müdahale ve çelişkiler oldukça paralel seyretmektedir. Suudi Arabistan'ın Lübnan iç siyasetine dair doğrudan müdahalesi, İsrail'in tehditleri ve son olarak ABD başkanı Trump'un Kudüs'ü İsrail başkenti olarak tanıyabileceklerine dair yaydığı fısıltılar Filistin sorunu bağlamında çelişkilerin gündeme bir yoğunlaşmış çatışma ile girebileceğinin işaretleridir.

SURİYE VE IRAK HALA YOĞUNLAŞMIŞ ÇELİŞKİLER MERKEZİDİR!

Ancak yoğunlaşma hala Suriye ve Irak üzerindedir. Irak'ta, Kürdistan Bölgesel Yönetimi lideri Barzani son olarak ciddi bir hamle ile Bağımsız Kürdistan referandumu gerçekleştirmiş, bu referandum emperyalist güçlerin "henüz erken" uyarısına rağmen "olabilirde" söylemi, son tahlilde İran, Irak ve Türk egemen sınıflarının öfke ve kininin hedefi haline geldiğinde sessizlikle yalnız bırakılmıştır. İran ve Irak'ın askeri saldırganlığı ve Türk hakim sınıflarının siyasi, psikolojik ve diplomatik desteğiyle I. Kürdistan toprakları olan tartışmalı Kerkük ve bir kısım diğer bölgeler işgale uğramıştır. Emperyalistlerin izin verdiği bu operasyon, bu güçlere derin bir siyasi ve ekonomik bağımlılık içinde olan Barzani'yi geri adım atmaya mahkum kılmıştır. Aldığı meşru referandum kararının arkasında durup savaşıma giremeyecek kadar Kürt ulusunun özgürlüğünü burjuva-feodal çıkarlarının gerisine atan bir işbirlikçilik içinde olmuştur. Bu bağlamda referandumun meşruluğuna gölge düşüren, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinin motivasyonunu düşüren bir teslimiyetçilik durumuna sebebiyet vermiştir. Bu tablo, çelişkilerin henüz bölgenin haritasını

değiştirecek düzeyde olgunlaşmadığını, emperyalistlerin de buna hazır olmadığını göstermiştir. Ancak bölge sisteminin dağılma eğilimi içinde olduğunu gösteren bir hamle olarak da bu referandum en ciddi çıkış olarak kayıtlara geçmiştir.

Suriye'de Kürtlerin Rakka kazanımı, alanda dengeleri belirleyecek düzeyde bir güç olduğunu bir kez daha göstermiştir. Bunun yanında İŞİD'in süreci etkileyen bir faktör olmasına da fiilen son vermiştir. Yaşanan gelişmeler Selefî-Cihadist hareketlere ciddi darbeler indirmiştir. Rejim güçleri Hama, Halep gibi kalkışmanın ana merkezlerini kontrol altına almış, Rojava-Rakka-Deyr el Zor-Minbiç gibi önemli noktalar Kürtlerin ve ittifaklarının kontrolüne girmiştir. Cihadist hareketler İdlib'e sıkışmış durumdadır. Bu bağlamda Arap-Sünni kuşağı yaratma ve buraya hamilik yapma peşindeki Türk hakim sınıflarının son kalesi ve tutunacağı yer de burası olmuştur.

Suriye'de sahadaki askeri gelişmelere uygun olan politik dengeyi kurma arayışı söz konusudur. Bu bağlamda özellikle taktik ilişkilerin çok fazla ön plana çıktığı, bu arayışın bozulmasına ya da herkesin kendi lehine kurmasına yönelik hamlelerin yapıldığı görülmektedir. Özellikle Türk egemen sınıfları taktik ilişkilerde adeta pinpon topu gibi ABD ve Rus raketlerinin git geli arasındadır. Özellikle Suriye'de etkin olabilmek için ABD ve Rusya arasındaki çelişkilere dayanarak, Rusya-İran blokuyla sürece müdahale etmeye çalıştığı görülmektedir. Suriye rejiminin çöktürülmesinden, Suriye rejiminin terbiye edilmesine ve Kürt kazanımlarının mümkünse yok edilmesine ve değilse sınırlandırılmasına odaklı bir yönelim belirlemiştir. Bu tabloda etkinliğini arttırmak için Halep ve Hama gibi savaşla kaybedilmesi kesin olan mevzileri, kolaylaştırıcı bir faktör olarak teslim edilmesini sağlamıştır. Bunun karşılığında ise Suriye'de belli bir askeri hareketlilik serbestliği elde etmiştir. Ancak son tahlilde Suriye politikasının ana hedefleri ve stratejik yönelimi düşünüldüğünde Rus ve İran ile kurulan taktik ilişkilerin daha büyük bir çatışma ve gerginliğe dönüşmesi kaçınılmazdır.

ASTANA, RUSYA'NIN TÜRK EGEMENLERİNİ TAVLAMA GİRİŞİMİ!

Türk hakim sınıfları İran, Rusya ile birlikte Suriye meselesi bağlamında Astana görüşmeleriyle alana biçim vermeye yönelik tartışmalar gerçek-

leştirse de ortaya çıkan tablonun sadece Kürt kazanımlarına Rus ve Esat rejiminin mesafeli durmasını sağlama şekline bürünmüş bir tutum şeklindedir. Bunun da başarı üretmediği görülmektedir. Buna karşılık Rus, İran ve Esat rejiminin alandaki avantajını sonuna kadar kullandığı ve Türk hakim sınıflarının etkinliğini zayıflatacak çelişkileri oluşturma da azımsanmayacak başarı elde ettiği görülmektedir. Hama ve Halep kırmızı çizgimiz diyerek gelişen süreç buraların kaybedilmesi ve son olarak İdlip'in kırmızı çizgi olarak sonlanmasına varmıştır. Ki burda da Rus ve rejim kuşatmasını kabul eden bir durum vardır. Astana görüşmelerinin TC'ye kazandırdığı şey "Suriye Halklar Kongresi" gibi Rus girişimlerinin uzatılması olmaktadır. Bunun yanında Astana görüşmelerinde özellikle Rojava'ya saldırı zemini de yaratmaya çalışan bir mücadelede söz konusudur. Hatta İdlip ile Afrin takası şeklinde hesaplar TC'nin ajandasında olan meselelerdir. Rojava'ya askeri saldırganlığın yaratacağı sonuçlar ise onlar açısından sonraki meseledir. En azından elinde istediği zaman askeri müdahale yapma fırsatının olması ve bunu bir caydırıcı güç olarak kullanması odak noktasıdır. Ancak ağaca odaklanıp ormanı göremeyen TC, Kürt meselesine tüm ilgi odağını diktiği için Suriye'de tüm politik etkinliğini parça parça kaybetmektedir. Elinde bulundurduğu ve yönlendirdiği Cihadist akımlarla da düşmanlaşması ve kopuşması gelişmelerin seyrine göre işten bile değildir. Astana görüşmelerinin esaslı bir Suriye dizaynı gerçekleştirilmesi ise beklenmemelidir. Zira ne Rusya ne de İran bu görüşmelere bu rolü biçmektedir. Hatta Rusya bu görüşmeleri Cenevre görüşmelerinin eklentisi gibi ele almaktadır. Hakeza ABD ve

diğer bölge devletleri de bu şekilde meseleye bakmamaktadır. Daha çok alanda ateşkesin güvenliğinin sağlanması ve Rus-İran ortaklığının TC'nin çelişkilerinden faydalanarak saha da daha düşük düzeyli bir savaşla Rejimin sağlamaştırılmasını içermektedir. Bu eksen de sonuçlar üretildiği görülmektedir. Tayyip Erdoğan'ın "bir gece ansızın gelebiliriz" gibi saçma sapan efenmeleri ise "izin çıkar-sa gelebiliriz" şeklinde okunmalıdır. Zira ansızın gittiği ve gidebileceği bir Suriye ve Rojava toprağı TC için söz konusu değildir.

CENEVRE BELİRSİZ BİR DÖNGÜ!

Son süreçte Cenevre görüşmeleri de bir ivme kazanmıştır. 8. buluşmaya evrilen özellikle uzun aralar ile sonuçsuz girişimler zirvesi olarak tarihe kaydedilmektedir Cenevre görüşmeleri. "tüm Suriyelilerin yaşamak isteyeceği bir Suriye vizyonu" ile Rejim ve görece uyumlu muhalifleri bir araya getiren bu görüşmeler geline noktada rejim güçlerinin askeri başarısı ile yönelimini de buna uygun çizmek zorunda kalan bir niteliğe evrilmiştir. Suriye'de "terörle mücadele" dahi kabul ettiren Rejim diplomasisi, etkisiz ve yetkisiz muhaliflerin ABD ve BM'yi arkasına alan olanaklara rağmen kendisini dayatan bir avantaja sahiptir. 8. tur görüşmeleri 28 Kasım'da başladı. Görüşmelerin gündemini geçiş yönetimi, anayasa hazırlığı ve seçim düzenlenmesi konuları oluşturuyor. Saha da varlığı yok denecek kadar olan muhaliflerin bu başlıklarda kendi lehlerine bir sonuç çıkarması imkansızdır. Cenevre görüşmeleri esasta "dön baba dön" niteliğinde ama döndükçe rejimin elini güçlendiren, muhalifleri zayıflatan bir niteliğe sahiptir.

Cenevre görüşmelerinde esasta kamuoyuna yansıyan ve masa başında olan şeylere değil kulislerde gerçekleşen görüşmeler ve ilişkilerin önemli olduğunu belirtmeliyiz. Zira Suriye'nin geleceğine dair tartışmalar esasta orda gerçekleşmektedir. Resmi olarak saha da etkili olanların olmadığı toplantılarla bir gelecek kurma ya da bir ortaklaşma sağlama çabası havada su dövmeye benzemektedir. Cenevre görüşmelerinde de çeşitli nedenlerle savaş alanında etkili olan Cihadist grupların olmaması ve Kürt güçlerinin bulunmaması fiilen bu türden görüşmelerin sonuçsuz girişimler olmasını getirmektedir. Özellikle Kürtler hesap edilmeksizin masa başında planlanan hiçbir girişimin başarı şansız yoktur. Bu görüşmeler esasta emperyalist güçlerin ve onlara mutlak biat etmiş yerel güçlerin görüşme alanına çevrilmiştir. Fakat kulislerde ve ön görüşmelerde, Suriye'nin geleceğine dair ciddi planlamalarda bulunmadığı açıktır.

Cenevre görüşmelerine 2017'de daha fazla odaklanma olduğu da bir başka gerçeklik. Özellikle Cihadist hareketlerin zayıflamasına paralel olarak, Rusya'nın da Sünni kesimi sisteme yedekleyecek şekilde bir arayış ve böylelikle rejimin güvence altına alınmaya çalışıldığı görülmektedir. Bölgede oyun kurucu olan iki emperyalist devlet ABD ve Rusya'nın Suriye'de bir denge arayışı inkar edilmeyecek kadar güçlü bir eğilimdir. Putin ve Trump'un Vietnam Deklarasyonu bu bağlamda değerlendirilebilir. Varılacak bir uzlaşma durumunda Suriye'nin ilk etapta nasıl şekilleneceğine dair bir uzlaşma da mümkün olacaktır. Bu tabloda saha da başarılı olmuş güçlerin şekillenişte etkili olacağı, Astana ve Cenevre'de yürüyen

tartışmaların (esasta emperyalistlerin kürsüsüdür) ve oluşmuş fikirlerin aktörlerinin değişerek son biçimini alacağı açıktır. Bu bağlamda gelişmeler şunu göstermektedir: emperyalist güçler arası dengenin sağlanması kolay değildir. Ancak Suriye'de güç ve olanaklar savaşın ve şekillenişin etkenleridir. ABD ve Rusya arasındaki arka kapılarda oluşan mutabakat ve çelişkilere paralel olarak Cenevre ve Astana'nın etki düzeyi ortaya çıkmaktadır. Suriye bağlamında ortaya çıkan bir gerçeklik vardır ki: Kürtler olmaksızın Suriye'nin nasıl şekilleneceğini belirlemek, masa başı görüşmeler yapmak esasta sonuç üretmeyecektir. Açılan pandoranın kutusunu ise Suriye'de kapatmak mümkün değildir. Savaş ve çatışma eğilimi bölgede durdurulamayacak kadar güçlüdür. Özellikle Türk egemen sınıflarının istikrarlı ve tutarlı bir politik yönelim belirlemediği, rüzgara paralel olarak etkilenip güvenilmez, istikrarsız bir görüntü çizdiği görülmektedir. Bölgesel rolünde irtifa kaybeden bir durumu söz konusudur. Kürtlerin ise kazanımlarını genişlettiği görülmektedir. Etki gücünde buna göre genişlemektedir.

Çelişkilerin ve çatışmaların ise emperyalist odakların bu alandaki etkisinden dolayı durulmayacaktır. Bölgesel çatışma ve savaşın esas uzlaşmaların ise geçici olduğu bir dönemden geçilmektedir. Var olan çelişkileri emperyalist politikaların ve uygulamaların boğucu bir savaşa çevirdiği gerçekliği, tüm diplomatik ilişkilerinde buna zemin yaratacak bir yaklaşımı kaçınılmaz olarak doğurduğu unutulmamalıdır. Bel bağlanacak bir emperyalist gücün ve çelişki çözecek bir masa başı uzlaşmanın olmadığı gözden kaçırılmamalıdır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hayri Aslan: 1950 Dersim doğumlu olan Aslan, Ocak 1980'de ölümsüzleşir.

Mevlüt Çınar: Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu savaşçısı olan Çınar 9 Ocak 1980'de İstanbul'da ölümsüzleşir.

Hasan Doğan: 1958 Mazgirt doğumlu olan Doğan, çalışmak için gittiği İstanbul'da MLSPB'de örgütlenir. Bir operasyonda tutuklanarak 7 yıl tutsak kalır. Dışarı çıktığında 12 Eylül AFC'sinin etkilerini görerek, Proletarya Partisi saflarına geçer. Bir-

çok devrimciyi katleden Muhsin Boddur'un cezalandırılması ve daha birçok askeri eylemlerde görev alır. Ulaş Bardakçı'nın katili Habib Gür'ün cezalandırılması eylemi sırasında çıkan çatışmada, 10 Ocak 1991'de İstanbul'da ölümsüzleşir.

Artvin-Borçka Şehitleri: Kış için barınak hazırlıkları yapan Halk Ordusu gerillaları, Nilüfer Atav'ın nöbette olduğu bir gün düşmanın yoğun kuşatmasını fark edip çatışmaya başlar, düşman geri püskürtülür. Gerilla birliği çatışma bölgesini terk ederken,

Nilüfer Atav ve Adem Asal birlikte ayrı düşerler. Gerilla birliğiyle ilişkiye geçmek için tüm olanaklarını kullanırlar fakat 3 Ocak 1994 tarihinde Artvin-Borçka Uğur köyünde düşmanla tekrar karşılaşırlar. Çıkan çatışmada Nilüfer Atav ölümsüzleşirken Adem Asal yaralı olarak tutsak düşer ve 9 Ocak 1994 tarihinde işkencece katledilir.

Polat İyit: Proletarya Partisi Merkez Komite Üyesi olarak ölümsüzlüğe uğurlandığı 15 Ocak 1997'de 20 yılın verdiği bilgelikle önemli bir kayıp-

tır devrim mücadelesinde. Yaşarken kendisine tahammül edemeyen devleti, cenazesine saldıracak kadar acizleştiren bir yaşamdır Polat İyit.

Mehmet Günalp: 1960 yılında Erzincan Refahiye'de dünyaya geldi. İstanbul'da Yıldız Teknik Üniversitesi'nde okurken tanıştı devrimci düşüncelerle. Partizanlarla ilişki kuran Günalp 16 Ocak 1980'de İstanbul Şişli'de sivil faşistler tarafından katledildi.

Atilla Özkan: 18 Ocak 1976'da polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

Otoportrelerin Toplumsallaşması

Sanatın toplum için önemi ve devrimci sanatın nasıl olması gerektiği üzerine sıkça tartışıldı/ tartışılıyor. Geniş bir çerçeveye sahip olan sanat, gündeme yeni çalışma ve tartışmaları da getiriyor. Sanat çevrelerinin yeni tartışma konusu da “son dönem otoportre çalışmalarının narsisizm ağırlıklı olma” konusudur.

Bu vesile ile bizde “Otoportreler sayesinde toplumsal alana neler taşınabilir?” veya “Otoportreler toplumsal değer taşırlar mı?” soruları eşliğinde konuyu gündemimize aldık. Öncelikle kavramları açıklamakla başlayalım.

Narsisizm: Kişinin kendine bedensel ve ruhsal hayranlığıdır.

Otoportre: Kendinden olaya bakma, kendini incelemektir.

Açıklamalardan da anlaşılacağı üzere iki kavram birbiriyle kesişebilir özelliklerdedir. Otoportrenin kişi odaklı bir çalışma alanı olması en azından narsisizme yatkın, narsisizme evrilebilir izler taşıdığı gösteriyor. Fakat otoportrenin narsisizme yatkın öğeler taşıması, onun narsisizmle açıklanmasını doğru kılmaz. Aksine yaklaşım ve düşünüş tarzı, toptancı ve yüzeysel bir yaklaşım olur. Kendi gövdeni, suretini resmetmek ya da kendi görüşlerini, yaşayışını, ilişkilerini yazmak sanatsal bir faaliyet olarak değerlendirilebilir. Sanatsal değeri olan hemen her şeyin toplumsal özelliklere de sahip olduğu yadsınmaz. En bireysel sanat ürünü dahi içinde bulunan toplumun belli sınırlı özelliklerine yönelik bilgi, veri içerir. Bu ürünlerin hangi sınıfın kaygılarını, bakışını, hislerini taşıdığı az ya da çok tartışmaya olanak buluruz. Bize kişinin görüşleri, duyguları hakkında bilgi verirken bu ürünler aynı zamanda toplumsal yaşam hakkında da bilgiler verir. Burada otoportre ile toplumsal yaşamın, sorunların bilinçli bir şekilde tercih edilerek anlatılıp, anlatılamayacağı dolayısıyla toplumcu-gerçekçi sanat anlayışında otoportrenin yeri meselesi karşımıza çıkıyor.

Kendiliğinden olan şeyin, özne tarafından bilinçli bir şekilde de gerçekleştirilebileceği kabul edilmelidir. Bu eğer otoportreyi işleyen tarafından değil de kendiliğinden gerçekleşiyorsa; otoportrelerde toplumsal olanı açığa çıkarmak, otoportreyi inceleyenlerin görevidir. Ama toplumsal olan, otoportreyi işleyen kişi tarafından gerçekleştiriliyorsa bu çok daha kıymetlidir.

Son dönemdeki otoportrelerin sıradanlığı, yüzeyselliği, narsistliği tam

da bu ürünlerin yaratıcılarının, toplumsal hayatla ilişkilerinin zayıflığını gösterir. Otoportrelerin bir hesaplaşma içermesi, genel olarak toplumsal bakış açısıyla mümkündür. İçinde bulunduğu toplumun sorunlarını dert etmeyen kişinin ciddi bir hesaplaşmaya girmesi, özeleştirme yapması, kendini aşması mümkün değildir. Toplumsallıktan uzak olan, yoksun bulunan otoportrelerin narsisizme daha yatkın ya da narsist olması çok mümkündür. Salt kendini anlatan, kusurlarını, zayıflıklarını, zıtlıklarını irdelemekten uzak olan bir otoportre sonuç olarak kendini beğenme, hayranlıkla maldür. Otoportrelerin sıradanlaşması, narsistliğinin nedenleri günümüz toplumunun ve üretiminin genişlemiş çapıyla ilgilidir. Günümüzde hem üretim sıradanlaşmış hem de tüketim genişlemiştir. Bunu sanatsal ürünlere dolayısıyla otoportrelere yansımaları doğaldır. Artık otoportreleri üretmek, çoğaltmak daha mümkün ve kolaydır. Kapitalist toplumun bireycilik kültürünü daha zengin araçlarla ve yaygın olarak ürettiği de bir gerçekliktir. Otoportreler bu anlayış ve yapıyla işlendiğinden giderek toplumsallıktan uzaklaşıyor.

Tüm bunları belirttikten sonra biz ne diyoruz? Otoportre çalışmalarına sırt çevirmek doğru mudur? Elbette ki hayır! Tersine proleter bakış açısıyla otoportrelerin ele alınmasını savunacağız. Otoportrelerin toplumsal yaşamı dert etmesine ve sorunların çözümünde perspektif sunacak içeriği taşımasına katkıda bulunacağız.

Örnek verecek olursak; “Parti tari-

himizin belli tarihsel süreçlerini yaşayan ve hayatta olan yoldaşlarımız tarafından otoportre ile anlatılması, biçilmiş kaftandır. Parti tarihimiz konusunda ne kadar “ketum” olduğumuz bilinir. İşlenen otoportrelerle partimizin tarihsel dönemleri irde-

lenebilir. Dolayısıyla tarihimiz daha derinlikli incelenebilir. Bu tür çalışmalar sınıflar mücadelesinin, devrim ile karşı devrimin özel anlarına, durumlarına dair bilgiler içerebilir ve bu mücadelenin öznelere görece kılavuzluk sağlayabilir.

ÇAĞRI

**KAVGADA
YİTİRDİKLERİMİZİ
ANIYORUZ!**

27 Ocak Cumartesi 19.00
Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi/KARTAL

★ **Pinar Aydınlar**
★ **Koma Gulen Xerzan**

PANEL

**TEK TİP SALDIRISINA KARŞI
DEVİRİMCI TUTSAKLARLA
DAYANIŞMAYA!**

Tutsaklarla Dayanışma İniyatifi
İnsan Hakları Derneği
Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

Gençliğin Militan, Kitlesele Mücadelesinin Öncüsü Olalım!

Uzun bir aranın ardından Yeni Demokrasi gazetesinin gençlik sayfasıyla okurlarımızla buluşuyoruz. Hedefimiz bu seslenişimizi Yeni Demokrat Gençlik dergimizin çıkışıyla tamamlamak ve bir adım daha ileri taşımaktır. Bu hedefe doğru attığımız adımların tamamlanmasıyla birlikte, gençliğin mücadelesinin daha güçlü seslenişini de gerçekleştireceğiz.

Hakim sınıfların 15 Temmuz'un ardından sistemini ayakta tutmak için topyekün saldırı içine girmiş, yönetme krizi derinleştikçe saldırılarının dozu da artarak devam ettirilmiştir. OHAL'in ilan edilmesiyle "elini güçlendiren" AKP'nin saldırılarına yenilerini ekleyerek devam ettireceği görülmektedir. Ekonomik ve siyasal gelişmeler hakim sınıfların bu rotada yürümesini koşullamaktadır.

Faşist saldırganlığın tırmandırıldığı bu dönem kitlelerin demokratik talepli mücadelesi tüm baskı ve zor aygıtlarının devreye sokulmasıyla sindirilmiş durumda. Sınıf mücadelesinin bu keskin süreci toplumsal tüm kesimleri içine alarak ilerlemektedir. Gençlik de bu genel durumdan payına düşeni fazlasıyla almıştır. Faşist saldırıların yanı sıra açılan soruşturmalarda yüzlerce genç akademik-demokratik talepler için mücadele yürüttükleri için üniversitelerden atılmış durumdadır. Bu durum kuşkusuz geride kalanlara bir mesajdı ve devlet bu mesajı çok net vermişti. Gözdağı öğrencilerle sınırlı kalmayarak bilimsel-demokratik eğitim talebini dillendiren, ülkede yaşanan toplumsal gelişmelere tavırsız kalmayan akademisyenlerin ihraç edilmesiyle de bir üst noktaya çıkarılmıştır. Bu kuşatmada hareket sahası daralan gençlik en temel hakları elinden alınmasına rağmen ses çıkaramaz duruma getirilmiştir.

SİSTEMİN EĞİTİME MÜDAHALESİ

Devlet her dönem olduğu gibi bu dönem de eğitimi kendi ihtiyaçları ve hedefleri doğrultusunda şekillendirmiştir. Eğitimin yap-boz hali bu konudaki devlet yaklaşımını göstermektedir. Bir gecede TEOG sisteminin kaldırılması, yerine gelen sistemin ise henüz hiç kimse tarafından anlaşılabilmesi, 2018 yılı eğitim bütçesinin 6.6 milyarlık aslan payının imam hatiplere ayrılması, ihraç edilen akademisyenlerin yerine yapılan atamalarla eğitim alanına kendi kadrolarını yerleştiren AKP, geleceği elinde tutmak

için her türlü yöntem ve aracı devreye sokmuş durumdadır.

Ancak sistemin tüm yüklenme ve baskı politikalarına rağmen geleceği için en büyük tehditlerden biri bu sahada gelişmektedir. Eğitim kurumlarında ayağına takılan tüm engelleri temizlese de sorununu çözmekte. Zira bu eğitim alanlarından çıkan gençliği çok daha önemli bir sorun bekliyor o da işsizlik. Geleceksizlik olarak tariflediğimiz bu durum çok daha belirgin bir sorun olarak ülkemizde yaşanmaktadır. Sorunu dünden daha belirgin kılan neden genç işsiz nüfusun artan sayısı ve buna bağlı olarak gelecek kaygısının çok daha yoğun yaşanmasıdır. Mezun üniversiteli gençliğin kendi branşında iş bulamadığı ve bundan dolayı farklı üretim sahalarında konumlandığı da bilinen bir gerçektir. İşsizler ordusunun büyük dilimini oluşturan genç işsizler ordusu geleceksizlikle birlikte sistemle hesaplaşıyor. Bu hesaplaşmanın henüz görünür olmayışı ise bizleri yanıltmamalıdır. Mayalanan öfke dinamiklerini görmeli ve buna hazırlanmalıyız.

Bugün bizim de hedef kitlemiz olan ve ağırlık faaliyet alanımızı oluşturan üniversite, faaliyetimizin önemli gündemlerinden biri olmalıdır. Yine genç işsizler sadece üniversite mezunlarının sorunu olmadığı için hareket sahamızı üniversitelerle sınırlandırmamalıyız. Yaşam alanlarında biriken bu kesime her alanda ulaşma yönelimi içinde olmalıyız.

MÜCADELEMİZİN KİLİT SORUNU DOĞRU KİTLE ÇİZGİSİNİ YAŞAMA GEÇİRMEKTİR!

Ülkemiz sınıf mücadelesinin gelişi-

minden bağımsız değerlendirilemeyecek gençlik, yaşamın geçici bir dönemini oluşturmaktadır. Faaliyetimizin esas ağırlığını oluşturan öğrenci gençlik ise bunun da ötesinde, statü bakımından da geçiş evresine karşılık gelmekle, daha kaygan bir kesimi tarif etmektedir. Bu kaygan zemin, bilinçlendirici/aydınlatmacı karakteri ve atılganlık içeren yapısıyla, öncü ve önderler kuşağına ebelik ettiği kadar, büyük bir sirkülasyon içerisinde dev bir öğütme mekanizmasını da çalıştırmaktadır.

Bu yapısal özelliklere, legal-illegal çalışma ve örgütlenmenin, barışçıl ve silahlı mücadele biçimlerinin diyalektikliğine dair sorunlar da eklenince, hem mücadele hem de örgütlenme çizgisini sapmadan ve yalpalamadan yürütmenin zorlukları katlanmış olmaktadır. Yalnızca komünistler açısından değil, devrimci hatta reformist örgütlenmelerin kendi gerçekleri çerçevesinde de olsa bu nesnellik içinde sık sık bocalaması, bir uçtan bir uca savrulması, doğru değerlendirilmek zorundadır.

Bu gerçeklik, yenilgiye uğraması, darbe alması ya da yoldan çıkması mutlak bir durumu değil, bunlara dair riskin derecesini göstermektedir. Proleter devrimci bir çizgi, gençlik faaliyetini maksimum verimle örme konusunda başarılı olma şansını, bilimselliğinden ve sınıf gerçekliğinden alır ki faaliyetimiz bu temel üzerinden yükseldiği takdirde, en azından kendimize bağlı nedenlerden dolayı dikiş tutturamayan bir kulvara sürüklenmemiz de mümkün olamayacaktır.

Ders ve tecrübeyle dolu bir dönemi geride bıraktık ve tam da bahsini ettiğimiz gibi doğru çizgi kavranıp yaşa-

ma geçirilemediğinde reformist anlayışın tasfiyecilikle nasıl buluştuğuna tanıklık ettik. Bu sahada yaşanan gelişmeler ise yine sınıf mücadelesinin sert rüzgarından bağımsız olmayan şekilde karşımıza çıkmış, ideolojik savrulma, keskin virajda kendini göstermiştir. Şimdi görevimiz bu savruluşa götüren zemine müdahale etmek ve bunu ortadan kaldırmaktır. Örgütlenme ve faaliyet alanlarında doğru bir ideolojik şekillenışı yaratmak ve herşeyden önemlisi bu göreve soyunanlar olarak değişimi öncelikle kendimizde başlatmak.

Bu dönüşümün yegane adresi ise kitlelerle kurulan temastır. Değişimin dinamikleri ancak bu temasla açığa çıkacaktır. Bu noktada doğru anlayışla genç yığınlarla ulaşmak, onların gerçek sorunlarına temas ederek hem değişimi hem de örgütlenmeyi sağlayabiliriz. Kitlesele patlama ve mücadelelere kendimizi hazırlamak ancak, bu patlamayı karşılayacak örgütün yaratılması ile mümkün olacaktır. Örgütlenme perspektifimizi bu yönelim belirleyecektir. Ülkemiz sınıf mücadelesi tarihi böylesi kanla örülü her dönemin ardından ezilenlerin baharını mutlaka getirmiştir. Bu anlamda hazırlığımız gelecek baharlara hazırlıklı olmak durumundadır.

Elimizdeki araçların tümü bunun için kullanılmalı, bu amaçla değerlendirilmelidir. Gençliğin anti-faşist, anti emperyalist mücadelesini örgütlenmenin aracı olan Yeni Demokrat Gençlik örgütümüzü ete kemiğe büründürmek, gençliğin adresi haline getirmek yine doğru kitle çizgisini hayata geçirmekle mümkün olacaktır. Düne dair mahkum edilen sağcılığın yerine solcu söylemlere hiç ihtiyacımız olmadığını bilmeliyiz.

Yine gençlik mücadelesinin örgütlenmesi denildiğinde aklımıza gelmesi gereken ilk adres kitle örgütüdür. Komsomolun örgütlenmesi, güçlendirilmesi ve sağlaştırılması, genç kitleler içinde kök salması tüm görevlerimiz içinde esas görev ve yönelimimizdir. Zira gençliğin kitlesele, militan mücadelesine önderlik edecek esas örgütlenme komsomoldur ve onun öncülük ettiği bir gençlik mücadelesi başarıya ulaşacaktır.

Maraş'tan Roboski'ye TC Katletmeye Devam Ediyor!

TC tarihinin katliamlar tarihi olduğu artık herkesçe bilinen bir gerçekliktir. Daha kurulduğu ilk günlerden, evveli olan Osmanlı'dan devraldığı katliamcı karakterini, geçmişine halal getirmeyecek bir şekilde, Ermeniler, Rumlar, Kürtler, Aleviler ve diğer azınlık milliyet ve etnik gruplar üzerinde uygulayarak, tarihe adını kara/kanlı bir leke olarak yazdırmıştır, yazmaya da devam etmektedir.

Maraş, 19-22 Hapishaneler ve Roboski Katliamı Aralık ayında yaşanan ve belleğimizde yer edinen kitlesel katliamlardandır. Her dönemin katliamlarına uygun kılıflar uydurarak, kimi zaman faşist grupları kullanarak, kimi zaman direkt kendi kolluk güçleri aracılığıyla, kimi zaman da sivil halkı birbirine kırdırarak planlarını hayata geçirmişlerdir. Bu katliamlar her ne kadar tarihin karanlık delhizlerine atılıp unutturulmaya çalışılsa da sınıf mücadelesinin hafızasındaki yerini korumaya devam edecektir.

MARAŞ KATLIAMI...

1968 öğrenci hareketinin sarsıcı dalgaları TDH'nin Komünist Parti ve devrimci örgütlerinin nüvelerini oluşturmuş, kitlesel eylemlerle çıkış yakalayan devrim cephesi Türk hakim sınıflarını zorlamaya başlamıştı.

Tüm ülkeye yayılan grevler, öğrenci eylemleri, köylülerin toprak işgalleri sistemi zora sokarken, bir taraftan da ekonomik kriz derinleşmekte ve egemenler hükümeti zorlayarak bir çözüm bulmasını istemekteydi. Faşizm için çözüm basitti. Yapılacak bir katliamla gündem değiştirilecek, yine bu katliam bahane edilerek sıkıyönetimler de dahil birçok "tedbir" alınacak ve var olan devrimci dinamik bastırılacaktı.

Senaryonun önemli aktörlerinden biri, ileride adı yine 19 Aralık 2000'deki Hapishaneler Katliamının baş aktörü olarak geçecek "Karaoğlan" lakaplı Bülent Ecevit'tir. 1977 seçimlerinde Ecevit başkanlığındaki CHP, var olan devrimci dalgayı "sol" ve "demokrat"

söylemlerle yüzde 41.2'lik bir oy oranıyla birinci olarak kazandı. Ancak Ecevit ve hükümeti verdikleri sözleri çabuk unutup gerçek misyonlarını oynamaya başladılar. CHP'nin yüzünü bir kez daha gören emekçi halk kitleleri, devrimcilerle birlikte eylem ve etkinliklerini artırmaya başladılar. Durumdan rahatsız ve tedirgin olan sermaye kesimi de, her dönemin azınlık katiller sürüsü olan MHP'yi alttan alta destekleyerek, besleyerek provokasyonlara, saldırılara başladılar.

KATLIAM YAVAŞ YAVAŞ PLANLANARAK GELİYOR...

MHP'nin de içinde olduğu provokasyon zinciri ilk olarak Malatya'da başladı. Malatya'da özellikle muhafazakar halk tarafından çok sevilen bağımsız Belediye Başkanı Hamit Fendoğlu düzenlenen bombalı saldırı sonucu hayatını kaybetti. Olayın duyulmasının ardından ırkçı-faşist gruplar Alevi ve devrimcilerin yaşadıkları bölgelere saldırdılar. Çıkan çatışmalarda 9 kişi hayatını kaybetti. Fakat Malatya provokasyonundan istenilen sonuç elde edilemeyince aynı senaryo Elazığ ve Sivas'ta tekrarlanmak istendi, ancak yine bir sonuç çıkmadı. Senaryonun son adresi ile Maraş olacaktı...

Maraş devrimcilerin belli kesimlerde güçlenmeye başladığı bir yerd. Özellikle yıllarca baskı ve katliamlara uğramış Aleviler tarafından devrimciler sahiplenilmekte, yapılan eylem ve etkinliklere yoğun katılım sağlanmaktaydı. Öyleyse faşizmin ilk hedefi provokasyonlar örgütleyerek bu diri güce saldırarak bir katliam gerçekleştirmek ve bunun üzerinden tüm muhalif kesimlere bir mesaj vererek sindirmeye çalışmaktı.

Aralık ayına gelindiğinde Ülkü Ocakları'nın girişimiyle, o sırada programda olmamasına karşın Çiçek Sineması'nda "Güneş Ne Zaman Doğacak?" adlı "anti-komünizm" içerikli bir film izlettirilmeye başlandı. Film aralarında ve sonlarında görevlendirilmiş kişiler tarafından çeşitli ırkçı-faşist

sloganlar atılarak insanlar provoke edilmeye başlandı. 19 Aralık 1978'de yine filmin gösterimde olduğu kalabalık bir seansta sinemaya tahrip gücü olmayan bir patlayıcı atıldı (sonradan bu patlayıcıyı MHP'li Ökkeş Kenger'in attığı ortaya çıktı.) Patlama sonrası "Aleviler-Komünistler sinemaya bomba attı!" söylentileri hızla yayıldı ve sinemadan çıkan 200-300 kişilik grup PTT, TÖB-DER ve CHP binalarına saldırdı. Ancak kalabalık fazla büyümeden bir süre sonra dağıldı. Bu nedenle ilk gün planı yine tutmamıştı! Bu olaydan iki gün sonra ise TÖB-DER'li iki öğretmen okullarından eve dönerken öldürüldü. Bu iki öğretmenin cenazesine saldıran faşistler geri püskürtüldü. Bu saldırı sırasında 3 MHP'li faşist öldü. Hastane önünde toplanan kalabalık "Aleviler suya zehir kattı", "Alevi mahallelerinde camiler yakılıyor" türünden asılsız söylemlerle kışkırtıldı ve aynı saatlerde Alevi mahallelerine yönelik saldırılar başladı. Saldırıları ertesi gün de devam etti.

Saldırıları durduğunda görüntü dehşet vericiydi. Katliamda resmi rakamlara göre 111 kişi hayatını kaybetmişti. Bu rakamın çok daha yüksek olduğu bilinmektedir. Saldırılarda kimi insanlar baltayla doğranmış, küçük çocuklara kurşun sıkılmış, hamile kadınların karınları deşilmişti. Bunun dışında 500'ün üzerinde ev ve işyeri yakılmış veya tahrip edilmişti. Olaylar sonrasında Alevi nüfusun %80'i kentten göç etti. Katliam sonrası 13 ilde sıkıyönetim ilan etti.

Devrimcilerin olaylar esnasında bazı mahallelerde muazzam direnişi olmasa, katliam tahmin bile edilemeyecek boyutlara ulaşacaktı. Yıllar sonra Bülent Ecevit öldükten sonra "Çeyiz Sandığı"ndan çıkan belgelerde bir kez daha görüldü ki, bu katliamı devlet bizzat MİT aracılığıyla planlamış ve hayata geçirmiştir.

ROBOSKİ KATLIAMI...

TC devletinde Kürt olmak, kefeni ce-

binde her an ölüm olasılığıyla yaşamak demektir. Bazen kapısının önünde babasını bekleyen 13 yaşında bir çocuk olarak bedenine saplanır kurşunlar, bazen koyunlarını otlatan 12 yaşındaki bir kız çocuğu olarak parparça olursun bir havan topuyla, bazen bir bodrum katında tüm dünyanın gözü önünde katledilirsin onlarca gencecik beden olarak, bazen o direngen bedenin sürüklenir panzerlerin arkasından, bazen tüm baskı, taciz, tecavüz ve işkencelerine meydan okuyan bedenler "teşhir" edilir çırılçıplak ve bazen kaçağa giderken bir gedikten bombalanırsın gencinden yaşlısına... Bir gerekçenin, bir mananın olması gerekmiyor, Kürt olman onlar için geçerli bir sebep aslında!

Aralık 2011 günü Şırnak'ın Roboski kırsalında TSK tarafından yapılan bombardımanda 38 Kürt köylüsünün ve onlara ait 50 Katrın bulunduğu grubun üzerine saatlerce bombalar yağdırıldı. Sadece dört kişi kurtulabildi, geri kalan 35 kişi (19'u henüz çocuk denecek yastaydı) yaşamını yitirdi. Ölenlerin cansız bedenleri, içler acısı bir görüntüyle, yine katırların üzerinde ailelerine ulaştırılıyordu.

Katliamın ardından önce "onlar köylü değil teröristtir" açıklamaları yapılmış, köye ulaşımı engelleyerek katliamın üstü örtülmeye çalışılmıştı. Devlet sonrasında açılan davalara birer birer takipsizlik kararı vererek "cezasızlık" geleneğinde ne kadar mahir olduğunu bir kez daha göstermiştir.

TC devletinin inkârcı, imhacı ve asimilasyoncu politikası dün olduğu gibi bugün de tüm çıplaklığıyla hayata geçirilmektedir. "En iyi Kürdün ölü Kürt" olduğu söylemini her fırsatta hayata geçiren faşizm bu olayda da aynısını uygulamaya çalışmaktadır. Ancak gerek yaşamını yitirenlerin aileleri, gerekse de devrimci demokratik ilerici kurum ve kuruluşların ısrarlı mücadelesi bu katliamın unutturulmasının önüne geçmektedir.

KAMPANYADAN...

Yeni Demokrasi Bizim Sesimizdir Okuyalım, Okutalım!

Yeni Demokrasi Gazetesi olarak Derim'de ve İstanbul'da, 1 Mayıs Mahallesi ve Okmeydanı merkezli toplantılar gerçekleştirdik.

Toplantılarda ilk olarak sağ tasfiyeci grubun Özgür Gelecek gazetesi nezdinde yarattığı sorunlar nedeniyle bir yıldır çıkarılmayan gazetenin ve internet yayıncılığı dışında ara verilen yayın çalışmalarının sürecin sonuçlanması nedeniyle tekrar başlatıldığı duyuruldu. Bundan sonra gazetemizin "Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi" ismiyle yayın hayatına devam edeceği belirtilirken; Partizan'dan Yeni Demokrasi'ye, İşçi Köylü ve Özgür Ge-

lecek'ten tekrar Yeni Demokrasi'ye uzanan yayın çalışmalarına ve Marksist-Leninist-Maoist çizgi ve İbrahim Kaypakkaya yoldaştan gıdasını alan tarihsel arkaplana vurgu yapıldı.

Devrimci bir hareket için kolektif bir yayının vazgeçilmezliği belirtilerek, örgütlü, kolektif disiplinli, devrimci mücadeleye hizmet eden bir yayın çizgisinin belirleyici niteliğine değinildi. Daha önceki süreçte küçük burjuva sağ tasfiyeci anlayış nedeniyle yayın çalışmalarının hem içeriğinde hem de okurlar ve alanlarla ilişkilerde yaşanan sorunlar tartışılarak benzer sorunların yaşanmaması için okurların kolektif

katkısı ve denetimine vurgu yapıldı. En temelde ortak ideolojik bakış açısı ve yoldaşlık kültürüne değinilerek sorunlar bitti gibi de yaklaşılacağı ifade edildi.

Yayının örgütleyici niteliği, doğal muhabirlik ve gazetemizin halka ulaştırılmasına kadar birçok gündemin ele alındığı toplantılarda okur toplantılarının gazetemiz yayına başladıktan sonra da daha geniş ve yaygın bir biçimde gerçekleştirileceği belirtildi.

Ocak ayıyla başlayacak iki aylık bir yayın kampanyasına dair bilgilendirme yapılırken daha uzun vadede tüm alanlarda yayın çalışmalarına dair çeşitli etkinliklerin gerçekleştirileceği belirtildi. Toplantılarda soru ve önerilerle verimli tartışmalar gerçekleştirildi. Okurlarımızın yayınıma olan özlemi ve duydukları sabırsızlık gözlerden kaçmazken, genel olarak büyük bir sahiplenme dikkat çekti.

